

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NOVEL

2

7th TIME LOOP

The Villainess Enjoys a Carefree Life
Married to Her Worst Enemy!

Written by Touko Amekawa ♦ Illustrated by Wan☆Hachipisu

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

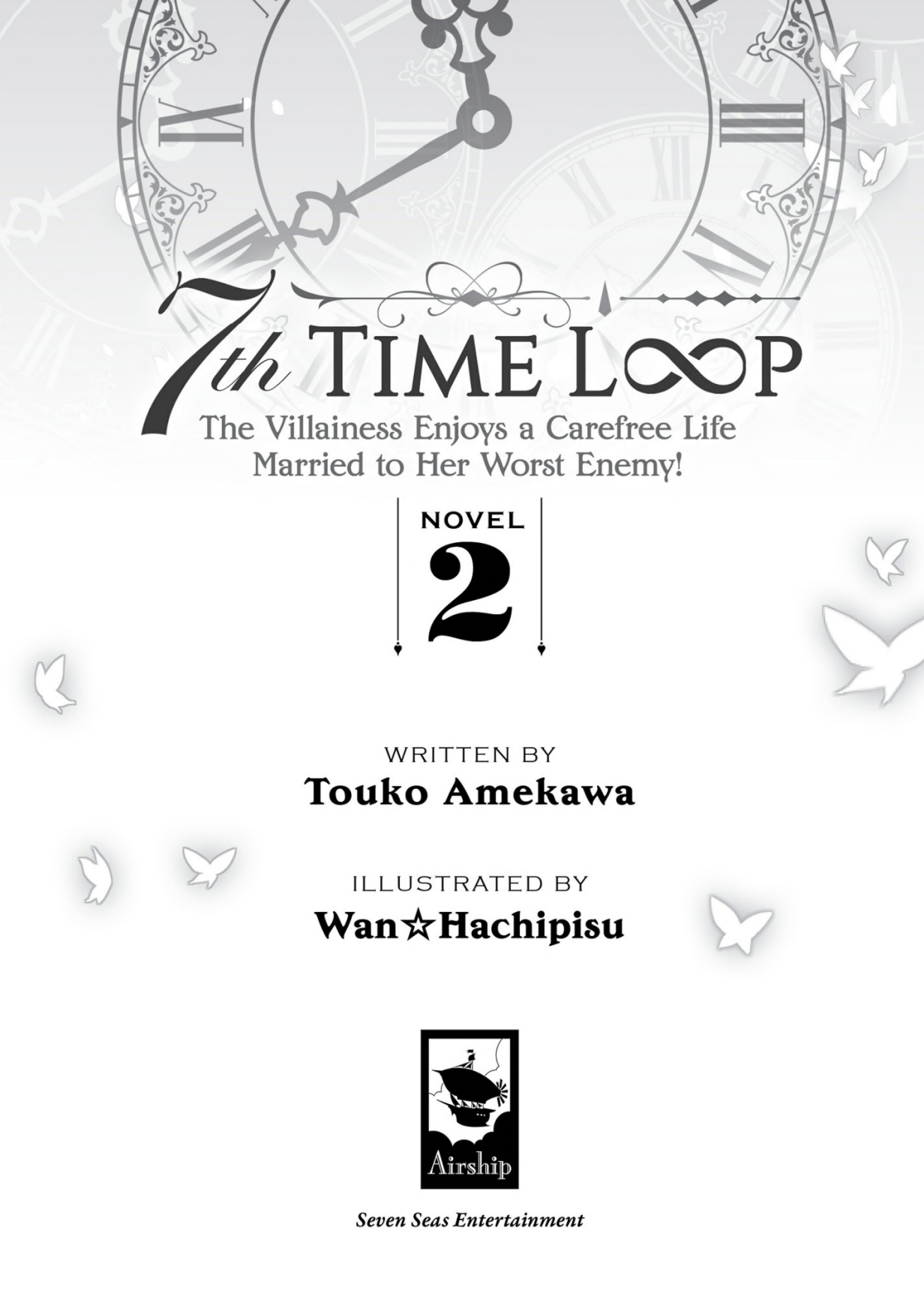
Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

7th TIME LOOP

The Villainess Enjoys a Carefree Life
Married to Her Worst Enemy!

NOVEL

2

WRITTEN BY

Touko Amekawa

ILLUSTRATED BY

Wan☆Hachipisu

Seven Seas Entertainment

Contents

7. SAAT TİNE LO OP:
VILLA İNE55 ENİ OY8 A CAR CFR E E Lİ F FAR R İ ED
TO HE R WO R5T EN EPİ Y!

CHAPTER 1

CHAPTER 2

CHAPTER 3

CHAPTER 4

CHAPTER 5

CHAPTER 6

CHAPTER 7

EPILOGUE

BONUS STORY

Kısa Süreli Muğement için Fade Dating

Mobil Uygulamamızı İndirerek Hafif Romanlar Hakkında Güncel Kalın

[Zerobooks Universal](#)

[Zerobooks SADECE ABD](#)

[Zerobooks IOS](#)

Tüm Favori Hafif Romanlarınızı İndirin

[Jnovels.com](#)

[Discord'umuza katılın ve sohbet etmek için binlerce LN okuyucusuyla tanışın](#)

Bölüm 1

Kaçırılmasının ardından birkaç gün boyunca Rishe güzel, kabarık yatağında iyileşti. Bahçe işlerini asgari düzeyde tuttu, hizmetçilerin eğitimini Diana'ya bıraktı ve bol miktarda besleyici yiyecek yedi. Tüccarlara sipariş formları doldursa ve oje iş planına yataktan devam etse de, çoğunlukla sadece uyudu. Hem de çok. Kendi ürettiği bir ilacın yardımıyla beş gün içinde tamamen iyileşti.

Saray doktorundan sağlam raporu aldıktan sonra, kendini gergin hissederek kaledeki belirli bir odayı ziyaret etti.

"Girin."

Kendini toparlayan Rishe nişanlısının ofisine adım attı. "İyi günler, Majesteleri. Yoğun programınızdan vakit ayırıp beni gördüğünüz için teşekkür ederim."

Arnold yazmayı bıraktı ve kalemmini yavaşça kâğıtlarının yanına koydu. "İlk kez resmi bir toplantı çağrısı yapıyorsunuz."

Rişe tam bir sinir harbi yaşıyordu. Uzun zamandır yapmakta olduğu planının son aşamalarına geliyordu. Ona buraya kadar eşlik eden hizmetçilerin ve kendisinin iyiliği için görevini yerine getirmeliydi.

Her şey girecek. Elimden gelenin en iyisini yaptım.

Arnold onun tedirgin bakışlarına sakın bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bu buluşma ne hakkında olabilir acaba? Sadece nişanlınızın yüzünü görmek için gelmiş olamayacak kadar endişelisiniz."

"Benim içimi gördünüz," dedi Rishe. "O zaman doğrudan konuya gireyim." Arnold'un hizmetkârı Oliver ona temkinli bir bakış fırlattı. Derin bir nefes aldı ve gerginliğin yeterince artmasına izin verdikten sonra, "Müstakil saraydaki odalarınız hazır!" dedi.

Arnold'un kaşları çatıldı. "Ne?"

Yüzü buruşmuş olsa bile yakışıklıydı. Rishe, "İkinci katta bir ofisin var ve bir tane de

Yatak odası dördüncü katta, en üst katta. Uzun süre beklettiğim için özür dilerim."

Aslında odalar kısa bir süre önce hazırda ama Arnold'ın, hizmetçileri usta temizlikçiler olana kadar hazır bulunmasını istememişti. Onlar henüz işlerini öğrenirken veliaht prensle ilgilenmek gereksiz yere stresli .

"Çalışma ve uyuyacak bir yeriniz var, o yüzden istediğiniz zaman müstakil saraya taşınabilirsiniz! İsterseniz size hemen şimdi eşlik edebilirim."

Rishe'nin coşkusu Arnold'un doğal somurtkanlığını azaltmadı. "Buraya bana *bunu* söylemeye mi geldin?"

"Evet, doğru."

Arnold içini çekti. "O zaman neden bu kadar gergindin?"

"Gerginlik doğaldır! Değerli hizmetçilerimin bugün için ne kadar çok çalıştıklarını biliyor musunuz? Bu onlar için bir mezuniyet sınavı gibi, bu yüzden tabii ki gerginim!"

Rishe hizmetçilerin buraya kadar gelebilmek için ne kadar çok çalıştıklarını biliyordu.

Günleri sabahın erken saatlerinde başlıyor ve ellerinden geldiğince birbirlerine yardım ediyorlardı. Hizmetçiler görevlerini bitirdikten sonra, bir sonraki günkü işlerinde kullanmak üzere okuma yazma öğreniyorlardı. Rishe son kontrolleri de yapmıştı; pencereler pırıl pırıl parlıyor, çarşafklar tertemiz oluyordu. Gösterdikleri gelişme o kadar büyüktü ki, Diana gibi kıdemli hizmetçiler olan öğretmenleri gözyaşlarına boğuldu.

"Sinirlerime rağmen odaların en yüksek kalitede olduğuna eminim. Lütfen sizi gelip görmeye davet ediyorum."

Arnold tekrar iç çekti ve çenesini ellerinin arasına aldı. "O sarayda tek başına yaşamak istediğini ."

"Tabii ki istemiyorum! Orada sizinle birlikte yaşamak istiyorum, Prens Arnold." Müstakil kanadın amacı da buydu zaten; Arnold'u Rishe için çok büyük olan ana saraydan uzaklaştırmak.

Bu durum prensi şaşırtmış gibi görünüyordu ama sonra ifadesi yumuşayarak bir gülümsemeye dönüştü. "Anlıyorum." Bakışları Rishe'yi onun gerçek niyetini bildiğine neredeyse ikna etmişti. "Sanırım yine eğlenceli bir plan."

"P-perish the thought!"

Bir bakıma haklıydı. Belki de gerçekten zihinleri okuyabiliyordu. Rishe paniğinin arttığını hissetti; Arnold şüphelenmeye başlarsa, müstakil saraya taşınmaktan vazgeçebilirdi.

O endişelenirken Arnold ayağa kalktı. ". Senin küçük planına uyacağım. Ne de olsa benim için bir şeyi iyileştirdin bile."

"Ha?" Rishe kekeledi. "mi? Neyi geliştirdin?" "Ruh halimi. Hadi gidelim."

Rishe şaşkınlıkla Oliver'a baktı ama o sadece başını eğdi, alaycı bir gülümseme takındı ve "Teşekkür ederim" dedi.

Sanırım Majesteleri ben önce kötü bir ruh halindeydi?

Her nasılsa, ruh hali hafiflemişti. Buna neyin sebep olabileceğini merak eden Rişa, ona yetişmek için acele etti.

"...Ve burası da sizin yatak odanız, Majesteleri," dedi Rishe, kapıda yanında duran Arnold'a.

Birkaç hizmetçi koridorun biraz aşağısından endişeyle onu izliyordu, muhtemelen az önce gördüğü ofis hakkında ne düşündüğünü merak ediyorlardı. Rishe onların gözlerini yakaladı, gülümsedi ve başını salladı. Hizmetçilerin yüzleri aydınlandı ve birbirlerinin ellerini . Rişe'nin yanakları bu manzara karşısında zevkle kızardı ve sonra kapıyı açtı.

Bir köşesinden diğer köşesine kadar son derece düzenli olan yatak odasında mavi renk hâkimdi. Arnold'un müstakbel yatağında masmavi bir gölgelik, sıkıca yerleştirilmiş çarşaf ve kabarık yastıklar vardı. Yanında yuvarlak, kehribar renkli bir masa duruyordu. Zemini ince dokunmuş bir halı kaplıyordu; Arnold'ın ayak seslerini sessizliğe boğan ve üzerinde tek bir toz zerresi bile taşımayan kaliteli bir parçaydı.

"Ne düşünüyorsunuz? Güzel bir oda, değil mi?" "Evet."

Arnold'un dürüst övgüsü Rishe'yi memnun etti. "Oliver'a danıştım ve size en az mobilyayı vermeye karar verdim, böylece taşındığınızda kendi kitaplıklarınızı ve başka ne isterseniz getirebilirsiniz."

"İşe yarıyor. Yine de şaşırdım." Arnold odanın ortasında durmuş, büyük bir ilgiyle etrafına bakınıyordu. "Burası yıllardır kullanılmıyor. Tüm bunları sadece üç hafta içinde yapmanız beni çok etkiledi."

Kıkırdadı. "Hizmetçilerim harika değil mi?"

"Gerçekten de çok etkileyici." Arnold dönüp ona baktı. "Yeni elemanlar aldınız ve onları eğittiniz, doğru mu? Kraliyet ailesi için bir saray hazırladılar. Veliaht Prens'in bizzat yeteneklerini onaylamasıyla, bir daha iş bulmakta asla zorlanmayacaklar."

"Kesinlikle doğru," dedi Rishe. "Bu güvenceyle, gelecekleri hakkında endişelenmelerine hiç gerek yok."

"Ve kazanacakları tek şey bu değil."

Rishe başını öne eğdi.

"Gurur," diye açıkladı Arnold. "İyi yapılmış bir iş için gurur duyacaklardır. Bu hayatta kalmak için bir gereklilik olmayabilir ama sizi hayatta tutabileceği zamanlar vardır." Arnold yavaşça gözlerini indirdi. Rishe kesin bir şey söyleyemiyordu ama mutlu görünüyordu. Sanki önemli bir şeye bakıyormuş gibi ona bakıyordu. "İnsanların kendileriyle gurur duymalarını sağlamak gibi bir yeteneğin var."

Rişe'nin onun neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yoktu. Omuzları titremeye başlayana kadar şaşkınlıkla ona baktı.

"Heh..." Dudaklarından bir kahkaha pufu kaçtı. "Sana iltifat ettiğimde böyle bir yüz ifadesi mi takınıyorsun?"

Onun eğlenmesi kızın iç çekmesine neden oldu. "Sadece benimle dalga geçip geçmediğini anlamaya çalışıyordum."

"Beni yaraladın. Bunlar benim içten düşüncelerimdi."

"Ne kadar üzücü. demek istememiş olsanız bile, övgülerinizi memnuniyetle kabul edeceğim." Bu eşsiz adamın iltifatını her zaman kabul ederdi. Arnold'un gözleri büyüdü ve Rishe ona karşılık vermekten memnun bir şekilde gülümsedi. "Bu arada, fark ettin mi? Bu oda tüm kanatta en çok güneş ışığı alan oda. Pencereyi açarsanız çok hoş bir esinti oluyor. Kestirmek için mükemmel bir yer."

Arnold, "Ne yazık ki gün içinde kendimi yatak odama dönerken pek sık bulamıyorum," dedi. "Bu odayı kendine ayırmalıydın."

"Öyle mi? Bir rehine için evdeki en iyi oda mı? Burada rahat bir yaşam sürmeyi planlıyorum; bu odayı almak çok ileri gitmek olur. Vardiyasız bir imparatoriçe böyle güzel şeylere sahip olmamalı."

"*Vardiyasız...?*" Arnold şüphyle baktı ama sonuçta daha fazla yorum yapmadı. "Düşündüm de, senin odan bu odanın hemen yanında, değil mi?"

"Evet. Odalarımızın yakın olmasının güvenlik açısından daha kolay olacağını düşündüm."

"Bu benim için de daha kolay," diye kabul etti Arnold. "Maskaralıklarını bir sorun haline gelmeden önce fark edebilirim."

"Oh, daha fazla maskaralık planlamıyorum, bundan sonra sadece tembellik yapacağım. Şey..." Durakladı. "Belki bir ya da iki."

"Aptal olma," dedi Arnold bıkkın bir sesle. "Kendini daha fazla riske atmadığın sürece istediğini yapabilirsin, tamam mı?"

"Özür dilerim." Azarlanmaktan pişmanlık duyan Rishe, ona sormak istediği bir şeyi hatırladı. "Bu arada, . Maskaralıktan , izninizi rica etmeme izin verin."

"Ne için?"

Arnold'un temkinli sorusu üzerine Rishe neşeli bir gülümseme takındı.

"Bu konuda ciddi misin?" Arnold sordu. Rishe gülümseyerek başını salladı. "Evet, elbette."

Saray arazisinin bir köşesindeki küçük bir eğitim alanında durdular. Rishe'nin muhafızları olarak görev yapan şövalyeler ona endişeyle baktı. Kısa bir görüşmenin ardından hepsi Arnold'un yatak odasından antrenman alanına gelmişti...

"Benimle düello yapma onurunu bana bahşeder misiniz, Majesteleri?" Rishe turdan sonra sormuştu. Bu fikri ilk ortaya attığından bu yana üç hafta geçmişti ve onun unutmuş olabileceğinden endişeleniyordu.

Öyle görünmüyordu. "de, sen de aynı şeyi sormuştun."

değil mi?"

"Hatırladığınıza sevindim. Son zamanlarda yaşadığım zorluklar, dayanıklılık eksikliğimin ve acilen daha fazla eğitime ihtiyaç duyduğumun farkına varmamı sağladı."

Rishe'nin dayanıklılığı, kas yapısı ve kardiyovasküler kondisyonu şövalye olarak yaşadığı dönemden çok uzaktı. Bu özellikler zaman içinde kademeli olarak gelişti, bu yüzden mümkün olan en kısa sürede başlamak istedi.

"Oldukça meşgul olduğunuzu biliyorum, ancak bir kereliğine de olsa biraz talimat vermenizden çok memnun olurum. Doğal olarak, tüm eğitim seansı boyunca bana eşlik etmenizi istemem." Rishe Arnold'un gözlerine baktı. "Ayrıca sizin ve imparatorluk şövalyelerinin eğitiminizi geliştirmek için kullandığınız *gizli yöntemi* de öğrenmek isterim, Majesteleri."

"Huh." Arnold'un dudakları ilgiyle kıvrıldı. "Sen nereden biliyorsun Bu mu?"

"Bahçem şövalyelerin eğitim alanlarına yakın. Şövalyeleri gözlemledim. Birkaç farklı takımın tatbikatları ve imparatorluk şövalyeleriniz diğerlerinden çok daha üstün."

Rishe eğitim seansları dışında da şövalyeleri onu korurken dikkatle gözlemlemiş, kendilerini asla açıkta bırakmadıklarını fark etmişti. Galkhein'in tüm şövalyeleri böyle değildi, sadece Arnold'a hizmet edenler böyleydi. Rishe bundan bariz olanı tahmin etti: Onların eğitiminden doğrudan o sorumluydu. Kendilerinininkinden bile daha etkileyici savunmalara sahip bir adam tarafından yönetildikleri düşünüldüğünde bu hiç de şaşırtıcı değildi.

"Belirli bir eğitim rejimleri varsa, bunu öğrenmek isterim."

Rishe önceki hayatından bir anı canlı bir şekilde hatırladı. *Galkhein'in ordusuyla savaştığımızda Arnold açık ara en büyük tehditti ama şövalyeleri de hiç kolay lokma değildi.*

Hepsi korkutucu derecede güçlüydü. Sadece birlik komutanları değil, ön saflardaki her bir şövalye savaşta olağanüstü bir beceri sergiliyordu.

Şu anda sadece Prens Arnold'un kişisel şövalyelerinin bu sıra dışı hünere sahip olduğuna inanıyorum. Galkhein'in diğer şövalyelerinin onların seviyesinde olduğunu sanmıyorum. Bu da demek oluyor ki önümüzdeki beş yıl içinde o korkunç orduyu bir araya getirecek. Sadece üstün yetenekleri askere almasının imkanı yoktu. Gücün büyüklüğü bunu imkânsız kılıyordu. Bazılarına sahip olmalı

İnsanları eğitmenin özel bir yolu. Eğer durum buysa, bunu öğrenmem gerek.

Rishe ona baktı, birkaç sessiz saniye geçti. Teslim olmayı reddetti ve bakışmaları Arnold'un kısa bir iç çekişiyse sona erdi. "Pekâlâ."

Gözleri irileşti; onun bu kadar kolay kabul etmesini beklemiyordu. Daha önceki kabulü sadece standart eğitim içindi. "Emin misiniz? Kendi çıkarlarıma ters düşmek istemem ama bu askeri bir sır değil mi?"

"Veliaht prensin eşinin onun sırlarını bilmesi protokol ihlali sayılmaz. Ne de olsa benden istediğiniz her şeyi yapacağıma söz vermişim."

Arnold'un sesi normalden daha yumuşaktı. Rishe'i hazırlıksız yakaladı. "Şey... teşekkür ederim. Evet dediğin için çok mutluyum."

"Mutlu musun?" Arnold şaşkınlıkla Rishe'ye baktı. "Neden?"

"Çünkü bildiğim kadarıyla senin kılıç tekniğin dünyadaki en güçlü ve en güzel teknik."

"..."

Eski bir şövalye olarak, böyle birinden bir şeyler öğrenmekten doğal olarak çok memnundu.

Arnold gülümsemeden önce bir an için afallamış görünüyordu. "Bütün dünya, ha?"

"Açıkçası bunu gerçek anlamda söylemedim!" Rishe açıklığa kavuşturmak için acele etti. "Bu sadece bir deyim, anladın mı?!"

"İnsan öldürme teknikleri nasıl güzel olabilir ki?" Arnold kendini küçümseyen bir ses tonuyla sordu.

"Ekselansları...?"

"Git ve hareket bir şeyler giy. Seninle eğitim alanında ."

Böylece, meydan okumak için birbirleriyle dışarıda buluştular.

Arnold şövalyelerinden birine, " getir," diye emretti. "Bir tane Rishe için, üç tane de benim için."

"Emredersiniz efendim." Şövalye Arnold'un emrini hızlıca yerine getirdi, ancak o ve yoldaşları bu sırada Rishe'ye birkaç endişeli bakış attılar. Geri dönerken

Şövalye tahta sandığı efendisine uzattı. Arnold uzanıp içinden bir şey çıkardı.

Kemer mi?

"Bunu giy."

Arnold, bir kemere bağlı bir çift askıya benzeyen bir koşum takımı önerdi. Nasıl kullanılacağını anlattı, kollarını başka bir çift kemerin içine soktu, birbirlerinin üzerinden geçirdi ve belindeki kemere bağladı.

"İşin bitince arkanı dön."

Rishe kendisine söyleneni yaptı ve ondan uzaklaştı. Arnold'un siyah eldivenli ellerinden biri Rishe'nin sol bileğini kavradı. Etrafına ince bir kemer sardı, kolunu arkasına getirdi ve bileğindeki kemeri belineki kemere bağladı. Kolu bu şekilde bağlıyken sol elini kullanamıyordu.

"Bu..."

"Özel eğitimimiz, uzuvlarınızın serbestçe kullanılmasını önlemek için vücudun bir bölümünü bağlamaktan ibarettir," dedi Arnold, kendisini de aynı şekilde bağlayarak. Tek fark Rishe'in baskın kolu olan sağ kolunun serbest olması, Arnold'un ise olmamasıydı.

"Hep böyle mi antrenman yaparsın?"

"Her zaman değil. Çok fazla olursa kötü alışkanlıklar ediniriz ve anlamsız hale gelir."

Kemerleri takan Arnold, sandığa uzanıp başka bir şey çıkardı ve bileğindeki kemeri bağlantısız bıraktı. Yeni alet modifiye edilmiş bir dizliğe benziyordu ve Arnold onu dizinin etrafına sarmaya başladı.

Sol bacağına bükmeyi imkansız hale getiriyor.

Ardından siyah bir göz bandı çıkardı, sağ gözünü kapattı ve ipleri başının arkasına bağladı. Son olarak, bir şövalye saygıyla öne çıktı ve Arnold'un bileğini belindeki kemere bağladı. Sonuçta, baskın olan sağ kolunu, sol bacağına ya da sağ gözünü kullanamaz hale geldi. Rishe ise sadece sol kolunu kullanamaz hale gelmişti.

"şekilde dövüşeceğiz. Kılıçlar." Arnold'un işaretiyle şövalyelerden biri Rishe'ye tahta bir alıştırma silahı uzattı.

Rishe şövalyeye teşekkür etti ve kılıcı tek elinde tutarak duruşunu aldı. Tek kolunun bağlı olmasının ağırlık merkezini ne kadar bozduğunu ve iki elle tutulan bir kılıcı tek elle kavramanın kasları üzerinde yarattığı derin gerilimi hemen hissetti. Yine de eğitim bundan daha da karmaşıktı.

"Gerçek bir savaş alanını simüle etmek için uzuvları bağlıyor musunuz?" "Oh? Anlayabiliyor musun?"

"Sadece çekirdek ve kas gücünü geliştirmek için olsaydı, bir gözünüzü kapatmanıza gerek olmazdı, Majesteleri." Arnold'un kendi tahta kılıcını şövalyelerinden birinden almasını izleyen Rishe devam etti, "Bu eğitim, savaş alanında vücudunuzun bir parçasını kaybetmenizin savaşmanızı engellememesini sağlamak için... Haksız mıyım?"

"Ha ha!" Arnold tüm göğsüyle gülerek kılıcını Rishe'ye doğrulttu. "Gözlem gücün her zamanki gibi etkileyici."

Rishe'nin aksine Arnold, omzundaki eski yara yüzünden daha da yavaşlamış olan tek kolunu kullanıyordu. Yine de kendini saldırıya açık bırakmadı. "Seni hiç savaşa gitmemiş asil bir kız olarak görmek zor."

Havadaki gerilim Rishe'nin derisini karıncalandırdı. Şövalyelerin hepsi içgüdülerine güvenerek görünüşte bilinçsizce bir adım geri attılar.

"Eğer yaralanırsanız, kolunuzu kullanamazsınız. Yüzünüze kan sıçrarsa, gözünüz geçici olarak iş göremez hale gelebilir. Ancak savaş devam ediyor ve düşmanlarınız size baskı yapmaya devam edecek."

Savaş alanına dair canlı anılar Rishe'nin zihninde dönüp duruyordu.

"Eğer kolunuz koparsa, kılıcınızı sallamaya devam edin. Bacağın parçalanırsa, ilerlemeye devam et. Eğer iki gözünü de kaybedersen, kalan ömrün boyunca düşmanını kesmenin bir yolunu bul." Arnold gözlerini Rishe'ye dikti, bakışları jilet gibi keskindi. "Bütün bunlar bunun için."

Tek gözü kapalıyken böyle bir baskıyı nasıl iletebilir? "Bu koşullarda eğitim almak hayatta kalmamıza yardımcı oluyor." Rishe yutkundu.

Onu yenemememe şaşmamalı...

Rishe'nin bildiği şövalyelik bir sanata benziyordu. Elinde kılıç olsa bile, ülkesi, güzelliği ve asaleti için savaşmak önemliydi. En büyük onur, ne sizi ne de düşmanınızı utandıran temiz bir dövüşte ve nihayetinde lordunuzun hayatı karşılığında kendi hayatınızı sunmaktaydı.

Rishe, şövalyelik yaptığı süre boyunca hizmet ettiği kraliyet ailesini korumak için hayatını ortaya koymuş ve sonunda ölmüştü.

Galkhein'in şövalyeleri, kendilerini içinde buldukları durum ne olursa olsun, utanca rağmen mücadeleye devam etmek üzere eğitilirler. Bu amaçla, öldürebildikleri kadar çok düşman öldürürler.

Rishe bu adamla daha önce de düşman olarak karşılaşmıştı ve kader ikisini bir kez daha karşı karşıya . Elindeki tahta kılıcı sıkı.

Arnold kıkırdadı. "Normalde bir dövüşmek için temel eğitimden geçmesini beklerdim. Ama karşımda sen olduğun için sadece bir gözümü kapatıyorum, ikisini birden değil."

"...Onur duydum, Majesteleri."

"Endişelenmenize gerek yok. Düşünümüzden önce gelinime zarar gelmesine izin vermeye niyetim yok." Arnold'un kendine olan güveni açıkça yetenekleri arasındaki ezici farktan kaynaklanıyordu.

Bir an düşündükten sonra, "Eğer kazanırsam, ne olsun tek bir soruma cevap verir misiniz? Buna karşılık, kaybedersem, benden istediğiniz herhangi şeyi yapacağım, Majesteleri."

Arnold gülümsemeden önce bir an için irkilmiş görünüyordu. Başka bir potansiyel plan için sabırsızlanıyor gibiydi. "Pekâlâ."

," dedi Rishe. "Hadi yapalım şu işi."

Bir şövalye başlama işaretini verdi ve Arnold tahta kılıcını Rishe'ye doğru salladı. Biçimi güzeldi ama deliklerle doluydu. Açıkça "Gel bana" diyordu.

Orantısız beceri seviyesi Rishe için yeni bir şey değildi ve kendi kılıcını almakta tereddüt etmedi, bir kez daha uzuvlarının durumunu doğruladı. Sol kolundaki kemer bir kancayla sırtına bağlanmıştı. Özellikle sıkı bir şekilde bağlı değildi - hala biraz hareket alanı vardı - ancak eklemlerinin yapısı nedeniyle hareket alanı sınırlıydı. Ayrıca, sadece

Ağır tahta kılıcı tek koluyla kullanmak, şu anki kas eksikliği sayesinde zordu.

Darbelerimiz uzadıkça, dezavantajım daha da . Doğrudan bir saldırı başlatmalıyım!

Rishe kısa bir nefes aldı ve tek bir Arnold'ın vuruş menziline sıçradı. Arnold hareket etmedi. Kılıcını çaprazlamasına savurarak yüzünün sağ tarafını hedef aldı.

Çın! Arnold, Rishe'nin darbesini yakalamak için kılıcını kaldırdığında yüksek bir ses duyuldu. Rishe savurduğu darbeye kaslarını da katmıştı ama darbe Arnold'ın kolunu pek sarsmamıştı.

Demek , ha? Bu durumda...!

Dönerek darbenin şiddetiyle savrulmaya başladı. Arnold onun ikinci hamlesini de kolayca engelledi. Kılıçları kesişti ve çarpıştı, gözleri de aynı şekilde iki taraftan kilitlendi.

Arnold'un açıkta kalan tek gözü neşeyle kısıldı. "Sorun nedir? Tüm yapabildiğin bu mu?"

Rishe, Arnold'un içten keyfi karşısında ürperdi. Geri sıçradı ve kılıcını bir kez daha havaya kaldırarak nefesini tuttu.

Ağırlık merkezim tamamen kaymış. Tutuşum yeterince güçlü değil. İki elimi de kullanma arzusu beni engelliyor! Karşı karşıya olduğu sorunları sıraladı ve karşı önlemler düşünmeye çalıştı. Ağırlık merkezimi yeniden yönlendirirsem, menzirim değişecek. Ekselanslarının menziline için daha fazla ilerlemem gerekecek.

Kafasında mesafeyi hesapladı ve ayaklarını olması gereken yere dikti. Kavrama gücü konusunda bir şey , kılıcın uzunluğuna daha fazla güç aktarmak için kılıcı daha yukarıda tutarak telafi etti. Sol koluyla da dengesini yeniden sağlamaya çalışmadığından emin olmalıydı. Derme çatma çözümler zaferini garantilemeyecekti ama hiç yoktan iyiydi.

Bir kez daha.

Arnold bir bakışla onu kışkırttı. Rishe bir nefes aldı, nefesini verdi ve saldırdı. "Evet!"

İlk vuruşunu engelledi. Kız geri çekildi ve ona iki kez vurdu.

Daha fazla, kendini yakın mesafeye zorlayarak. Yukarı doğru bir denedi ama adam bunu da engelleyerek onu geri itti.

"Huh..." Etkilenmiş gibiydi.

Onu durdurmuştu. Ama şimdiye kadar kılıcını sadece onun darbelerini savuşturmak için kaldırıyordu. İlk kez gerçek bir kılıç oyunu sergiliyordu. Rishe tekrar geriye sıçradı ve ondan biraz uzaklaştı.

"Hey. Leydi Rishe, Majesteleri ile sadece birkaç kez yumruklaştı ama şekli çok değişti, değil mi?"

"Mümkün görünmüyor ama... haklı olabilirsiniz."

Şövalyelerin yorumlarına aldırmaz etmeyen Rishe, Arnold'a doğru koşmaya başladı. Arnold saldırılarını engelleyip püskürtürken o ilerlemek için bir yol bulmaya çalıştı.

"Hareketleriniz sert. Gücünle bana meydan okuma. Ayaklarınızı daha iyi ."

Rishe onun eleştirileri karşısında soluk soluğa kaldı ve hemen stratejisini ayarladı. Bir erkeği güç yarışında asla yenemeyeceğini biliyordu ve bu zayıflığını etmek için çaresiz kaldığı zamanları düşündü.

"Çevikliğinizi kullanın. Sol ayağınla adım at. Biraz daha. Bu yeterli değil; bir adım daha. İşte böyle."

Arnold'un önerdiği gibi Rishe öne çıktı, tekrar tekrar nişan aldı. Becerisini geri kazanıyordu. Bu garip bir duyguydu, sanki bunu çok uzun zaman önce yapmış ama aynı zamanda çok yakın bir zamanda yapmış gibiydi. Kendi adına, Arnold'un rehberliği açık ve netti.

Vay canına. Bir şövalye olarak hayatımda böyle hareket etmem beş yılımı aldı.

Arnold muhtemelen rakibine yukarıdan aşağıya bakarak en iyi stratejiyi belirleyebilirdi ama Rishe'nin pes etmeye niyeti yoktu. Kendini tekrar toparladıkça görüş alanı daha da açıldı ve Arnold'un kendisini okuduğu gibi onu da okuyabilir hale geldi. O meşum günün Arnold Hein'ı zihninde canlandı.

Doğru ya!

Geri çekildi, darbe tam da beklediği yerden gelmişti. Arnold'un kılıcı Rishe'ninkine zar zor sürtündü. Eğer Rishe o anda kaçmasaydı, Arnold onun silahını uçurabilirdi.

Şimdi bana doğru yaklaşıp yukarıdan aşağı sallanacak!

Bundan beş yıl önce Arnold'la yaptığı savaşta da aynı şekilde hareket etmişti. Şövalye Rishe darbeyi savunma duruşuyla savuşturmuştu. Nasıl olduğunu hatırlıyordu ama şu anki fiziği bu zorlanmayı kaldıramazdı. Bunun yerine, Arnold'un kılıcının perçemini sıyırdığını hissederek bir adım daha geri çekildi.

"Ngh!" Adamın kılıcı gerçekten ona çarpmadan duracağını biliyordu ama yine de içgüdüsel bir korkuyla soğuk terler döktü. Tüm gücüyle kaçarken dengesini kaybetti ve birkaç adım geriye sendeledi.

Arnold son anda vuruşunu geri çekti, ifadesi değişti. "Bildiğiniz kadarıyla benim kılıç kullanışımın en güçlüsü olduğunu söylemişsiniz."

Rishe daha önceki konuşmalarında ona böyle söylemişti. "Ama şimdi, sanki daha güçlü biriyle karşılaşmış gibi tepki verdin. daha fazla. Kılıçlarımızı çekerken onu , değil mi?"

Bu bir şaka mı? Arnold kışkırtıcı bir gülümseme takınmıştı ama bakışları keskindi. Rishe kılıcının kabzasını düzeltti.

"Beni kışkırtmaya yetiyor da artıyor bile."

"Şaka yapıyorsun," dedi cesurca onun gözlerine bakarak. "Ve söylediklerimde ciddi dim! Siz tanıdığım en güçlü insansınız, Prens Arnold."

Aslında yanılmıyordu. Rishe beş yıl sonraki İmparator Arnold Hein'i düşünüyordu. *Şimdiki veliaht prensten daha güçlü, daha zalim ve çok daha heybetliydi.* Bu adam onun tüm şövalyelerini katletmişti. Asla "Sana zarar gelmesine izin vermeye niyetim yok" gibi bir şey söylemeye tenezzül etmezdi.

"Gel, şimdi. Bana biraz daha dikkat et." Arnold sırttı, bu alışverişten zevk alıyordu. Ona karşı takındığı bu yeni rahat tavır onu gerçekten de on dokuz yaşında bir çocuk gibi gösteriyordu.

Buna karşılık Rishe kılıcını kaldırdı ve duruşunu alçalttı. Önce bir adım, sonra bir adım daha atarak aralarındaki mesafeyi yavaşça kapattı.

Arnold kendi silahını kaldırdı. Birlikte nefes aldılar ve kadın öne atılarak yan tarafa doğru vurdu. Arnold onun savuşturdu. Rishe onun yanından sıyrıldı ve bir an bile gecikmeden döndü. Arnold da aynı anda döndü ve ona doğru hamle yaptı. Kılıçları güçlü bir şekilde temas etti.

"Ngh!"

Bıçaklar havada çarpıştı, alçaldı, sonra tekrar havada çarpıştı. Tahtanın tahtaya çarpma sesi duyuldu ve Rishe'nin eli uyuştı. Arnold'un bir gözü kapalı ve bir bacağı bağlı olabilirdi ama hareketlerinden bunu asla anlayamazdınız.

Daha bitirmedim!

Yarım adım geri çekildi, sonra tekrar ileri fırladı ve kılıcını bir kez daha savurdu. Arnold geriye doğru kaçtı ve Rishe'nin kılıcı havaya çarptı, ancak saldırısını durdurmadı.

*O his... Arnold'a bir darbe indirebildiğim an
Hein!*

Hafızasını yokladı ve tüm gücünü son saldırısına harcadı. Bir anlığına Arnold'un yüzü şaşkınlıkla aydınlandı. Sonra bir hamle yaptı ve Rishe'nin bıçağını rotasından saptırdı.

Bitmişti.

"Ack!" Kılıç elinden fırlayarak sersemlemiş bir şövalye izleyicisinin yanağını sıyırdı ve sonunda eğitim alanının taş duvarlarına çarptı.

"Oha!"

"Oh hayır, iyi misin?! Agh!" Rishe şövalyelerin yanına koşmaya çalıştı ama bacakları tutmadı ve dizlerinin üzerine düştü.

"Etkilendim." Arnold Rishe'baktı, nefes nefese bile değildi. "En fazla tek bir adım atmayı planlamıştım, biliyorsun. Seni hafife almışım."

"Sanki handikaplarla dolu değilmişsiniz gibi!"

"Senden biri olsaydı, hareket etmek zorunda kalmazdım."

Arnold, nefesini tutmaya çalışırken omuzları sarsılan Rishe'yi görmezden gelerek şövalyelere işaret etti. İçlerinden biri koşarak geldi ve Rishe'nin bağlarını çözdü. Arnold kendi diz bağını çözdü ve Rishe'nin önünde diz çökerek sol kolunu serbest bıraktı.

"Talimatlarınız için teşekkür ..."

Rishe bu kaybın kaçınılmaz olduğunu biliyordu ama yine de hayal kırıklığına . Bu yüzüne yansımış olmalıydı ki Arnold dirseğini dizine dayadı,

çenesini avucunun içine aldı ve gülümsedi. "Anlaşmamız neydi? Senden istediğim herhangi bir şeyi yapacağın konusunda mı?"

"Evet, devam et ve sor!" Rishe umutsuz bir ifadeyle. "Ben sözümden dönmem!"

Ciddi bir kazanma şansı olmayan Rishe, kazansa da kaybetse de bunun yapmaya değer bir bahis olmasını sağlamıştı. Eğer bir mucize olur da kazanırsa, veliaht prense bir soru sormasına izin verilecekti. Kaybederse -ki kaybedeceğinden şüpheleniyordu- ne tür bir istekte bulunacağını görebilecekti. Böylece ona neden evlenme teklif ettiğini anlamaya bir adım daha yaklaşmış olacaktı.

Her şey plana uygun. Bu konuda kızgın değilim... Hayır, en ufak bir kızgınlığım bile yok. Kendini aksi yönde ikna etmeye çalıştı ama inanılmaz derecede sinirliydi.

Arnold bir süre onu izledi, sonunda göz bandını çıkardı ve "Bakalım... İki gün sonra öğleden sonranı açık bırak. Kasabaya gidiyoruz."

"Kasabaya mı? Elbette geleceğim, ama tam olarak ne yapıyoruz?" "O zaman ben söylerim." Arnold ayağa kalktı ve göz bandını kendisini bekleyen Şövalye.

Hmm... Bir tür "veliaht prens ve nişanlısı" resmi işi mi?

Rishe, Bay Tully'yi görmeye gittiğinden beri kasabaya uğramadığını fark etmesine rağmen, artık bu konuyu düşünmenin bir yararı olmadığına karar verdi. Gizlice kaçmış, yakalanmış ve daha sonra Arnold'a onsuz kasabayı ziyaret etmeyeceğine dair söz vermişti.

Her zaman ondan bir adım öndeydi. O uzaklara bakarken, adam da şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"Neyin var? Kalk artık."

Yerde yatan Rishe onun gözlerine bakmadı. "Ah... Ben biraz daha burada kalacağım. Lütfen gitmekte özgürsünüz, Majesteleri."

"Neden?"

Ona söylemek *istemiyordu* ama söylemek zorunda olduğunu düşündü. Utancına boyun eğerek yavaşça, "Doğrusunu söylemek gerekirse, küçük maçımızdan dolayı kollarım ve bacaklarım hâlâ titriyor," dedi.

"Ne...?"

"Vücudum hareket etme şeklime ayak uyduracak donanıma sahip değil." Rishe kendini gerçekten acınası hissediyordu. Şimdi ayağa çalışsa, yüzüstü yere düşecekti. "Sadece biraz dinleniyorum. Ayrılırken eğitim alanını kapatacağımdan emin olabilirsiniz, bu yüzden endişelenmeyin... Ekselansları?"

Yüz ifadesi dalgınlaştı. "Eldiven giymek iyi olduğu anlamına geliyor, değil mi?"

"Ha?" Rishe'nin içinde çok kötü bir his vardı. İçgüdüleri ona hayır demesini söylüyordu ama adamın ne sorduğunu bilmiyordu. Doğru düzgün cevap veremeden Arnold önünde diz çöktü ve eldivenli elleriyle ona uzandı.

"Ack?! Wh-! Hey! Majesteleri, ben-"

Rishe aniden yerden kaldırılmış, Arnold kollarının arasında tutmuştu. Rishe'nin aklı başına gelir gelmez ağzını açtı ve çığlık attı. "Ne-neaa?!" Refleks olarak bacaklarını çırpı.

Arnold onu inceledi, sakinliğin resmiydi. "Mücadele etme. Düşersin."

"Şey, hayır, ben... Ne yapıyorsun?!"

"Kendi başına ayakta duramıyorsun, değil mi?" Arnold sordu, adım adım uzaklaşırken

Rishe'yi gelin tarzı taşıdı.

Onu bu şekilde odasına kadar götürmeye niyetli olduğunu anlayan Rishe'nin yüzü kızardı. "Bırak beni, bırak benibırak beni! Sadece biraz nefes almaya ihtiyacım var, bu yüzden lütfen kendinizi rahatsız etmeyin!"

"Tekrar ediyorum, mücadele etmeyin."

Neden olmasın?! Mücadele etmek bana bir şey kazandırmayacak ki! Arnold ona öfkeyle bakarken Rishe bu düşüncüyü kendine sakladı.

"Nişanlımı öylece yerde işimin başına dönebileceğimi mi sanıyorsunuz?"

Tamam, belki haklı olabilir ama de!

Rishe sıradan durumlarda soğukkanlılığını korurdu ama bu çok fazlaydı. Arnold Hein onu kollarında taşıyordu! Yorgunluktan kol ve bacakları hâlâ hareketsiz olduğu için bu durumdan kurtulmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Yalvarırcasına şövalyelere baktı ama göz göze geldiklerinde adamlar öfkeyle başlarını salladılar. Onlar da

onun kadar .

Biri beni kurtarsın! İçinden bağıırıyordu ama kimse onu kurtarmaya gelmedi.

Eğitim alanından çıkarken yanlarından geçtikleri şövalyeler, sanki anlaşılmaz bir şey görüyormuş gibi boş bakışlarla onları izlediler. Arnold'un hakkını yemeyelim, kalabalıkla temas etmekten kaçınan bir rota seçmişti ama *kimseyle* karşılaşmadan müstakil kanada ulaşması imkânsızdı.

"Ekselansları!" Rishe bağırdı. "Beni bu şekilde taşımak yorucu değil mi?"

"Eğer bu konuda endişeleniyorsanız, işimi kolaylaştırın ve mücadele etmeyi bırakın."

Serbest bırakılması için tartışıyordu, ama şimdi gitmiş ve şikâyet etmeyi zorlaştırmıştı. Ne yapacağını şaşırان Rishe daha da çirkin bir şey fark etti.

Huh?!

Tüm bu zaman boyunca Arnold'un ceketinin yakasına tutunmuştu. Arnold onu kucağına aldığıında otomatik olarak tutmuş ve o zamandan beri sıkıyor olmalıydı. *Bırakmalı mıyım? Bırakmalıyım, değil mi? Ama ondan sonra elimle ne yapacağım?*

Başı dönüyordu ama Arnold onun şaşkınlığından tamamen habersiz onunla konuştu. "Düşündüm de, bana ne sormak istiyordun?"

Rishe bu soruyu beklemeden ona baktı.

"Düellodan önce bana bir şey sormak istediğini söylemiştin. kazan
dı."

"Bunu *şimdi* mi konuşmak istiyorsun?"

"Heh."

Gülüyor!

Arnold onun sıkıntısını fark etmişti ve belli ki bundan zevk alıyordu. Ama o kendi başına hareket edemediğinde de ona yardım ediyordu. İtiraz etmek için güçlü bir gerekçesi

Sonunda, Rishe tutumunu değiştirdi ve Arnold'u açıkça bombaladı.

soru sormak yerine. "Doğum günün ne zaman?!"

Şaşkınlıkla gözlerini birkaç kez kırptırtıran Arnold, "On ikinci ayın yirmi sekizinci günü," diye cevap verdi.

"Demek kış mevsiminde doğdun! Peki hobilerin neler?"

"Aslında hiç hobim yok."

", bana ne yapmaktan hoşlandığınızı söyleyin, Majesteleri!"

"Bunu hiç düşünmemiştim."

"Ne tür bir kadın tercih edersin o zaman?" "Neden umursuyorsun ki?"

Cevap vermeye istekli olmasına rağmen, zar zor herhangi bir bilgi sıkıştırdı. ondan. Yine de sorularından kaçmadı. Yanıtları samimi görünüyordu.

Gerçek sorumu herkesin içinde soramam... özellikle de bu pozisyonda!

İçinde bulunduğu durumu bir kez daha düşünen Rishe, ne kadar rahatsız olduğunu hatırladı. Arnold, onun yeni direnişi karşısında bile onu yere bırakmayı reddetti.

"Leydi Rishe?!" Müstakil saraydaki odasına Rishe'nin hizmetçisi Elsie ciyakladı. Vurdumduymaz Elsie bile metresini Arnold'ın kollarında görünce ağzı açık kaldı.

"Elsie!" Hizmetçisi koşarak yanına geldi ve Rishe ayakları yere basar basmaz Elsie'ye sarıldı.

Rishe'nin bitkin halini gören Arnold, "devam et; kollarına ve bacaklarına his geri gelmeden kendini zorlama," dedi.

Artık düellodan dolayı baygınlık hissetmiyorum! düşündü ama yutkundu.

Yapacak işleri olduğunu söyleyen Arnold ana saraya döndü. O gözden kaybolur kaybolmaz, normalde Rishe'nin odasına hiç girmeyen şövalyeler akılsızca onun yanına koştular.

" misiniz, Leydi Rishe?!"

"Size yardımcı olamadığımız için çok üzgünüz! Yapabileceğimiz bir şey yoktu.

! Birçok cephede güçsüzdük!"

"Sorun değil..." Rishe dedi ki. "Durumunuzu anlıyorum." İki şövalye buraya gelirken en azından sert bakışları ve ifadeleriyle gözlemcileri uyarmışlardı. Bunu takdir etmişti.

"Yine de," diye ekledi içlerinden biri, ", değil mi? Uh, ondan değil -Ekselansları ile eğitimden." "Merak etmeyin, ben gayet iyiyim."

Arnold'un söz verdiği gibi, Rishe'ye zarar gelmesine izin vermemişti. Üstün yeteneklerinin bir başka yönü.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi bir şövalye ona. "Prens Arnold'un size özel eğitim vermeyi planladığını duyduğumuzda çok şaşırdık, Leydi Rishe."

"Bu onun özel eğitim yöntemleri arasında en güvenli olanıydı," dedi diğeri.

O zaman bugünkü maç, düşündüğüm gibi birkaç antrenmandan sadece biriydi.

Arnold'un elinde daha fazla strateji vardı. Şüpheleri doğrulanan Rishe gözlerini kapattı. *Artık her sabah hizmetçilerin eğitimine katılmama gerek yok. Tarlam henüz tam olarak sağlam değil ama günde sadece kontrole ihtiyacı var. Aria Ticaret Şirketi ile olan anlaşmalarım Bay Tully'yi bekliyor. Bir sürü başka hazırlığım var ama onlara başladığımda başka hiçbir şey için zamanım olmayacak. Eğer bunu yapmak istiyorsam, şimdi tam zamanı.*

Kararlılığını yenileyerek hizmetçisine baktı. "Seni şok ettiysem özür dilerim, Elsie. Aria Ticaret Şirketi'nden siparişim geldi mi?"

"Evet, Leydi Rishe. Tam burada." Elsie odanın köşesindeki sandığı işaret etti.

Hızlı hareket etmem gerekecek. Neyse ki bu düello pasın bir kısmını temizledi. Rishe yumruklarını sıktı. Uzun ve rahat bir yaşam için planımın dayanıklılık artırma bölümüne başlama zamanı!

O gün, sarayın beşinci eğitim sahasında bir grup stajyer toplanmıştı - çocukluk ve gençlik arasındaki sınırı aşan gençler

ergenlik. Yepyeni eğitim kıyafetleri içinde, bir şövalye onlara hitap ederken gergin bir şekilde dinlediler.

"Önümüzdeki on gün boyunca programınız bu şekilde olacak. Bahsettiğim gibi, bu eğitim henüz şövalye olmamış siz yeni acemilere . Bazıları için bu asil eğitiminizin bir parçası. Diğerleri içinse vatandaşlardan gelecek vaat eden personeli seçmek için bir şans. Bunu aklınızda bulundurun," dedi şövalye, sıraya dizilmiş kursiyerlerden birkaçına bakarak. "Doğumunuz ne olursa olsun, sonuçlara her şeyden çok değer verilir. Hepinizin nasıl ilerlediğini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Evet, efendim!"

"Hmm... Sen oradaki." Eğitimci grubun en arkasında duran kahverengi saçlı genç bir çocuğa seslendi. "Lucius'tu, değil mi? Mükemmel bir projeksiyon evlat. Karnından konuş ve sesin savaş alanında bile duyulsun."

"Evet, efendim! Teşekkür ederim, efendim!" Lucius erkek adıyla hitap edilen Risha güçlü bir yanıt verdi. Yüzünü makyajla hafifçe değiştirmiş, çocuksu, kısa bir peruk takmıştı ve şimdi göğsünü düzleştirmek için etrafına sarılmış bir bağlama beziyle uzun boylu duruyordu.

Güzel. Başarılı bir sızma.

Şövalye olarak yaşadığı hayat Rishe'nin ilk cross-dressing'i değildi. Bir tüccar olarak mallarını satmak için dünyayı dolaşmıştı. Bir avuç koruma tutmuş olsa da, genç bir kadın için yolculuğa çıkmak hala tehlikeliydi, bu yüzden korumasız kaldığında sık sık erkek gibi giyinirdi. Şu anda kullandığı isim, Lucius, daha önceki kılık değiştirmelerinde kullandığı ismin .

Henüz kimse fark etmemiş gibi görünüyor. Burada kimse beni tanımıyor. Hepsi.

Mercan rengi saçları başının üstünde, bir başörtüsünün altında özenle toplanmıştı.

Bu yöntemle çok uzun saçlar bile toplanabiliyordu. Bunun da ötesinde, Aria Ticaret Şirketi'nden sipariş ettiği yüksek kaliteli bir peruk takıyordu.

Kendimi iyice gizledim ama Prens Theodore sayesinde kimse geçmişimden şüphelenmiyor.

Rishe ondan bu iyiliği istediğinde, Galkhein' genç prensi Theodore yüzünü buruşturmuştu. "Benden gerçekten bunu mu istiyorsun?"

Dün onu ofisinde ziyaret etmiş, adam da onun bu isteğine hissedilir bir tiksintiyle karşılık vermişti. Dağınık siyah saçlarını savurarak iki dirseğini masasına dayadı ve başını ellerinin arasına aldı. "Harbiyelilerin eğitimine katılmak istiyorsun, hem de bir *erkek* olarak? Birincisi, sen delisin. İkincisi, neden yardım etmek zorundayım?"

"Peki, buna kendi mektubunda cevap vermedin mi? İhtiyacım olduğunda sana güvенеbileceğimi söylemiştin."

"Yaptım! Neden bilmiyorum ama yaptım!" Theodore kızardı, sesi yükselmeye başladı. Belli ki mektuptan hiç söz edilmesini istemiyordu. "Dinle, Rahibe. Onu yazdığım da, varoşlardaki ya da şehrin yeraltındaki insanlardan bir şeyler isteyeceğinizi düşünerek yazmıştım."

"Ne yazık ki en çok ihtiyacım olan şey dayanıklılık. Ve sadece kendi iyiliğim için değil, Prens Arnold için de."

"Ne yapacağım ben...? Yengemin bana söylediği tek bir şeyi bile anlayamıyorum." Theodore geniş koltuğunda arkasına yaslandı ve gözlerini uzaklara dikti. "Neden askeri öğrencilere katılmanız gerekiyor, Rahibe? Olmaz mı?"

Seni eğitmesi için bir şövalye mi atadın?"

"Kimseden benim iyiliğim için bu kadar zaman ayırmasını istemem. Ve eğer bunu yaparsam, bana nasıl davranacaklarını bilmekte zorlanırlar," dedi Rishe. "Kimsenin benden esirgediği bir şey olmadan antrenman yapmak istiyorum."

"Ugh, sana inanamıyorum." Theodore tiksintiyle dilini dışarı çıkardı. "Kendimi böyle cezalandırmaya asla gönüllü olmam."

Rishe kendini *cezalandırmak* istemiyordu; sadece eksikliğini etmek istiyordu.

"Eğitim süresi on gün, değil mi? Bittiğinde kendi başıma çalışacağım. Ama madem bu ülkeye kadar geldim, Galkhein ordusunun meşhur eğitimini de tecrübe edebilirim."

Başka bir yerde olmayı arzuluyormuş gibi bir yüz ifadesiyle dinleyen Theodore aniden parladı. "Bekle bir saniye!"

"Ee, Prens Theodore...?"

"Şimdi bir şey fark ettim." yüzünde tatlı, kız gibi bir gülümseme vardı. Bu biraz korkutucuydu. Ayağa kalktı, bir elini masasına dayadı ve Rishe'ye baktı. "Pekâlâ. Sana yardım edeceğim, benim *güzel* kardeşim. İsteğini yerine getirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Ha? Peki, bunu takdir ediyorum ama bu ani fikir değişikliği neden?"

"Çünkü ilginç görünüyor." Theodore kıkırdadı. bazı vardı. "Kardeşimin bile bunu görebileceğini sanmıyorum. geliyor. Kendi karısı erkek gibi giyiniyor ve şövalye birliğine katılıyor!" Prens tekrar yerine oturdu, ruh hali çok daha iyiydi. "Tamam, beni yakaladınız! Hadi yapalım şu işi! Kardeşime sürpriz yapmak için bir daha asla böyle iyi bir fırsatım olmayacak."

"Bunu Prens Arnold'a sürpriz yapmak için yapmıyorum! Kardeşiniz Prens Theodore ile barışmadınız mı?"

"Kardeşimin tüm duygusal tepkilerini görmek istiyorum." Theodore'un sevgi ifadesi her zamanki gibi tuhaftı. Rishe ile planlarını konuşurken mırıldandı. "Senin için biraz arka plan hazırlayacağım - daha sonra bağlantımı ara. Daha önce kılıç kullanmışsın gibi mi görüneyim? Bütün adamlarımı dövdün. Deneyimsizmişsin gibi davranmanın bir anlamı yok."

"Bu tür bir aldatmaca konusunda kendinize güveniyor gibisiniz..."

"Heh heh. Ne düşünüyorsun? Şimdiden işe yaradığımı kanıtlıyorum, değil mi?" Theodore göğsünü kabartarak çekmecedan bazı belgeler çıkardı. Bu Rishe'yi pek şaşırtmadı; Elsie'yi Rishe'nin hizmetçilerinin arasına gizlice sokan oydu.

"Sadece her şey bitene kadar kardeşim tarafından öğrenilmediğinden emin ol. Harbiyelilerin eğitim alanına gelmesi için bir neden yok ama yine de dikkatli olmalısın. Ayarlamaları yapacağım, şimdilik gidebilirsin."

". " Rishe eğildi. "Teşekkür , Prens Theodore."

Tam gitmek için dönmüştü ki adam ona seslendi. "Hey, dinle. Gecekondu mahallelerindeki insanları desteklemek için bekleyen bazı yasaları denetliyorum." Rishe arkasına baktı ama Theodore hâlâ belgelerini arıyordu ve başını kaldırmamıştı. "Sadece kardeşim onları perde arkasından zorladığı için kabul edildi."

"İkiniz birlikte mi çalışıyorsunuz o zaman?" "Öyle de denebilir, evet."

Kısa bir süre önce böyle bir şey düşünülemezdi. Arnold kardeşiyle arasına mesafe koyuyor, Theodore ise kardeşinin iyiliği için resmi siyasi işlerden uzak duruyordu. Rishe bir proje üzerinde birlikte çalıştıklarını çok sevindi.

"Sana söylemek istediklerim bu kadar," dedi. "Sonra görüşürüz."

Etrafına iyice bakan Rishe, Theodore'un ofisinin son derece temiz olduğunu fark etti. Hizmetçilerin dedikodusuna göre, kısa bir süre öncesine kadar her yer toz içindeymiş.

"Eğitim sırasında da incinme. Sen kardeşimin nişanlısısın."

"Elbette. İlginiz için teşekkür ederim, Prens Theodore." Rishe parlak bir şekilde gülümsedi ve tekrar eğildi.

Sonra gitti, bu da bizi getirdi. "Haah..."

Eğitimden sonra Rişe artık terk edilmiş olan su istasyonunda oturdu. Kısa bir süre öncesine kadar bir sürü acemi asker vardı ama hepsi

hızla enerji topladı ve üstünü değiştirmeye gitti. sadece "Lucius", yani kılık değiştirmiş Rishe hareket edemiyordu.

Bu Galkhein'in temel eğitimi mi?!

Güne koşarak başlamışlardı. Rishe'nin deneyimine göre, "koşmak" belirli bir parkurda ilerlemek ve her seferinde hızınızı artırmaya çalışmak anlamına geliyordu. Ama bu öğrencilerin yaptığı eğitim farklıydı. Mesafe gözetmeksizin bir buçuk saat boyunca aralıksız koşmaları emredilmişti. Eğitimci sadece "yürümekten biraz daha hızlı bir tempoda koşun" demişti.

Rishe ilk başta bunun oldukça yumuşak olduğunu düşünmüştü, ancak gerçekten denediğinde bunu sert buldu. Diğer kursiyerler de zorlanıyor gibi görünüyordu, ancak hepsi gerçek çocuklar ve erkekler olduğu için, kursu Rishe'den daha kolay bitirdiler.

Bir sonraki görevleri -üst vücut kondisyonu- hemen hemen aynıydı. Her seferinde dakikalarca mantıksız zorluğa doğru kayan egzersizler yaptılar ve setler arasında mola verdiler. İlk setler sorunsuz olsa bile, yorgunluğunuz tüm üst vücudunuz sıkıcı bir ağırlık tarafından aşağı çekilinceye kadar artıyordu.

Sonra biraz daha koşular. Son bir kondisyon seansından sonra, eğitimleri o gün için sona erdi. Hafif bir yemekler emredildi, birçoğu yemek yiyecek durumda olmamasına rağmen tavuklu sandviç aldılar. Yine de protein olmadan kas yapamazlardı, bu yüzden yemeği yuttular.

Harbiyelilerin eğitimi sabahtı. "Bir süreliğine öğlene kadar uyuyacağım, lütfen beni uyandırmayın!" hikayesinin tutması için Rishe'nin acilen hizmetçilerinin ve muhafızlarının yanına dönmesi gerekiyordu.

Uzun antrenman yapmadım. Hayır, bu vücudu ilk kez hazırlıyorum. Bu, bir şövalye olarak yaptığım çaylak eğitiminden daha kolay olacak, ama yine de yanmayı hissediyorum. Aynı derecede zor geliyor.

Kollarının üst kısmına donuk bir ağrı yerleşti, kasları zaten ağrıyordu. Henüz gelmemiş olan acıyı hayal eden Rishe iç çekti.

En azından sıcak hissediyorum. Gözlerini kapattı, yanağını okşayan serin esintinin tadını çıkarıyordu ki arkasından biri yaklaştı.

"Hey, Lucius! Hâlâ değişmedin mi?"

Rishe döndüğünde genç bir adamın kendisine neşeye gülümsediğini gördü.

Çocuğun kırılmış kestane-kahverengi saçları ve badem şeklinde gözleri vardı. O da Rishe gibi bir stajyerdi. Rishe koşuda geride kaldığında, o da endişesinden geride kalmıştı.

"Daha önce benim için yaptıklarınıza minnettarım. Sanırım adınız Fritz'di, değil mi?" dedi.

"Ha ha! Bunu büyük bir haline getirme. Hepimiz aynı gemideyiz, değil mi? Ve bu kadar katı olmana gerek yok."

". Yine de teşekkürler."

"Elbette! olmazsa ben de seninle açık konuşacağım." Fritz memnuniyetle gülümseyerek Rishe'nin yanına oturdu. "Ben de pansiyonuma dönmek üzereydim ama senin için endişelendim. Yürüyebilir misin?"

"İyiym demek isterdim ama... sanırım bir süre daha dinleneceğim." Şövalyeyken konuştuğu tempo beklediğinden daha kolay çıkmıştı. Uzun zaman olmuştu ama Fritz'le konuşmak kolaydı. Muhtemelen bu da yardımcı olmuştu.

"Ben de geride kalacağım o zaman."

"Ha? Benim için endişelenmene gerek yok. Geri dönüp dinlenmelisin! Yorgun olmalısın."

"Sorun değil. Seninle konuşmak istiyordum Lucius. Konuşması sırasında sesini yükselttiğinde eğitmenen iltifat almıştın, değil mi? Ama sonra asıl eğitim başladığında ölüyormuş gibi görünüyordun. Sen ilginç bir adamsın." Ona dişlek bir sırıtış attı, ifadesi geniş ve açıktı. "Çok uzaklardan geliyorum, o yüzden burada hiç arkadaşım yok. Ceutena'yı hiç duydun mu? Kuzeyde bir liman kenti. Coyolles'ten gelen gemiler bazen oraya yanaşır."

Coyolles, Rishe'nin yakından tanıdığı bir yerdi. Karlı ülke, Galkhein'dan denizin diğer tarafındaydı, uzak ve soğuktu. Rishe önceki yaşamlarından birinde orada yaşamıştı.

"Ceutena'ya hiç gitmedim ama adını biliyorum. Orada harika balıklar var, değil mi?"

"Ha ha, insan bıkıyor! Yine de güzel bir kasaba. Eğer ona bu kadar saygı duymasaydım, şövalye olma zahmetine girmezdim. Tüm hayatımı orada geçirirdim."

"Kimi örnek alayım?"

Fritz'in sırtışı genişledi ve parmağını Rishe'ye doğru uzattı. "Veliaht Prens Arnold, tabii ki!"

Rishe dondu kaldı ama Fritz mutlu bir şekilde konuşmaya devam ederken bunu fark etmemiş gibiydi. "Bir savaş kahramanı, bir kılıç ustası, bir siyasi deha! İnsanlar onun hakkında her türlü söylüyor, ama o çok havalı, değil mi?!"

"Ahh...y-evet..." Rishe yarım ağızla cevap verdi, gözlerini kaçırıldı. Gözler.

"Üç yıl önce savaş sırasında işler oldukça kötüydü, hatta bizim Ama Prens Arnold inanılmazdı! Vatandaşları tahliye etti ve sonra bir gemi dolusu düşmanı indirdi! Araziyi ya da her neyse onu kullandı. Detayları tam olarak anlayamadım."

"O-oh?"

"Kılıç kullanmada bu kadar iyi olması ve strateji falan yapabilmesi hiç adil değil! Şövalyelere onu sormak istiyorum ama görünüşe göre sadece kişisel muhafızları ona yaklaşabiliyor."

Fritz'in gözleri parlayarak Arnold hakkında konuştuğunu görmek Rishe'yi garip bir şekilde rahatsız etti.

"Onu sadece bir kez gördüm ama Prens Arnold'un kılıç sadece güçlü değil, çok da güzel."

Bunu duyan Rişe, "Evet, anlıyorum" diye mırıldanmaktan kendini alamadı. Ne söylediğini fark ettiğinde yüzü kızardı. *Bekle, ben az önce ne...?!*

"Doğru mu?! Anlaştık! Bekle. Yani Prens Arnold'u kılıcını kullanırken gördünüz, değil mi?"

"Sadece bir kez!"

Fritz onun yanaklarına yayılan allığa aldırış etmedi. Tuhaf olduğunu düşünmemesini umarak başını eğdi. Yüzü soğumayı reddediyordu. *Neden olmasın? Kılıç kullanımının güzel olduğunu düşündüğümü ona kendim söyledim! Hem de daha yeni!* Düşündüm de, Arnold böyle bir övgü duyduğuna şaşırmıştı.

Rishe'nin zihni daireler çizerken, Fritz rahatça devam etti, "Prens Arnold gibi olamasam bile, güçlenmek istiyorum."

Fritz ayağa kalktı ve su istasyonunun köşesindeki bir süpürgeyi aldı. Onu bir kılıç gibi tuttu ve savaş pozisyonu aldı. "Hah!" Süpürge havayı yarararak geçti.

Kafası karışan Rishe başını kaldırıp baktı. "Fritz. Serçe parmağının tutuşunu sıkılaştır." Vuruşu hâlâ elinde tutan Fritz, Rishe'ye baktı. "Serçe parmağım mı?"

"Evet. Bir kılıcı, kavramanız en güçlü şekilde etrafınızda olmalıdır. Serçe parmağınızla. Eğer sağ elinizi kullanıyorsanız, kabzayı sol elinizle daha sıkı kavrayın. Sağ elin de bunun yarısı kadar sıkı olsun."

"Yarısı yeterli mi?"

"Bu denge olmadan tutuşun dengesiz olacaktır. Bileklerine izin verme... Evet, şimdi böyle sallla."

"Bunun gibi mi? Hah!" Süpürge havada daha keskin bir şekilde tıslayarak aşağı sallandı. Eskiden çapraz olan yörüngesi dümdüz aşağı indi. Ayarlanmış tutuşuyla artık gücünü boşa harcamıyordu.

"Vay canına!" Fritz salıncaklardaki farkı gözlemledi. "Bütün bunları nereden biliyorsun, Lucius?"

"Kılıç konusunda biraz tecrübem var, hepsi bu. Yine de etkileyicisin, Fritz! Hızlı öğreniyorsun."

"Asla, etkileyici olan *sensin*!" Fritz elindeki süpürgeye baktı, gözleri parlıyordu. "Küçük bir talimatın bu kadar fark yaratabileceğini bilmiyordum... Belki bir gün gerçekten Prens Arnold gibi olabilirim!"

"Siz ikiniz," diye bir adam sesi geldi arkalarından ve Fritz ile Rishe onu görmek için döndüler. "Kraliyet ailesi hakkında bu kadar gelişigüzel konuşmamalısınız. Ona Veliaht Prens Hazretleri diye hitap etseniz iyi olur."

"Evet, efendim! Özür dilerim, efendim!" Fritz eğildi. Rishe ayağa kalktı ve ona katıldı. "Anladığınız sürece sorun yok. İkiniz de rahat olun."

İzin verildi, ikisi de yukarı baktı. Adam Otuzlu yaşlarının ortalarında görünüyordu, gri saçları hafifçe uzamış ve bir ürünle sabitlenmişti. Temiz ve düzenliydi ama gözlerinde koyu halkalar vardı. Azarlamasına rağmen nazik bir havası vardı ve kendini yüksek rütbeli bir soylu gibi taşıyordu. Uzun boyluydu, kasları kıyafetlerinden bile belli oluyordu.

"Ne şekilde olursa , kraliyet ailesine duyulan hayranlık harika bir şeydir."

"Evet, teşekkür , efendim! Bu arada... Sorduğum için özür dilerim ama siz Lord Lawvine mısınız? Kasabamızın yöneticisi?"

"Gerçekten de öyle," dedi adam. "Ben Lawvine Hanesi'nin kontu ve varisiyim." Rishe'nin gözleri büyüdü. *Bekle, bu Lord Ludger Lars Lawvine?*

Önündeki adama baktı ve endişeyle yutkundu. *Prens Arnold tarafından "devlet düşmanı" olarak katledilecek olan Galkhein'in cesur generali.*

Ludger Lars Lawvine, Galkhein'in en kuzey bölgesini yöneten konttu. Günahı, İmparator Arnold Hein'in zulmünün yayılmasını engellemeye çalışmaktı. Sahip olduğu topraklar uzak olsa da, pek çok insan tarafından sevilen, seçkin askeri hizmetlerde bulunmuş bir adamdı. Yine de bu sadık hizmetkâr, hizmet ettiği adam tarafından öldürülecekti. Bundan üç yıl sonra, İmparator Arnold'un fetih savaşına karşı çıkacak ve öfkelenen imparator misilleme olarak onun canını alacaktı.

Her türlü söylentiye duydum: Yavaşça işkence edilerek öldürülmüş, bir vuruşta kafası kesilmiş... İmparator Arnold Hein, Lord Lawvine'in ihanetinin kefareti için tüm ailesini öldürtmüş.

Lawvine'in idamı Arnold'un evrensel rezilliğinin kaynağıydı. Ve işte , gerçek zamanlı olarak Rishe'in önünde duruyordu. Gri gözlerinin incelemesi altında büzüldü. Rahat bir duruşu olmasına rağmen, "asker" olduğunu haykıran bir tavrı vardı.

Kuzeyin kontu... Sınırda güvenilecek kadar yetenekli bir subay

Adam onun bir kadın olduğunu kolayca anlarsa hiç şaşırmayacaktı. Rishe bu düşünceyle ürperdi.

Endişesi doruğa ulaştığında, "Tavuk hakkında ne hissediyorsun?" diye sordu. "Ha?" Kızın çenesi düştü.

Lord Lawvine ona son derece normal bir şey söylemiş gibi bakmaya devam etti. Rishe ve Fritz'in şaşkınlığını görmezden gelerek, "Tavuk sevmiyorsanız, başka bir et olur. Ve

Baklagiller, yumurta ve süt var... Yoksa onları da mı sevmiyorsun?" "Hayır, onları seviyorum! Bütün yiyecekleri severim!"

"Anlıyorum. Bu iyi bir şey."

Bu konuşma da neyin nesi?!

Kadın her ne kadar sormak istese de kontun tavrı soru sorma ihtimalini ortadan kaldırdı. Tam da kadının beklediği gibi, ciddiyetle ekledi: "Eğer koşullarınız böyle bir düşkünlüğe izin veriyorsa, daha fazla yemelisiniz. Ortalama bir erkekten daha az kas kütlesine sahip görünüyorsunuz."

Oh, hepsi bu mu?

"Evet, efendim! Tavsiyeniz için teşekkür ederim!" Rishe rahatlayarak şöyle dedi.

Eczacı olarak çalıştığı dönemde güçlü bir vücut geliştirmek için ne tür yiyeceklerle ihtiyaç duyulduğu konusunda çok şey öğrenmişti. Böyle bir bilgelik henüz yaygın değildi ama Lawvine'in kastettiği muhtemelen buydu.

Yine de, bir şövalye olarak hayatım boyunca, ne kadar yersem yiyeyim asla bir erkek kadar kas kütlesine sahip olamayacağımı kanıtladım.

Lawvine memnuniyetle başını salladı. "Sizin gibi gençler her zaman kendilerini geliştirmeyi hedeflemeli. Yarından itibaren eğitiminize yardımcı olacağım. Nasıl bir performans sergileyeceğinizi görmek için sabırsızlanıyorum."

"Vay canına, bize ders mi vereceksiniz, Lord Lawvine?! Müthiş! Oops... Yani, uh, büyük onur duydum!"

Fritz'in ne kadar heyecanlı olduğunu gören Lawvine'in ifadesi biraz gevşedi. "Gelecek vaat eden eğitiminde pay sahibi olduğum için çok mutluyum. İsteddiğimden daha geç bir saatte alıkonulduğum için bugünkü antrenmana katılamadım. Ne düşünüyorsunuz?"

Fritz ve Rishe bakiştılar ve ilk cevap veren Fritz oldu. "Dürüst olmak gerekirse, bunu çok uygun buldum! Kusana kadar koşmaya ya da artık ayakta duramayacak hale gelene kadar antrenman yapmaya hazırdım!"

"Ben de şaşırdım," dedi Rishe. "Egzersizler arasında su içmek ve dinlenmek için mola vermemize izin verildi. Diğer ülkelerdeki şövalye eğitimleriyle ilgili bazı hikâyeler duymuştum; yeni askerlere çok daha sert davranıyorlardı."

"Doğru." Kont anlayışlı bir şekilde başını salladı. "Birkaç yıl öncesine kadar burada da durum aynıydı. Savaş sırasında, savaşa hazır kuvvetlere ihtiyacımız vardı.

olabildiğince hızlı. Yeni acemileri sert bir şekilde eğiterek, beceremeyenleri ayıklar ve geri kalanları mümkün olduğunca çabuk ön saflara gönderirsiniz. Ama...ah, *birileri* bu sert uygulamaları ortadan kaldırdı. Siz ikiniz rahat olabilirsiniz."

Bir düşününce... Arnold'un yardımcısı Oliver, bir sakatlık geçirdiğini ve bu yüzden şövalye olamadığını söylemişti. Oliver'ın sakatlığı eğitim sırasında meydana geldiyse, Rishe bu uygulamaları kimin değiştirmiş olabileceğini kolayca tahmin edebilirdi.

"Bizlerin -yani büyüklerinizin- görevi istisnai gençleri değil, herkesin gelişimini teşvik etmektir. İkinizle eğitimde görüşürüz. Şimdi müsaade ederseniz."

Lawvine yaklaşan bir şövalyeyle konuşmak için döndü. "Lord Lawvine, Majesteleri gelişinizi bekliyor. Lütfen dinleyici salonuna gelin."

"Tamam, orada olacağım. Yarın o zaman, siz ikiniz."

Lawvine eğitim alanından ayrılırken Fritz ve Rishe selam verdi. "Bizimle konuştuğunuz için teşekkür ederiz!"

Rishe duruşunu korurken zihnindeki çarkların döndüğünü hissetti. *Majesteleri, ha? Kendisiyle hiç tanışmadım ama burada, sarayda yaşıyor, değil mi?*

Bir aydan fazla bir süredir Galkhein'daydı. Sarayın çok geniş olduğu doğrudu, ancak Rishe'nin onunla bir kez bile karşılaşmamış olması, birilerinin kasıtlı olarak karşılaşmayı engellediğini gösteriyordu. *Şu anda Majesteleri'nin en büyük endişesi ben değilim...*

Başını kaldırdığında Fritz'in derin nefesler aldığını ve bir elini göğsüne koyduğunu gördü. "Vay canına, sinir bozucuydu, değil mi Lucius? Lord Lawvine ile konuşmayı hiç beklemiyordum!"

"Gerçekten mi? Soğukkanlılığını korumuş gibi görünüyordun, Fritz."

"artık! Yine de bunu söylediğini duymak güzel. Neyse, boş musun? Hadi birlikte yiyelim!"

Rishe ona katılmayı çok istese de, gitmesi gereken yerler vardı. "Üzgünüm, korkarım gitmem gerekiyor. Öğleden sonra işim var."

"Anladım. Biraz utanç verici ama başka yolu yok. İşte iyi şanslar!"

"Teşekkürler. Yarın görüşürüz!"

Rishe eğitim alanından koşarak çıktı, yakındaki bir depoya girdi ve peruğunu çıkardı. Elbisesini değiştirmek yerine hizmetçi üniforması giydi. Eğitim kıyafetlerini bir çamaşır sepetine koyarak üzerini birkaç çarşafı örttü ve hizmetçi kılığında müstakil saraya geri döndü. Odasına her zamanki gibi balkondan girdi. İpe tırmanırken kolları titriyor, neredeyse gözyaşlarına boğuluyordu.

"Geri döndüm, Elsie!"

" hoş geldiniz! Sizin için her şeyi hazırladım."

Çapraz giyime dahil olan tek hizmetçisi Elsie'nin yardımıyla hızlı bir banyo yaptı. Terden arındıktan sonra temiz bir elbise giydi ve süslendi. Mercan rengi saçlarının hafif dalgalarını kurutarak taradı ve böylece hazırlıkları tamamlanmış oldu.

", Leydi Rishe!" "Herkes
günaydın..."

Yorgunluğu ses tonuna sızmış, banyoda dinlenmeden önce öğlene kadar uyuduğu hikayesini tehlikeye atmıştı ama hizmetçileri bunu fark etmemiş gibiydi. Bir avuç hizmetçiyle birlikte hamamdan odasına dönerken beklenmedik bir misafirle karşılaştı.

"Prens Arnold." "Hey."

Buluşmalarını ne kadar tesadüfi bulduğunu haykıramadan önce, Rishe neden burada olduğunu anladı. Ona eşlik eden birkaç şövalye vardı ve hepsi de Arnold'un ofisi için hazırlanan alana bir şeyler taşıyordu.

"Taşınma nasıl gidiyor?" diye sordu. "Kim söyleyebilir ki? Bunu yapan ben değilim."

"Lordum, yani Majesteleri! Talimatlarınız çok fazla General..."

Oliver kafasını ofisten dışarı uzattı. Rishe'yi görünce gülümsedi. "Bu Leydi Rishe değil mi! Ekselansları için hazırladığınız bu harika oda için teşekkür ederim."

"Elbette Oliver. Umarım verimli bir çalışma olduğunu kanıtlar.

çevre. Hiç alakası yokken, az önce Ekselanslarına 'lordum' mu dediniz?" Arnold'a baktı. Arnold hiç eğlenmemiş görünüyordu.

"Ona bu unvanı kullanmayı bırakmasını söyleyip duruyorum, çok ürkütücü. Beni dinlemiyor."

"Daha da önemlisi, geçen ayın belgelerini sağ taraftaki kitaplıkta mı istiyorsunuz? Lütfen, içeri gelin." Oliver ofise döndü ve şövalyeleri yönlendirdi.

Bu unvan... Bana mı öyle geliyor yoksa Prens Arnold'u imparatorlardan ziyade efendisi olarak mı göstermeye çalışıyor?

Daha fazla araştırma yapmak için aklına bir not aldı. Bu konuyu düşünürken Arnold ona seslendi.

"Rishe." Eğildi ve doğrudan kızın kulağına fısıldadı. "Yarın öğleden sonra ikide batı kapısına gel. Kimsenin seni görmesine izin verme."

Boğuk sesi kulağını gıdıkladı. Arnold uzaklaşırken, Rishe uzandı ve bir elini ağzına götürerek "Saçımı boyamalı mıyım?" diye fısıldadı.

"O kadar uzağa gitmeye gerek yok."

". Kasabaya uygun bir şeyler giyeceğim." Hizmetçilerin kendilerine baktığını fark edince geri çekildi ve Arnold'dan uzaklaştı.

Ne? Ne?

Hizmetçiler kızarmış yanakları ve parlayan gözleriyle Rishe ve Arnold'u izliyorlardı. Onların kaçamak fısıltılarının bir izleyici kitlesine nasıl okunabileceği aklına gelmemişti.

"Ekselansları, *lütfen!*" diye seslendi Oliver ofisten.

"Kapa çeneni! Ben de geliyorum." Arnold hışımla onu takip etti. Rishe cıvıldağan diğer hizmetçilerle yollarını ayırdı ve kendisi gibi tuhaf davranan Elsie'yle birlikte odasına döndü.

"Leydi Rishe, az önce neden gizlice konuşuyordunuz?" "Şey, Elsie, Prens

Arnold ile bir randevum var. yarın," dedi Rishe. "Sarayın dışında."

Elsie'nin gözleri parladı. "Bu ne tür bir gezi ?"

"Bana söylemedi. Ama bu bir emirdi, o yüzden eminim sadece bazı resmi işlerde yardım istiyordur."

"..."

"Ne olursa olsun, yarın gizli giyinmem gerekiyor. Kahverengi bir elbise iş görür mü ? Gri bir bornozum var; seyahattemişim gibi görünmesi için onu ... Oh!" Elsie elini tuttuğunda Rishe haykırdı.

"Bana bırakın, Leydi Rishe." "Ha?

Neyi bırak-"

"Yarınki hazırlıkları *kesinlikle ama kesinlikle* bana bırakmalısınız. Merak etmeyin, çok şirin görüneceksiniz leydim!"

"Umm..." Elsie'nin bu ateşli açıklaması Rishe'in kötü hissetmesine neden oldu. "Dinle Elsie, ben sadece iş için kasabaya gidiyorum, bu yüzden kendini rahatsız etme!"

"Hiç sorun değil! Giysileriniz, saçınız, her şey mükemmel olmalı!"

Rishe, Elsie'yi hiç bu kadar motive olmuş görmemişti. Heyecandan ve metresine verdiği rahatsızlığın farkında değildi.

"Şehre uygun görünmeni sağlayacağım ama kıyafetlerin sıkıcı olamaz!"

"Uh..."

"Bayan Diana'dan birkaç kıyafet ödünç alacağım. Aslında, şimdi gidip onu getireceğim!"

"Siz ikiniz gerçekten iyi , değil mi...? Hey, bekle bir saniye!"

Ertesi gün, sabah eğitimini tamamladıktan sonra Rishe, Elsie'nin olağanüstü bir motivasyonla yaptığı hazırlıkların ardından Arnold'la buluşmak üzere yola çıktı. Kapüşonunu yüzüne doğru çekerek onu karşıladı ve kraliyet ailesi için ayrılmış gizli bir geçitten geçerek yola koyuldular. Yeraltındaki su yollarında yürüyerek birkaç dakika içinde kasabaya ulaştılar ve Arnold onları durdurdu.

"Muhtemelen bu kadarı yeterli. Başınızı açabilirsiniz."

Rishe irkildi, kapüşonunun altından Arnold'a baktı ve ne olduğunu anlamaya çalıştı.

Yüzünü mümkün olduğunca az göster.

Arnold her zamankinden biraz daha sade, boynunu gizlemek için yüksek yakalı mavi bir elbise giymişti. Sıradan bir vatandaşın kıyafetini andırsa da dikişler ve kumaş yine de çok inceydi. Bazı sıradan altın işlemeler elbisenin orasını burasını süslüyordu; dikkatli bir göz kaliteyi anlayabilirdi. Üstüne, ağzını kapatan ince siyah bir cübbe giymişti ve boynundan sarkan gözlükler gezginler arasında rüzgâr ve güneşi gözlerden uzak tutmak için yaygındı. Zorda kaldığında yüzünü gizlemek için de kullanabilirdi ama muhtemelen öylece asılı kalmalarını istiyordu. Rishe halktan pek az kişinin kraliyet ailesinin yüzünü bildiğinin farkındaydı; muhtemelen sorun yoktu.

Başlığımı indirebileceğimi biliyorum ama... Rishe tereddüt etti, cüppesini kapalı tutuyordu.

Prens kaşlarını kaldırdı. "Sorun nedir?" Kadın telaşlanmaya devam , "Bu kadar gergin olmanıza gerek yok. Hiçbir sıradan vatandaş yüzümüzü tanımaz. Yabancı bir yere de gitmiyoruz ve daha sonra bizim olduğumuzu fark etseler bile bunun bir önemi olmayacak."

"Sanırım haklısın."

"Ayrıca, bu kadar hararetle saklanırsanız, insanları daha da şüphelendirirsiniz."

O haklıydı. Rishe kararını verdi ve ellerini cüppesinden çekerek kapüşonunu indirdi. Kendini toparladı ve Arnold'a baktı. Gözleri buluştuğunda, onunkinde bir parça şaşkınlık vardı.

Beyaz bornozunun altında Diana'dan ödünç aldığı kat kat mavi bir elbise vardı. Bu, kale kasabasının kadınları arasında popüler bir yazlık giysiydi. Belden aşağısı bir çiçek tomurcuğunu andırıyordu; sevimli, sade bir tasarımdı.

Mercan kırmızısı saçları sağa doğru gevşek bir şekilde örülmüştü ve orada burada daha küçük örgülerle süslenmişti. Nispeten yaygın bir saç modeliydi ama Elsie kurdeleler de örmüştü. Sözünün eri olan hizmetçi, Elsie'nin şık ve sevimli görünmesi için özel bir özen gösterirken onu kasabada karşılaşılabileceğiniz bir kıza dönüştürmüştü.

Artık Arnold'un görebileceği şekilde çıplak görüldüğü için Rishe pembeleşti.

Elbette, uyum sağlarım ama de! Endişelenmekten kendini alamıyordu. Rishe

Kendisi de modaya düşkündü ve partilere ve benzerlerine katıldığında kıyafetine ve saçına çok özen gösterirdi ama bugün işle ilgiliydi.

Arnold daha ağzını yeni açmıştı ki Rishe sözünü kesti. "Hayır! Ne söyleyeceğini biliyorum! Çalışmak için burada olduğumuzun farkındayım, ama kıyafetlerim *çok* mütevazı olsaydı, ters yönde göze çarpardım, bu yüzden-!"

"Kenevir bir elbise ve sade bir bornozla geleceğinden emindim."

"Gerçekten bu kadar tahmin edilebilir miyim?" Rishe şoktan

sersemlemişken

Arnold bu kadar şiddetli bir şekilde görülmekten korkarak ona

bir göz attı. "Bu hizmetçilerinizin işi, ha?"

"Ugh..."

"Bir yanlış anlamamanın pençesinde kıvranıyor gibisiniz. Bu kıyafetler işinizi görecektir."

"Gerçekten mi?" bir rahatlama kapladı.

Arnold, "Hizmetçilerinize kendim teşekkür etmem gerekecek," dedi.

Rishe gözlerini kırptırdı. Adamın ne demek istediğini bilmiyordu ve adam

da ayrıntı vermedi. "Hadi yola koyulalım. Bu hızla gidersek, dikkatleri

üzerimize çekmeye başlayacağız.

tamamen farklı bir sebep."

"Ha? Hey, bekle!" Rishe ona yetişmek için acele etti. Bir süre birlikte yürüdüler, Rishe yavaş yavaş rahatsız edici utanç duygusuna alışmaya başladı. Kısa süre sonra daha neşeli bir sohbet başlatabileceğini hissetti.

"Gezinti için mükemmel bir mevsim, değil mi? Hava güzel ve sıcak ama esinti de serin."

"Elbette."

"Doğru ya! Hava da çok temiz - belki de dün gece yağmur yağdığı içindir. Şimdi bir kez daha baktım da, gerçekten çok güzel bir kasaba, değil mi?" Rişe manzaraya bakarak güneşli bir şekilde gülümsedi.

Galkhein'in kale kenti tarihi bir başkentti. Büyük tuğla binaları görkemli ve güzel dururken, yeni yapılar ustalıkla eskilere entegre edilmişti. Rishe'nin elbisesi hafif bahar sonu esintisinde dalgalanıyordu. "Kalenin manzarası güzel ama içinde yürümek daha eğlenceli."

"Sanki buraya ilk kez geliyormuşsunuz gibi konuşuyorsunuz."

"Son geldiğimde karanlıktı!" Rishe saraydan gizlice kaçtığı geceyi ima edince hiddetlendi. Arkasından yürüdüğü için yüzünü göremese de, kaşlarını çatmış olduğu kesindi

Bu konuşma sırasında bile Arnold nereye gittiklerinden bahsetmedi. Etraflarındaki sokaklar giderek kalabalıklaşıyordu; belki de başkent merkezine doğru gidiyorlardı. Kalabalığın konuşmaları ileride yükseldi. Neye doğru gittiklerini gördüğünde Rişa şaşkınlıkla "Vay canına!" diye haykırdı.

Her iki tarafı da tezgâhlarla dolu büyük ve kalabalık bir caddeye gelmişlerdi. Tezgâhlarda tütsülenmiş et ve balıktan güzel şişelerdeki baharatlara kadar her türlü şey satılıyordu. Egzotik lambalar satan bir satıcı, ince işçilikli gümüş eşyalar satan biriyle karşı karşıyaydı.

Alışveriş yapanlar mutlu bir şekilde malları incelerken işportacıların bağırışları sokaklara yayılıyordu. Mis kokulu meyve kasalarının kokuları Rishe ve Arnold'un durduğu yere taşınıyordu. Böyle neşe dolu sokaklar görmeye bayılıyordu.

Gözleri kendisine rağmen parlıyordu. "Bir market!"

Doğruca yanından geçmeye hazırlanan Arnold tereddüt etti. "Bu sadece bir sokak pazarı... Belki de büyük bir pazar. Oldukça sıradan, değil mi?"

"Saçmalık! Mesela şu standı ele alalım. Tüccar Jubel'den tekstil ürünleri taşıyor! Kumaşın onlar için dini bir önemi var, bu yüzden diğer kıtalara ihracat izni almak çok zor!" Galkhein muhtemelen böyle bir şeyi kendi ülkesi dışında bulmayı bekleyebileceğiniz tek yerdi.

Heyecanla devam etti, "Bunlar Coquilt'o'nun meşhur üzümleri ve *bunlar* da bir saloof kuşunun nadir yumurtaları! Ahh! Şimdi daha iyi bakıyorum da, sadece yumurtaları yok, o kuş kafesinde bir de tavuk var!"

"..."

"Oradaki mücevherler Galkhein'da el yapımı, değil mi? İnce işçilik, diğer ülkelerdeki kadınlar arasında oldukça popüler olmasını sağlıyor. Hemen yan taraftaki lamba tüccarları sanırım çöldeki Halil Raşa'dan geliyorlar. Bir ülke zenginleştğinde, tüccarlar orada toplanır. Yine de biraz uzun bir yolculuk."

"..."

"Şuradaki standı ben de merak ediyorum. Kalabalıktan pek iyi göremiyorum ama sence Coyoll'dan mı geliyorlar-"

"Rishe."

"Eep!" Rishe kendine geldiğinde Arnold'un gözlerinin kendisine dikildiğini gördü. Ne kadar saçmaladığını fark etti.

Oh hayır, tıpkı bir tüccar gibi konuşuyorum! Yine de kendime engel olamadım... Sonunda bir Galkhein pazarına ulaştım!

Rishe boğazını temizledi. "Bir yerin pazarına bakarak o yer hakkında çok şey söyleyebilirsiniz derler. Başlangıç olarak ekonomik durumun yanı sıra kamu güvenliğinin durumu hakkında da bilgi verir."

"...Anlıyorum."

"Örneğin, burada bariz bir koruma ya da aşırı tedbirli şövalyeler göremiyorum. Bu pazarın güvenliğinin bir kanıtı, çünkü suçu önlemeye hiç önem verilmiyor! Gezinler böyle bir kasabada daha uzun süre kalmak ve daha fazla para harcamak için kendilerini güvende hissedeceklerdir! Değil mi? Bir kasabanın pazarını gözlemlemek... önemlidir, görüyorsunuz..."

"Mm-hmm."

Bahaneleri pek iyi gitmiyordu. Taktik değiştirerek özür dilemeyi tercih etti.

"Özür dilerim. Çok heyecanlıydım, kendimi ." Arnold cep saatini çıkarırken Rishe başını öne eğdi. "Bizi geç bıraktıysam özür dilerim. Hadi yola koyulalım. Talimatlarınıza uyacağım, bu yüzden tereddüt etmeyin... Ekselansları?"

Arnold saati cebine geri koydu ve yürümeye başladı, markete doğru döndüğünde Rishe irkildi.

"Oraya gitmiyorsun, değil mi...?"

"Daha çok zamanımız var. Bu konuda bu kadar heyecanlıysanız, öylece geçip gidemeyiz."

Rishe bir mutluluk dalgası hissetti, her şey birden daha parlak oldu.

"Teşekkür ederim

Sen!"

Böylece ikisi birlikte imparatorluk başkentinin pazarına doğru yola çıktılar.

Rishe'nin

Kalabalığa karıştıklarında kalpleri yükseliyordu, renkli muşamba çatıları

mavi gökyüzünün altında güzel duruyor.

"Taze meyveler burada! Bir tanesini dene! Renkleri çok güzel, değil mi?"

"Burada bulduklarımın hepsi Coyolles spesiyalleri, sadece bugün indirimde!

Bizim

gemi bir hafta önce Ceutena'ya geldi. Bu şansı kaçırsan, kim bilir ne zaman bir tane daha alacaksın!"

"Aah!"

Rişe o kadar keyif alıyordu ki, dudaklarından ciyaklamalar ve dökülüyordu. Tüccarlar hareketliydi ve müşteriler alışveriş yaparken hevesle sohbet ediyorlardı. Bu canlı mekânda bulunmak bile Rishe'ye enerji veriyordu.

"Şuna bakın! Şunun üzerinde-"

Rişe kısa bir süre durduğunda Arnold merakla ona baktı. "Ne oldu?" Onu neyin rahatsız ettiğini tahmin etmesi mümkün değildi.

"Merak etme, bir şey yok."

"Hrm? Her neyse. Sadece yolun ortasında durma-ayrılırız. En kötü ihtimalle sana tasma takmak zorunda kalırım."

"Aha ha . İyi şakaydı! Neredeyse beni kandırıyordun." "..."

"Bu bir şaka, değil mi?!" Rishe kendini toparlamaya çalışarak Arnold'un kolunu çekiştirdi. "Her neyse, şu meyve satıcısına bir bakın. Coyolles'den gelmiş gibi görünüyorlar, bir göz atmak istiyorum."

Birkaç metre ötedeki bir tezgâha doğru yürüdü ve salkımdaki en lezzetli meyveyi seçti. Parasını öderken, tezgahı işleten iri yapılı kadından satın aldığı meyveyi dilimlemesini istedi. Kadın başıyla onayladı ve büyük, oval şekilli meyvenin sert kabuğunu soyarak içindeki mükemmel olgunlaşmış eti ortaya çıkardı. Rishe, tahta şişlere geçirilmiş etli parçalarla Arnold'a döndü.

"Beni beklediğiniz için teşekkür ederim."

"Bekle. Bu rahatsız edici kırmızı nesne de ne?"

Arnold'un bakışları meyvede dondu kaldı. Rishe gülümseyerek şişlerden birini uzattı. "Bu Coyolles'in meyvesi. Renginin tuhaf olduğunu ve sümüksü göründüğünü biliyorum ama çok doyurucu ve besleyici. Sizin için iyi," diye açıkladı ve meyveyi Arnold'un ağzına götürdü. "Bir ısırık al."

" bakalım. Nasıl göründüğünü anlayamıyorum."

"Bu senin için iyi!" Rishe tekrarladı. Arnold'un düzgün kaşları çatıldı, şüphesiz tadı hakkında bir şey söylemediğini fark etmişti. Sonunda, büyük bir isteksizlikle ağzını açtı - sadece birazcık, ama pozisyonun kırılmalığı hissediliyordu.

Hâlâ kaşlarını çatan Arnold beceriksizce çiğnedi. Rishe işi bitene kadar izledi.

"Ne düşünüyorsun? Görüldüğünden daha tatlı ve dediğim gibi çok besleyici."

"...Evet, besleyici. Tadı besleyici." "Tanrım, ne ekşi bir surat."

Yine de Rishe memnundu. Arnold'un fazla çalışmaya eğilimi vardı. Arada bir sağlıklı yiyecekler yemek ona iyi gelecektir.

Düşününce, eczacı olarak hayatım boyunca o diğer prense sık sık bu meyveden yedirdim, değil mi?

Anılarındaki prens, çocukluğundan beri hastaydı ve ona her türlü ilaç dayatılmıştı. Özünde çalışkan bir insandı, başkalarının gördüğü anda reddedeceği şeyleri şikayet etmeden tükettirdi.

Ustamın ve benim reçete ettiğimiz tentürleri içtiğinde hep şaşırdım, tadı çok kötüydü. Ama tam bir buçuk yıl boyunca buna katlandı ve tamamen iyileşti.

İyi ilacın tadı neredeyse hiç güzel olmazdı. Arnold elinin tersiyle ağzını sildi, hâlâ kaşlarını çatıyordu. "Ee? Başka neye bakmak istiyorsun?"

"Tanrım, ne kadar çok şey var! Bu stand-!" Rishe kendini durdurdu ve gülümsemeye zorladı. "Ah... O tezgâhtaki deri eşyalar çok iyi yapılmış, öyle değil mi?"

"İki günlük araba mesafesinde deri konusunda uzmanlaşmış bir kasaba var. Muhtemelen oradan geliyorlar."

"Anlıyorum!" Zoraki gülümsemesi onu ele mi veriyordu?

Fark etti mi? Fark etmedi, değil mi? Özenle hazırlanmış kıyafetinin yanı sıra, Rishe'yi rahatsız eden başka bir sorun daha vardı: Vücudumdaki her kas beni öldürüyor!

Görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu ama artık dayanamıyordu. Her zaman var olan donuk ağrıya dayanabiliyordu ama periyodik ağrıya dayanamıyordu. Bugünkü antrenmanda koşuya ek olarak alt vücut kondisyonu da yapmışlardı.

Dün sadece üst vücutlarını çalıştırmışlardı; farklı zamanlarda farklı bölgeleri hedef aldıklarına şüphe yoktu. Rishe, bir dönem boyunca

başarılı kas büyümesi için dinlenme süresi önemliydi.

Neyse ki vücudunun alt kısmında henüz fazla acı hissetmiyordu ama uyuşukluk yavaş yavaş kalçalarına doğru yayılıyordu.

Anlamasına izin veremem. Kaslarımın ağrıdığını fark ederse, nedenini bilmek isteyecektir. Lord Lawvine'in eğitimi etkileyiciydi.

Günün eğitmenlerine katılan Lawvine, her bir kursiyeri gözlemlemiş ve her birine kişisel tavsiyelerde bulunmuştur.

"Fiziksel olarak çok yeteneklisiniz ama bu sizi aşırı özgüvenli yapıyor. Etrafınızı dikkatle gözlemleyin ve harekete geçmeden önce düşünün."

"Gücünüzü iyi kullanıyorsunuz, bu etkileyici bir başarı, ancak yeterliliklerinizin seçimlerinizi sınırlamasına izin vermeyin. Eğer arzularınla yeteneklerin arasında bir uçurum varsa, sen ve ben bu mesafeyi kapatmak için bir yol bulmalıyız."

Lawvine'in yumuşak sesi ve sanatsal olmayan samimi konuşma tarzı, sözlerine ikna edici bir güç katıyor. *Her acemiye geleceklerini düşünerek rehberlik çok açık. Ve iltifat etmekte çok iyidir. Ancak...*

Rishe yanında yürüyen Arnold'a baktı.

Prens Arnold, Lord Lawvine'i öldürecek. Hem de sadece üç yıl içinde. Araştırmam gereken bir liste var ama bu olay benim önceliğim. Kont ne kadar yetenekli bir eğitmen olursa olsun.

Rishe bakışlarını indirdi ve dün aklına gelen tuhaf düşüncüyü düşündü. Arnold'u araştırmalı mıydı? Yine de durumun kaynağı o değildi. Lawvine Arnold'a hizmet etmiyordu; babasına, yani şimdiki imparatora hizmet ediyordu. Bu konu üzerinde düşünürken, bir bakışın üzerine yerleştiğini hissetti.

Arnold'un görmek için başını kaldırdı. Artık yan yana yürümüyorlardı; Rishe birkaç adım geride kalmıştı.

Olamaz, işte tasma geliyor! Adam onu gerçekten kullanmadan önce yetişmek zorundaydı. Vücudunun üst kısmı zonkluyordu ama dayanabilirdi.

Kız karşılamak için koşmadan Arnold yanına gitti. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ çok hızlı yürüyorum."

"Ha? Hayır, ben iyiyim, ben sadece..." Adamın ne söylediğini fark ederek hızla iri gözlerini kırptırdı.

de, *Prens Arnold normalde yürüdüğünden daha yavaş yürüyor.*

yapa

r. Düşündüğümde, onun içini görmemiş olmasına imkân yoktu. O onun tuhaf davranışlarını en başından beri fark etmiş olmalıydı. Yine de hiçbir şey söylememiş, sadece onun hızına ayak uydurmuştu.

Bu sıcak, uçucu his de ne? Rische biraz iç çekti. Bu Prens Arnold gerçekten çok nazik. Bundan sadece üç yıl sonra aptalca bir şey için birini öldüreceğini hayal etmek imkânsız.

"Ben iyiyim... Teşekkür ." Rische gülümsedi ve Arnold kaçırdı.

Bir kez daha onun yanına giden Rische sessizce kararını verdi. *Onun hakkında daha fazla şey öğrenmeliyim.*

Yeterli bilgiyle donanırsa, İmparator Arnold Hein'ın gelecekte yol açacağı trajediyi önleyebilirdi. Rische düşünürken bakışlarının pazarda dolaşmasına izin verdi.

Çeşitli tezgâhları gezerken tadı gerçekten güzel olan meyvelerden aldı, tutsülenmiş etlerden tattı ve ekmek kemirdi. Arnold ne kadar aç olabileceğini merak ediyormuş gibi ona baktı ama en ufak bir rahatsızlık belirtisi göstermeden alışverişine eşlik etti. Tezgâhların çoğunu gezdikten sonra Arnold cep saatini tekrar çıkardı.

"Zamanımız mı tükeniyor?" Rische sordu.

Saati yerine koydu ve "Hayır ama gitsek iyi olacak. Bir yerde çok uzun süre kalırsak Oliver'ın adamları bizi bulabilir."

"Ah evet, Oliver'ın-bekle, ne?!" Rische'nin gözleri büyüdü ve neredeyse yediği böreği düşürüyordu. "Oliver'dan da mı saklanıyoruz?!"

"Evet."

Rische onun hiç suçluluk duymamasına hayret etti. "Bunu sanki bir şeymiş gibi söylüyorsun!"

Arnold umursamaz bir tavırla, "Bugünlük işimi bitirdim," diye cevap verdi. "Bir süreliğine gitmem tam bir çöküşe yol açmayacak, işler kötü gitmiyor. Bir sorun çıksa bile Oliver en azından bana zaman kazandırabilir."

Bu doğru muydu? Arnold genelde Oliver'a karşı çok açık sözlüydü. Rishe kendini biraz endişeli buldu. *Dün Oliver'ın duymasını istemediği için mi bana fısıldadı? Ama resmi görev için buradaysak, neden görevlisine haber vermedi?*

Rishe'nin zihninde bir olasılık çiçek açtı. *Ya bu gizli buluşma hiç de resmi değilse?*

Bu durumda, burada ne işleri vardı? Tüm kötülüklerin kaynağı, Rishe'nin kafa karışıklığına eğlenerek gülümsedi. "Hadi, gidelim."

"Tamam..."

Rishe'nin neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Düellolarını kaybetmişti ve şimdi onun istediğini yapmak zorundaydı.

Pazardan biraz uzaktaki görünürdeki varış noktalarına ulaştıklarında, şaşkınlığı daha da arttı. Başkent'in eteklerinde, bir tür bodrum katına çıkan bir merdivenin dibinde, Rishe bir kapıyla karşılaştı. Tekil tabelası ziyaretçilerden uygun sayıda vuruş yapmalarını istiyordu.

"Peki bu...?"

Arnold, "Dükkânın sahibesini çağırsak bile saraya gelmez," dedi. "Buraya kendim gelmek zorundayım."

"Oh, burası bir mağaza mı? Ne satıyorlar?"

Arnold cevap vermek yerine yavaşça kapıyı beş kez çaldı. Rishe duyamadı ama içeriden bir cevap gelmiş olmalıydı. Kapıyı açtı ve bir bakışıyla onu öne doğru itti.

Tehlikeye karşı tetikte olan Rishe içeri girdiğinde büyük bir ahşap tezgâhla karşılaştı. Dükkânın zemini de ahşaptı, şatafatlı süslemeler ya da ürünlerin sergilendiği raflar yoktu. Bunun yerine tek bir alçak masa ve birkaç deri koltuk vardı.

İlk bakışta mütevazı görünüyor, ancak bu tezgah gül ağacından tek bir tahtadan oluşuyor.

"Ben de sizi , Majesteleri."

Beyaz saçlı, ufak tefek, yaşlı bir kadın dükkânın arka tarafından çıkarken bir baston yere vuruyordu. Yumuşak bir gülümsemesi ve hafif bir makyajı vardı ve yirmili yaşlarının ortalarında bir adam topallayarak ilerlerken ona destek oluyordu.

Yaşlı kadın tezgâhın önünde durdu ve derin bir şekilde eğildi. "İyi olmanız için dua ediyorum, Majesteleri."

"Böyle bir formaliteye gerek yok. Lütfen ayağa kalkın."

Arnold'un izniyle tekrar yukarı baktı. Sonra Rishe'ye döndü ve daha geniş gülümsedi. "Ne kadar güzel bir genç bayan. Sizinle tanıştığımıza memnun oldum. Ben bu müessesenin sahibesiyim."

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum. Benim adım Rishe Irmgard Weitzner."

"Bu benim torunum. Şimdi gel, kendini Leydi Rishe'ye tanıt."

Hâlâ öne doğru eğilmiş olan adam başını biraz kaldırdı. Yüzü ölümcül derecede solgundu, sesi ve omuzları bariz bir korkuyla titriyordu. Arnold'a bakmamak için elinden geleni yaptı.

Prens Arnold'dan korkuyor... Prensın kötü şöhretinin ondan önce geldiği açık. Bölgesinin vatandaşları en korkutucu söylentileri duydu. Bu adam, savaş alanında zulüm yapan ve arkasında ceset dağları bırakan hükümdardan korkuyordu. Arnold ülkesini zafere taşıyan bir kahramandı ama heybetli varlığı doğal olarak korku uyandırıyordu.

Her zamanki gibi bundan hiç rahatsız olmuşa benzemiyor. Rishe, Arnold'un yakışıklı yüzünde hiçbir duygu göremedi.

Rishe düşüncelere dalmışken, yaşlı kadın alaycı bir şekilde gülümsedi. "Onun için üzgünüm. Dükkânımızda satılan bir ürünü doğrulamadığı için onu azarlıyordum." Bu, korkmuş torununu örtbas etme çabasıydı. "Aslında bu oldukça zor. Bir denemek ister misiniz, Leydi Rishe?"

"Büyükanne! Ekselanslarının refakatçisine karşı bu kadar kaba olamazsınız!"

"Bana kutuyu getir."

Adam tereddüt etti ama büyükannesinin talimatına uydu ve dükkânın arka tarafına yöneldi. Sonunda, kırmızı kadife kaplı bir kutu taşıyarak dışarı çıktı.

"Bunun içinde sizin mallarınızdan biri mi var?" Rishe sordu. "Evet. Lütfen bir göz atın."

Rishe adamın tezgâhta duran kutuyu açmasını izledi. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bizler mütevazı kuyumcunuzuz."

Kutunuzun içinde üç güzel değerli taş vardı.

"Sizce bu mücevherlerden hangisi sahte?" dedi yaşlı kadın. "Lütfen bunu bir oyun olarak düşünün. Cevabınız için endişelenmeyin."

"Ona ne düşündüğünü söyle, Rishe."

Arnold'un ısrarıyla Rishe taşlara baktı. Sağdaki soluk menekşe renginde, ortadaki bal suyunun açık altın renginde, soldaki ise koyu kırmızıydı.

Hepsi çok net. Özenle kesilmiş ve çok da güzeller.

"Peki, sen ne düşünüyorsun?"

Değerli taşlar Rishe'nin tüccarken en sevdiği şeylerden biriydi. Sayısız mücevherle karşılaşmış ve onlar hakkında çok şey öğrenmişti. Bu açık sözlü olabiliyordu. "Bilmiyorum."

Yaşlı kadın hâlâ gülümseyerek yavaşça başını salladı. "Ne kadar net bir cevap. Biliyormuş gibi yapmadan dürüstçe cevap vermek harika bir şey."

"Bu nedenle, Bayan ..." Rishe kadının gözlerinin içine baktı. "Bir büyüteç ödünç alabilir miyim?"

Kadın Rishe'nin sorusuna anlık bir şaşkınlıkla tepki verdi.

"İyi bir ölçüm için bir penset ve bir bez de lütfen. Ve eğer sakıncası yoksa, onları pencerenin yanında, daha aydınlık bir yerde inceleyebilir miyim?"

"Vay, vay..." diye mırıldandı yaşlı kadın.

Torunu titreyen elleriyle Rişe'ye aletleri uzattı. Onları aldı ve pencereye doğru yürüdü, iğneyi havaya kaldırdı. Ne kadar güç harcadığını kontrol etmenin önemli olduğunu bilerek bir mücevher aldı ve
-Düşürmemeye dikkat ederek ışığa tuttum.

Onlara böyle bakınca, aynı derecede güzeller. Ama... Onları inceledikçe, ilk izlenimlerinin doğru olduğundan daha fazla emin oldu.

"Bu taşların hepsi sahte." "Vay canına!"

Çiftin yüzlerindeki şaşkınlığı gören Rishe haklı olduğunu anladı. Yalnızca Arnold gülümsüyordu, sanki bunun olacağını bir mil öteden görmüş gibiydi.

"Seni hafife almışım, Lade Rishe. Mücevherlerin nasıl görüldüğüne bakarak tahmin yürütmek yerine değer biçme araçları talep eden tanıdığım ilk kadınsın."

"Bu kadar değerli aletleri ödünç aldığım için özür dilerim, ancak onları doğru bir şekilde değerlendirmek için ihtiyacım olan minimum şey buydu."

Enstrümanları adama iade eden Rishe, *bu dersi tüccarlık hayatımda öğrendiğimi* hatırlattı. *Yüzey güzelliği gerçekliği göstermez.* Rishe uzaklara baktı ve kariyerinin başlarında sahte mücevher satarken yakalandığı bir olayı düşündü.

"Yine de, sahte olsun olmasın, bu mücevherler gerçekten çok güzel, Bayan Proprietress. Çok ve tıpkı gerçekleri gibi parlıyorlar." Rishe tezgâha döndü ve mücevher kutusuna bir kez daha baktı. "Bir mücevherin gerçekliğinin her şey demek olmadığına inanıyorum. Sahte olabilirler ama yine de onlara değer verecek pek çok insan var."

Sahip oldukları tek şey yüzeysel güzellikti ama Rişe yine de onlardan hoşlanıyordu. Gülümsemekten kendini alamadı.

"Sen..." dedi yaşlı kadın kendi kendine. Bir an sonra Rishe'nin önünde derin bir saygıyla eğildi. "Bir kez daha huşu içindeyim, Leydi Rishe. Geleceğin veliaht prensesini sınadığım için gerçekten özür dilerim."

"Ha? Oh, buna hiç gerek yok! Lütfen ayağa kalkın," dedi Rishe telaşla. Yani bu bir sınavdı.

Prens Arnold izliyor. Beni bu yüzden mi buraya getirdi? Ne yapmamı istiyor, mücevherlere değer biçmemi mi? Burada bunu yapmak için bir dükkânı var, bu yüzden olamaz. Belki de satışlarda sıkıntı vardır ve benden yardım istiyordur? Hayır, bu da doğru görünmüyor.

Rishe düşünürken yaşlı kadın ona gülümsedi. "Oğlum ve karısı çok daha büyük ölçekte iş yapıyorlar; bu dükkân sadece benim kişisel hobim. Dünyanın dört bir yanından mücevherler topluyorum ve onları sattığım müşterileri seçmekten büyük zevk alıyorum." Tüccarlar genellikle bu tür şeyler yapardı, bu yüzden Rishe'ye çok mantıklı geldi... ta ki dükkân sahibi beklenmedik bir şey söyleyene kadar. "Sizin için bir şey temin etmeyi kesinlikle çok isterim, Leydi Rishe."

Hmm? Rishe bu aç1 için hazırlıklı değildi. Bir açıklama için Arnold'a baktı ama o tezgâhtan uzaklaşıp deri sandalyelerden birine oturmuştu. Çenesini ellerinin arasına alarak doğrulup yaşlı kadına baktı.

"Ona iltifat etme. Eğer onu müşteri olarak istiyorsan, siparişini al." "Pekâlâ. Çok memnun olurum."

Konuşma da devam ediyordu, bu yüzden Rişle aceleyle konuşmayı kesti. içinde. "Prens Arnold? Burada tam olarak neler oluyor?"

"Tanrım, ne için burada olduğunuzu duymadınız mı Leydi Rishe?" Rişle başını salladı. Yaşlı kadın gülümsedi ve "Ekselansları, gelininin düğünlerinde takacağı yüzüğü satın almak için burada" dedi.

"Hwah?" Rişle'nin ağzından tuhaf bir ses çıktı.

Bekle bir saniye. Bir yüzük... Parmağınıza taktığınız türden bir yüzük mü? Doğru. Bu o olmalı. Burası tam olarak bu tür süs eşyalarının satıldığı bir kuyumcuydu. Bekle, gelin derken neyi kastediyor? Prens Arnold'un gelini... Onun gelini... Rishe'nin zihni çalkalandı. *O benim!*

Rishe bacaklarının düşündü. Arnolda doğru döndü ama Arnold her zamanki gibi soğukkanlı bir ifade takınmıştı. Çenesi elinde, sanki her zamanki gibi iş gibi oturuyordu. Bu Rishe'nin kafasını *daha da* karıştırdı.

Neden? Cidden, neden?! Galkhein'da yüzükler evlilik törenlerinin bir parçası mı? Hayır, ! Sol yüzük parmağına takılan yüzüklerin sadece benim ülkemde bir anlamı var!

Dönen düşüncelerini kuyumcunun sesi böldü. "Uzun zamandır müşterim olmamıştı. Bu parça için elimden gelenin en iyisini yapmaya hazırım! Birkaç hazırlık yapmam gerekiyor. Lütfen oturun."

Rishe kendisine söyleneni yaptı ve Arnold'un yanına oturdu. Çekingen bir tavırla, "Majesteleri, tüm bunlar nedir?" diye sordu.

"Hâlâ kafan karışık mı?"

"Elbette öyleyim! Bugün seninle gizlice geldim çünkü her isteğini yerine getireceğime söz verdim! Neden yüzük alıyoruz?" Ne olduğunu anlayamadı.

Arnold cep saatini çıkardı ve ona bakarak basitçe cevap verdi: "Senden ricam sana bir yüzük almama izin vermen."

"Ama neden? Bana yaptırmak istediğin başka bir şey yok muydu - yani, normal şartlar altında asla yapmayacağım bir şey - senin yararına olacak bir şey?"

"Ne, istediğin bu muydu? Senden hoşlanmayacağın bir şey yapmanı istememi mi istedin?"

"Şey, hayır, ama...!" Belki de bunu istiyordu. Rische bu bahse Arnold'un gerçek doğası ve niyetleri hakkında fikir edinmek için girmişti. Bu ona sadece üzerinde düşünmesi gereken yeni bir dizi gizem veriyordu. "İyiliğini böyle bir şey için harcamana gerek yoktu. Eğer yüzük takmamı istemenin bir nedeni varsa, sadece sorabilirdin."

"Dinle, sen," diye başladı Arnold. Rische onun son derece makul davrandığını düşünüyordu ama Arnold öfkeli görünüyordu. "Sana sadece 'Sana bir yüzük almak istiyorum, hoşuna gidecek bir şey seç' desem, ortalığı ayağa kaldırırsın."

"Ugh."

"İnsanların sana bir şeyler almasından hoşlanmadığına dair içimde sinsi bir şüphe var."

Buna söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Arnold kesinlikle haklıydı; bu onu rahatsız ediyordu. Bu yüzden şu anki üzüntüsü.

"Dolayısıyla bu gibi fırsatları değerlendirmekten başka çarem yok. Bu mağazadaki mücevherler en yüksek kalitededir. Para önemli değil. Hangisini tercih ederseniz onu seçin."

"Ekselansları, düşünmeden para harcamamalısınız!"

Arnold'un cevabı hazırды: "Rische. Burada ödeyeceğiniz herhangi bir yüzük, paranın derhal kale şehrine aktarılması anlamına gelecektir."

Rische'nin omuzları seğirdi.

"İşle ilgilendiğinizi biliyorum. Fazla kişisel param var ve harcayacak yerim yok. Param dolaşımda değil. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Şey, ben...!"

Arnold sırtarak devam etti. "Buranın sahibi çok titizdir.

Gördüğünüz gibi, mobilyaları hakkında. Eğer paramı burada harcarsam, o da daha fazlasını satın alabilir. Başka bir deyişle, benim param sonunda tüccarların ve yetenekli zanaatkârların masasına yemek koymaya gidecek."

"Argh..."

"Yurt dışından istediğiniz bir değerli taş varsa, bu ayarlanabilir. İnsanlar ve eşyalar hareket ettiğinde, para da hareket eder. Yoksa katılmıyor musunuz?"

Bu hiç adil değil!

Arnold'un söylediği her şey mantıklıydı. İnsanların harcamadan para biriktirmesi tüccarlar için trajedi anlamına geliyordu. Kimse kraliyet mensuplarının da savurganca harcama yapmasını istemezdi, ancak fazla kişisel fonları varsa, o zaman bu parayı vatandaşlarına aktarmak idealdi.

"Pekala. Tüm bir şey seçeceğim, sahip olduğum her şeyle var!"

"Heh." Arnold onun bu açıklamasına kıs kıs güldü.

Tam sırada yaşlı kadın dükkânın arka tarafından döndü ve oturmak için.

"Pekâlâ, işe koyulma zamanı. Yüzüğün en önemli parçası değerli taşlardır; birkaç tanesini seçme özgürlüğüne sahip oldum. Arkada çok daha fazlası var ama bunlarla başlayalım, olur mu?"

Yaşlı kadın gülümseyerek onlara değerli koleksiyonunu gösterdi. İlk mücevher kutusunu yere bıraktığında, Rishe'nin nefesi kesildi. "Ne kadar inanılmaz!" Önünde göz kamaştırıcı güzellikte bir dizi değerli taş duruyordu. Rishe'nin dikkatini çeken sadece renkleri, şekilleri ve kesimleri değil, taşların çeşitliliği idi.

Rişa'nın gözleri merakla parladı. "Bu, Halil Raşa'nın doğusunda sadece birkaç yılda bir çıkarılan meşhur opal mi?"

"Bunu biliyor musun? Ha ha ha, o zaman buna bir göz atmalısın. Güzel bir pembe elmas, değil mi? Bu akuamarin de bir başka güzel parça..."

"Vay canına!"

Gerçekten de kelimenin tam anlamıyla bir mücevher kutusuydu. Arnold zerre kadar ilgilenmiş görünmüyordu ama Rishe artan heyecanına engel olamıyordu. Kutunun içindekiler inanılmazdı.

yaşlı kadının değerli koleksiyonu. Ancak Rishe burada bir sorunla karşılaşır.

"Oh, bu çok eğlenceli! Peki, Leydi Rishe, gözünüze çarpan bir şey var mı? henüz?"

Rishe yaşlı kadının sorusu karşısında hayal kırıklığına uğradığını hissetti. *Bu Doğru. satmak için , kendim için bir mücevher arıyorum.*

Bu açıdan bakıldığında, bu tamamen farklı bir görevdi. Soylu bir ailenin kızı olarak daha önce de kendisi için mücevherler seçmişti ama o zamanlar kendi ülkesinin veliaht prensinin nişanlısı olarak konumuna uygun seçimler yapmıştı. Şimdi ise görevi farklıydı.

Eğer bu bir evlilik yüzüğüyse, muhtemelen bir pırlanta seçmeliyim. Zümrüt gözlerimin rengiyle uyumlu olurdu ama o ülkemin kraliyet ailesinin mücevheri. Saldırgan olarak görülebilir. Bu mücevherlerin hepsi o kadar abartılı ki, Kral Zahad her birine bayılırdı... Ah, bunun benim için olması gerekiyordu!

Ne kadar çok denerse, beyni o kadar çok takılıyordu. Her mücevherin ışıltılı olduğu gerçeği kesinlikle işine yaramadı. Listeyi bir türlü daraltamıyordu; ne seçeceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Onun çırpındığını gören yaşlı kadın gülümsedi. "Leydi Rishe, size bir tavsiyede bulunabilir ?"

"Lütfen yap." Rishe başını kaldırdığında yaşlı kadının onu şefkatli gözlerle izlediğini gördü.

Rishe'nin sıkıntısını hissetmiş gibi, "En sevdiğin mücevheri seç ve gururla tak. Bu bir kıza cesaret vermek için yeterlidir."

Gergin hisseden Rişe sertçe yutkundu.

"Bunu veliaht prensese yakışan bir mücevher parçası olarak , kendi kişisel şans tılsımınız olarak düşünün. Hazinele seçmenin en iyi yolu budur. Sadece hoşunuza giden bir şey seçin."

Rishe kadının sözlerini değerlendirdi.

", favori bir renginiz var mı, Leydi Rishe?"

"Favori bir renk...?" Rişe'nin aklına hemen bir cevap geldi. Başını kaldırıp yanındaki Arnold'a baktı ve gözleri buluştu. Adam masanın üzerindeki mücevherlere bakmıyordu, ona bakıyordu.

Gözleri çok güzel bir maviydi. Kardeşi Theodore'unkiler de benzerdi ama Arnold'unkiler biraz daha açıktı; Rishe'ye hep bunu düşündürürlerdi. *Bu renk donmuş bir denizin berrak suyu gibidir.*

Bunu ilk kez şövalyelik hayatında onunla karşı karşıya geldiğinde fark etmiş olabilir. Yoksa sadece bu hayatta mıydı? Son bir ay içinde o gözlere o kadar çok bakmıştı ki hatırlamıyordu. Ama başını kaldırıp orada yansımaları görmek ona öyle tuhaf bir his veriyordu ki...

"Onun gözleriyle aynı renkte bir mücevherin var mı?" diye sorduğunu duydu.

Arnold kaşlarını birbirine geçirerek homurdandı. Rishe onun gözlerinin var olan en güzel renk olduğuna yürekten inanıyordu. Ama etrafındaki herkes sanki son derece tuhaf bir şey söylemiş gibi tepki gösterdi.

Ha?

"Aman Tanrım. , aman, aman," diye mırıldandı yaşlı kadın.

Dur bir saniye. Az önce tamamen çılgınca bir şey mi söyledim? Yüzündeki kan çekilmişti ama bunu geri almak mümkün değildi. Yaşlı kadının yüzünde açan sevinç, Rishe'nin yaptığı hatayı fark etmesini sağladı.

"Hayır, yanlış anladınız! Garip davranmıyorum ve *kesinlikle* gizli bir anlamı yok! Sadece Prens Arnold'un gözlerinin rengini seviyorum ve her zaman ne kadar güzel olduklarını düşünüyorum-ack!"

"Oh ho ho, hep bunu , değil mi? Pekala, lütfen bir dakika bekleyin. Eğer istediğiniz buysa, sanırım sizin için bir şeyim var."

"Bekleyin, Bayan Mülk Sahibi!"

Bastonuna yaslanmasına rağmen yaşlı kadın şaşırtıcı bir hızla dükkânın arka tarafına doğru gözden kayboldu ve Rishe'yi Arnold'la baş başa bıraktı. Bir süredir sessizdi ve Rishe öyle kalacağını umuyordu. Yüzünü kapattı ve başını eğerek ona bakmayı reddetti.

"Lütfen bütün bunları söylediğimi unut." Arnold yanıt vermedi.

Deneyim tam olarak sorunsuz değildi ama Rishe sonunda bir mücevher seçti. Yaşlı kadının arkadan getirdiği "birinci sınıf mücevher" tam da Rishe'nin aradığı şeydi. Gerginlik havada asılı kaldı ama Rishe yavaş yavaş denge duygusunu yeniden kazandı. Yaşlı kadının torunu yüzük için bazı tasarımlar hazırlayacağını söyledi.

Mağazadan ayrılan Rishe ve Arnold bir sonraki hedeflerine doğru yola koyuldular.

"Bu harika bir manzara. Esinti serin. Güzel bir his."

İmparatorluk başkentini çevreleyen duvarların tepesinde durdular. Galkhein'in başkentinin kendisi de birkaç metre kalınlığında surlara sahip bir kaleydi. Hemen aşağıda şehrin ana kapısı vardı ve arabalar sonsuz bir akış içinde gelip gidiyordu. Keyifli bir manzaraydı elbette ama gün batımı her geçen an biraz daha yaklaşıyordu.

"Şuna bakın! Güneş kocaman görünüyor ve tam da imparatorluk sarayının üzerinden batıyor!"

"Sanırım öyle."

"Demek dışarıdan böyle görünüyor..." Normalde Rişe saraydan şehre bakardı; karşı tarafın manzarası onun için yeniydi. Bundan sıkılacağını hiç sanmıyordu.

Arnold aniden ona "Neden sol yüzük parmağı?" diye sordu.

"Ha?"

"Seni ölçtüklerinde o parmağını belirtmiştin." "Bu... sadece bir gelenek, sanırım..."

Onun daha fazla soru sormasını istemiyordu. Alyansların sol yüzük parmağına takılması kendi ülkesinde bir gelenektir ama buna ne kadar çabuk karar verdiğini itiraf etmekten utanıyordu.

"Ben de aynısını sizden isteyebilirim, Majesteleri. Bana yüzük almak istemenizin özel bir nedeni var mı?"

"Pek sayılmaz. Yüzük olması gerekmiyordu ama sık sık ellerinle , değil mi? İlaç karıştırmak ya da ev işleri yapmak... Sürekli bir şeyler yapmak için koşturup duruyorsun."

Şimdi düşününce, ne zaman önünde çalışsa

Arnold, onun ellerini büyük bir ilgiyle inceledi.

"Sana verdiğim bir mücevher parçasını o meşgul küçük ellerinin üzerinde görme fikri hoşuma gidiyor."

"I..." Bu onu telaşlandırdı. Nasıl cevap verebilirdi ki? Bir anlık tereddütten sonra, "Bu durumda, yüzük bittiğinde, onu göstereceğim ilk kişi sen olacaksın," dedi.

"Güzel."

Bu kısa alışveriş onu çok yormuştu. Rishe iç çekerek saatin kaç olduğunu merak etti.

Ben iyiyim ama Prens Arnold'u merak ediyorum. Bugün saatine çok baktı. Muhtemelen yakında geri dönmemiz gerekecek. Hayır, bekle.

Arnold saraya dönme konusunda endişeli olamazdı.

Öyle olsaydı, ilerledikçe zamanı daha fazla kontrol ederdi. Ama Ekselansları ana kapıya vardığımızdan beri saatine bir kez bile bakmadı.

Bu yüzden artık zaman konusunda endişe duymuyordu.

Ama markette ve kuyumcуда sürekli kontrol etti. Belki de...

Son birkaç gündür Rishe'yi rahatsız eden bir şey vardı. Derin bir nefes aldı ve yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "Düşündüm de, hizmetçilerin Lord Lawvine'in imparatorluk sarayına gelişi hakkında dedikodu yaptıklarını duydum."

"Evet. Kısa bir süre kalacak ve şövalye öğrencilerinin eğitimine yardımcı olacak."

"Bu doğru mu? Kendisi çok seçkin bir şahsiyet ve mümkünse kendisine saygılarımı sunmak isterim. Tam olarak kimin misafiri?"

"Benim. Lawvine deneyimsiz savaşçıları eğitme konusunda uzmanlaşmıştır."

"Ekselansları." Rishe gülümsemeyi bıraktı ve Arnold'la göz göze geldi. "Burada kimi bekliyoruz?"

Arnold şaşkınlıkla ona baktı. "Bu birdenbire ortaya çıktı." "Hayır, Lord Lawvine'in bu işe bulaştığını öğrendiğimden beri bunu düşünüyordum. burada."

"Oh?"

"Galkhein'in en kuzey bölgesinin efendisi o. Denizin kıyısında, değil mi? Herhangi bir yabancı istilasına karşı korunmak için çok önemli bir bölge. Ama cesur general Lord Lawvine orada olduğu sürece başka hiçbir ulus harekete geçemez." Lawvine'in varlığı potansiyel düşmanlara karşı bir siper görevi görüyordu.

Barış zamanındaydılar ama sadece birkaç yıl önce tüm dünya savaş halindeydi. Herhangi bir ulusun rahatlaması için çok erkendi. "Ve yine de... Kont kendi bölgesini terk etti ve başkente kadar uzun bir yol kat etti. Bunca yolu sadece yeni askerleri eğitmek için geldiğini düşünmek inandırıcılığı zorluyor."

İlk olarak Lawvine'le tanıştığında ve onun eğitimlerine yardımcı olacağını öğrendiğinde ve yine marketteki bugünkü eğitimi hatırladığında aklını kurcalayan şey buydu. Belki de gerçek, Arnold'un sürekli gözetim altında tutulmasıyla bağlantılıydı.

Arnold ise sanki Rishe'nin spekülasyonlarından hoşlanıyormuş gibi gülümsemekle yetindi. İfadesi hiçbir şeyi saklamayacağını açıkça ortaya koyuyordu ama bunu açıklamayacaktı da. "Sana daha derin bir anlamı olmadığını söylesem ne derdin? Sadece adamlar yüz yüze görüşmek istediğimi söylesem? Bir hükümdar, sadece daha derin bir sadakati teşvik etmek için bile olsa, tebaasıyla ara sıra yüz yüze görüşmelidir."

"Yakında evlenmeyecek olsaydınız bu açıklamayı kabul ederdim. Eğer onu şahsen görmek isteseydiniz, iki ay sonrası mükemmel bir fırsat olurdu, değil mi?" Lawvine'i *başka* biri çağırması olsaydı bunu daha inandırıcı bulurdu ama Rishe'in tanıdığı Arnold kritik bir bölgeyi asla sebepsiz yere savunmasız bırakmazdı.

"Neden birini beklediğimi düşünüyorsun?"

"Çünkü burası kasabanın içini görmek ve gelen ziyaretçileri incelemek için mükemmel bir görüş noktası."

Arnold kapıya vardıklarından beri saati kontrol etmemişti. Başka bir deyişle, burada öylece beklerlerse hedefi onlara gelecekti. Şüphesiz belirlenen an ve ziyaretçisi muhtemelen kapıların dışından gelecekti.

"Tahmin ettiğiniz gibi, kontun ziyaretinin halka açık nedeni yeni askerleri eğitmektir. Başkentteki varlığı için bir bahane."

maiyetiyle birlikte." Bu muhtemelen doğru tahminleri için bir ödüldü. Açık niyetine rağmen Arnold aralarında geçen konuşmadan eğlenmiş görünüyordu. "Geçen gün yabancı bir kraliyet mensubundan bir mektup aldım. Düğününe katılamayacağı için üzüntülerini iletmiş ama tebriklerini sunmak için erken gelmek istemiş. Doğal olarak ben de kendisine zahmet etmemesini söyleyen bir yanıt gönderdim."

Kulağa tipik bir hoş beş konuşması gibi geliyordu. Rishe, "Bunlardan bana bahsetmeyi nasıl ihmal ettiğini daha sonra konuşabiliriz," dedi. "Nasıl karşılık verdi?"

"Daha cevabımı göndermeden bir mektup daha aldım. 'Sizi mümkün olan en kısa sürede tebrik etmek istiyorum - cevabınızı almadan önce size gidiyorum.'"

"Sen onu çeviremeden o seni zorladı." Bu kulağa bela gibi geliyordu. "Peki bu mektubu size tam olarak kim gönderdi?"

"Bir fikrin var, değil mi?"

O biliyordu. Arnold'un Kuzey Galkhein'in koruyucusu Lord Lawvine'i çağırdığını öğrendiğinden beri bir tane vardı.

"Mektubu aldıktan hemen sonra kuzeydeki liman kenti Ceutena'ya bir gözcü gönderdim. Bir hafta önce, o gözcü bir geminin geldiğini bildirdi. Bir arabanın o mesafeyi kat etmesi için gereken süreyi göz önünde bulundurarak, yol boyunca birkaç handa mola vererek, tam şu sıralarda varacağını hesapladım."

Pazarda tüccarlardan biri, bir hafta önce Ceutena'ya gelen bir gemide bulunan ve başkente yeni ulaşan bir üründen bahsetmişti. Arnold haklıydı; limandan mallar daha bu sabah gelmişti. Yiyecek taşıyan arabalar daha hızlı giderdi ama kraliyet maiyetinin yolculuğu daha yavaş olurdu. Şimdi tam zamanı.

Arnold uzandı ve Rishe'nin kapüşonunu , muhtemelen kendine özgü saç rengini göz önünde bulundurarak. Rishe onun bakışlarını kapıların ötesine, ovaya uzanan araba yoluna kadar takip etti. Gözlerini zorlayarak olabildiğince uzağı görmeye çalıştı.

Bu arabanın tasarımı Coyolles'e ait.

Coyolles'in şüpheli ziyareti Rishe'nin teorisiyle *uyuşuyordu*.
ülkeleri takip eden Lord Lawvine'den tavsiye almak akıllıca olacaktır.

denizin ötesinde. Arnold onu, ziyarete gelen kraliyeti diplomatik rahatsız etmeden kontrol altında tutması için çağırmıştı. Ve düğün törenlerine Coyolles'den sadece bir kişi davetliydi.

"Bu ülkeyi korumak istiyorum, Weitzner." Genç bir adamın sesi zihninde dolaşıyordu. *"Ne gerekiyorsa yapacağım. Talih bu kadar uzun yaşamama izin verdi ve bu nedenle bu büyük görevi üstlenmeliyim."*

Prens Kyle.

Arnold'u görmeye gelen, karlı Coyolles ülkesinin en büyük prensi, güçlü bir sorumluluk duygusuna sahip hastalıklı bir genç adamdı. Rish'e'nin eczacı olarak geçmiş hayatındaki hastası.

Bölüm 2

Kyle'in başkente gelişini teyit ettiklerinin ertesi günü, Rishe bir kez daha kahverengi saçlı çocuk Lucius'un kılığına girmişti. Eğitim alanının köşesindeki bir bankta oturuyordu.

Nefes alamıyorum!

Çoktan terlemişti, göğsüne sardığı bez tüm ısının gövdesine yerleşmesine neden oluyordu. vermiş olmasına rağmen, dayanıklılık eksikliği ve kas ağrısı onu tamamen bitkin bırakmıştı.

"İyi misin Lu? Kendini topla! İşte, seni yelpazeleyeceğim!" Yanında oturan acemi, küçük bir esinti yaratmak için elindeki kâğıdı salladı.

"Teşekkürler, Fritz... Bu çok hoş ve havalı. Ben iyiyim, yapabiliyorken dinlen. Bundan sonra antrenmanımız var."

"Oh, bunun için endişelenme. Başkası yapınca daha iyi hissediyorsun, değil mi?"

Fritz'in onu yelpazelemek için kullandığı kâğıtta, ilk üç günlük eğitimlerinin ardından hafta ortasında yaptıkları değerlendirme yazılıydı. Tüm kursiyerlerin isimleri 1'den 5'e kadar puanlarla birlikte listelenmişti. Lucius'un isminin yanında Rishe'nin dayanıklılık ve güç puanları vardı, ikisi de sadece 1'di. Rishe dışında herkesin en az 3 puanı vardı. Fritz'in her ikisinde de 5 puanı vardı ama bu puanları çok da önemli gibiydi.

"Sonunda bugün tahta kılıç kullanabileceğiz, değil mi? Ahh, ! Oh, Lord Lawvine."

Kont görüldüğünde Fritz ve Rishe aceleyle ayağa kalkmak istedi ama Lawvine onlara el salladı.

"Ayakta durmanıza gerek yok. Molalarınızı toparlanmak ve dayanıklılığınızı korumak için kullanın. Lucius Alcott, dün yeterince dinlenmedin, değil mi?"

Rishe yutkundu. Kont onun içini görmüştü. *Prens Arnold'un seçtiği eğitmenden ne bekleyebilirdim ki?*

Dün öğleden sonranın tamamını Arnold'la birlikte kale kasabasında dolaşarak geçirmişti. Prens Kyle'ın arabası geldikten sonra onu takip etmişlerdi.

Kaldığı hanı teyit etmek için saraya gitmiş ve akşam olana kadar saraya dönmemişlerdi. Erken yatmayı planlıyordu ama tarlasıyla ilgilenmesi ve şifalı bitkileri ayıklaması gerekiyordu. Nihayetinde, Rişe her zamanki saatinden sonraya kadar yatamamıştı.

"Durumumu idare edemediğim için özür dilerim."

"Sizi eleştirmiyorum. Ancak bundan sonra antrenman yapacaksınız. Size fazla gelirse hemen konuşun." "Evet, efendim.

Teşekkür ederim."

Normal şövalye eğitiminde, acıyı zorlamak zihni ve bedeni geliştirmenin bir yolu olarak görülürdü ama Galkhein daha yavaş, daha hassas bir eğitimi tercih ediyor gibiydi.

Bu şekilde sadece beş yıl içinde absürt bir askeri güce sahip bir ülke yarattılar.

Lawvine'in eğitimi sadece yavaş ve istikrarlı değildi; yaklaşan maçlar bunun kanıtıydı. Eğitimlerinin üçüncü gününde, acemiler sert ve monoton çalışmalardan yorulmuş olacaktı. Tahta kılıçlarla dövüşmek *eğlenceliydi*. Sadece işleri renklendirmekle kalmaz, aynı zamanda herkese gerçekten ne kadar çalışmalarını gerektiğini de gösterirdi. Öğrenciler daha sonra eğitimlerinde daha tutkulu olacaktı.

Acaba Prens Arnold, Kont Lawvine'a Prens Kyle'dan bahsetti mi?

Bir şeyler biliyor olmalıydı ama Rishe'nin prensin ne kadar bilgi paylaştığına dair hiçbir fikri yoktu. Arnold'un Lawvine'e söyleyip Rishe ile paylaşmamış olabileceği gerçekler ya da stratejiler. Ne de olsa Kont Lawvine daha önce Prens Arnold'un komutası altındaydı. Rishe onun bir komutan olarak nasıl biri olduğunu merak ediyordu.

"Lord Lawvine, eğer sormamın bir sakıncası yoksa, biz yeni askerlerle bazı savaş hikâyeleri paylaşabilir misiniz? Belki... Fritz'in memleketi Ceutena'nın savunmasıyla ilgili?"

"Oh! Bunu çok isterim!" Bir Arnold hayranı olarak Fritz buna bayılırdı. "Özellikle prensle ilgili her şey!"

Lawvine eğitme konusunda tutkuluydu. "Bir ... Ceutena'nın savunmasında Galkhein'in kuvvetleri yedi bin kişiydi. Gemilerle saldıran on beş bin düşmanla karşılaştık."

"Vay canına... Demek ki güçlerimizi ikiye katlamışlar."

"Sayımızdaki fark bundan daha da dramatikti - Prens Arnold, imparator tarafından kendisine emanet edilen sadece üç bin askerle ön saflarda yer aldı."

"Ha?! Zaten sayıca üstündünüz, yine de elindeki tüm askerleri kullanmadı mı?" Fritz ağzından kaçırdı.

"Geriye kalan dört bin kişi aceleyle eğitilmiş genç şövalyeler ve ellerine silah tutuşturulmuş çiftçilerdi. Prens Arnold onları düşük riskli şaşırtma görevlerine, vatandaşları tahliye etmeye ve lojistiğe ayırdı. Düşmanı yanında savaşa hazır askerlerle karşıladı."

"Ve Majesteleri yine de kazandı."

"Bu doğru. O günkü yoğun faydalanarak hem liman kentinin arazisini hem de düşmanın konumunu kullandı. Aradaki büyük sayı farkını stratejiyle tersine çevirerek bizim tarafın kayıplarını en aza indirdi."

Fritz'in gözleri parladı.

"Aynı zamanlarda benzer koşullarda bir savaş daha oldu. Galkhein yine galip ama binlerce asker kaybettik. Kayıpların neredeyse tamamı yeni askerlerdi."

"Yani diyorsunuz ki... savaşta sayılar her şey demek değildir." "Gerçekten

de öyle. Sayıca üstün olmak her zaman *daha iyidir* ama eğitimsiz adam ordularını düşmana saldırtmak anlamsızdır. Prens Arnold bunu gerçek zamanlı olarak kanıtladı." Lawvine'in sesi hafifçe düştü. "Ekselansları zayıfları hiç düşünmez. Sırf askeri başarı şansı için zayıf bir insanın savaş alanına girmesine asla izin vermez. Bununla birlikte, bu politika aynı zamanda en az kaybı da sağlar."

Rishe gözlerini indirdi, düşünüyordu. Arnold zayıfları savaşa göndermezdi. Onun istediği, son derece güçlü şövalyelerden oluşan bir orduydı.

Gelecekte dünyanın geri kalanına savaş açmak için ülkeyi güçlendiriyor mu?

"Dünya artık barış içinde ama çatışma sırasında kaybedilen hayatlar dek yok oldu." Lawvine usulca gülümsedi. Garip bir ifadeydi ama

nazik. "Birçok genç insan öldürüldü. Bir ölçüde sorumluluk hissediyorum."

Oh! Rishe bu cümlelerin daha önce bir yerlerde söylendiğini duymuştu.

"Benim yaşlarımda pek çok genç savaşta hayatını kaybetti. Ve ben savaş alanının yakınında bile duramadım."

Bunu bugün bile net bir şekilde hatırlayabiliyordu. Eczacı olarak yaşadığı dönemde Rishe şöyle demişti: *"Prens Kyle, ustamın size ne dediğini hatırlıyor musunuz? Hayatta kalmak bir kraliyet mensubunun en önemli görevidir."*

"Kendi halkımı feda etmek anlamına geldiğinde bunu kabul edemem."

Rishe bakışlarının saraya doğru kaydığını hissetti.

"Molanız yakında sona erecek," diyordu Lawvine. "O zamana kadar biraz dinlenmeye çalışın."

"Evet, efendim. teşekkür ederim." Lawvine diğer bazı öğrencilerle konuşmak üzere ayrılırken Rishe ve Fritz başlarıyla selam verdi.

"Gerçekten inanılmazlar, değil mi? Hem Prens Arnold hem de Lord Lawvine."

Rishe başını salladı ve basitçe, ",," dedi.

Düşünmesi gereken ve yapması gereken çok şey vardı. Sabırsızlanmaya başlamıştı ama şeyi teker teker ele alması gerektiğini biliyordu. *Ve bunun için dayanıklılığa ihtiyacım var. Eğitim her şeyden önce gelir!*

Motivasyonunun ateşini yakarken, birkaç öğrenci daha yanından geçti.

"Hey, Lucius. Lord Lawvine değerlendirmede hep bir puan almana rağmen gerçekten hoşlanıyor gibi görünüyor, ha?"

"...Sven."

Sırıtan Sven özellikle yetenekli bir acemiydi. Puanlara göre dayanıklılığı 4, gücü ise 5. "Yeteneksiz insanlara yardım etmek için bu kadar fazla zaman harcaması çok hoş. Seni kıskanıyorum."

"Hey, Sven. Sana Lucius'u rahat bırakmanı söylemiştim."

"Çok , Fritz. Hepimiz burada kibar olmaya çalışıyoruz, biliyor musun?" Sven ve arkadaşları Rishe'ye alaycı bir şekilde sırttılar. "Varoşlardan gelen çocuklar farkında olmayabilir ama bu ülkenin şövalye birlikleri

liyakat sistemi."

"Doğru," diye ekledi Sven'in arkadaşı. "Hey, Sonuncu. Ne kadar çok çalıştığının bir önemi yok. Yeni bir iş bulmalısın. Eğitim senin gibi biri için zaman kaybı."

Her zamanki gibi. Rishe'in bu konudaki hisleri bu kadardı ama Fritz farklı hissediyor gibiydi. Her zamanki güneşli gülümsemesinin yerini öfkeli bir kaş çatma almıştı. "Kes şunu, Sven. Lu eğitimini ciddiye alıyor. Başka birinin sıkı çalışmasıyla alay etme."

"Hah! Kafan karışmış gibi görünüyor. Buraya arkadaş edinmeye gelmedik." Fritz'in ağırbaşlı öfkesinin aksine Sven omuz silkti ve alay etti. "Ama Lucius'a güldüğümüzde hep çok sinirleniyorsun. Eğer gerçekten bir şövalye olmak istiyorsan, bunun için kaç kişinin üzerine basman gerektiğine bakmaksızın zirveye tırmanacak cesaretin olması gerekmez mi sence?"

"Fritz, benim için ayağa kalktın mı?"

"Önemli bir değil. Sadece insanların arkadaşlarımı kötülemesine katlanamıyorum."

Rishe, Fritz'in bu cesur açıklaması karşısında biraz nefes aldı. Mola bitmek üzereydi; neredeyse müsabaka zamanı gelmişti. Maçlar round-robin şeklindeydi - Rishe her biriyle kılıçlarını çarpıştıracaktı.

Umarım sırf benimle arkadaş olmayı seçti diye Fritz' sataşmazlar.

"Kılıçları indirin!"

Kısa komut antrenman sahasında yankılandı. Rishe ve Sven karşı karşıya gelmişti ve maçları az önce ilan edilmişti. On saniye bile sürmemişti.

"Maç için teşekkürler," dedi Rishe Sven'e, kılıcını ona doğrultarak. Sven yerde oturuyordu, yüzü solgundu ve kılıç burnunu sıyırmadan hemen önce durduğu için ağzı açık kalmıştı.

Eğitim alanı ölüm sessizliğine bürünmüştü. Lawvine muhtemelen şoktan tamamen bomboş olmayan tek kişiydi.

"Ne... Nasıl yaptın...?" Sven boğuk bir sesle konuştu.

Rishe elini uzattı. "Ayağa kalkabilir misin, Sven?"

"Bu imkansız! Sende dayanıklılık yok! Ya da gücün!" "Bu yüzden seni alt etmek için ikisini de kullanmadım."

İzleyen kursiyerler tamamen afallamıştı. Sven başını salladı, bakışlarına dayanamadı. "Nasıl? Sana nasıl yenildim?!"

"Seni korkuttuysam özür dilerim ama Fritz'e sorun çıkarmamak benim için önemli." Rishe diz çöktü ve Sven'in gözlerinin içine baktı. "Şahsen ben hepimizin arkadaş olmasını isterim."

"Agh!" Sven ayağa fırladı.

Rishe saldırgan olmak istememişti ama belli ki onu üzmüştü. Sven'in koşuşturarak arkadaşlarının yanına dönmesini izledi, sonra kendisi de geri çekildi.

Fritz ona doğru koştu, gözleri parlıyordu. "Lu! Harikaydın, tıpkı düşündüğüm gibi!"

"Görünüşe göre işleri senin için zorlaştırmışım. Bunun için özür dilerim." Rishe özür dileyerek başını eğdi.

Gözlerini ona dikti. "Neden özür diliyorsun? Yaptığım her şeyi istediğim yaptım. Şimdi *senden* özür dilemem gerekiyormuş gibi hissettiriyorsun."

"Bunu senin için yapmadım. Bu Sven için iyi bir dersti; eğer düşmanlarını hafife alma alışkanlığı edinirse, sonu ölüm olur."

Fritz'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ayrıca, artık Sven'in inanılmaz refleksleri olduğunu biliyorum. Lord Lawvine'in ona daha fazla ilgi göstermemesi biraz yazık olurdu."

Eğitim süreleri sadece on gündü, da kişiselleştirilmiş koçluğun her anını çok önemli kılıyordu. Fritz ona sırtırken Rishe tüm bunları derin bir içtenlikle düşünüyordu. "Biliyor musun, sen oldukça tuhafsın Lu."

"Evet, bir de bana 'Lu' diye hitap etme şeklin var..."

"İyi bir lakap olduğunu düşünmüştüm. Bilirsin, Lucius'un kısaltması. Durmalı mıyım?"

Rishe başını salladı. Şövalyelik hayatında da aynı lakaba sahipti; çok nostaljikti. "Hayır, hoşuma gitti. Teşekkürler, Fritz." Gülümsediğinde

Fritz'e baktı, göğsünü tuttu. "Neyin var?"

mı? Öyle görünmüyordu.

"Yok bir şey, sadece... Bilmiyorum..." Fritz boğazını temizledi. "Ee... Oh, doğru ya! Bugün antrenmandan sonra kasabaya yemeğe gidecektik. Ama sanırım işin var, ha?"

"Evet... Bundan sonra yapmam gereken oldukça önemli bir iş var."

Öğleden sonra Rishe kılık değiştirdi, banyo yaptı ve şık şekilde giyindi. Düzenli bir görünüm için dalgalı mercan saçlarını yarıya kadar topladı ve yumuşak ay ışığı renginde bir elbise giydi. İnci küpeler taktı ve tırnaklarını açık pembeye boyadı. Ardından, her zamanki askeri üniformasıyla birlikte pelerin ve beyaz eldivenler giyen Arnold'a bir resepsiyon odasında eşlik etti.

Sarayda ilerlerken Rishe fısıldadı, "Ekselansları Prens Kyle bu sabah Majestelerini selamladı, doğru mu? Garip bir şey oldu mu?"

Arnold son derece sinirli görünüyordu. "Görünüşe göre babam Coyolles'in prensine burada istediği kadar kalma izni vermiş. Gerçi *açıklanmayan nedenlerle* düğününe katılamayan birinin ne kadar kalmak isteyeceği konusunda hiçbir fikrim yok."

Rishe onun huysuz cevabı karşısında gergin bir gülümseme takındı. Arnold sinirlenmekte haklıydı; Kyle sosyal görgü kurallarını çiğniyordu.

Bu konuda çok garip bulduğum şey bu.

Kyle çalışkan ve nazikti. Rishe bunu herkesten daha iyi biliyordu.

"Ekselansları, ilacı aldıktan sonra durumunuzla ilgili bu notları hazırladığınız için teşekkür ederim."

Bu olay eczacılık yaptığı dönemde, Kyle'ın bakımını ustasından devraldıktan hemen sonra gerçekleşmişti. O günkü resmi görevleri sona eren Kyle çalışma odasına kapanmış, kâğıt üzerinde kalem oynatmaya devam etmişti.

"Size yalvarıyorum, lütfen dinlenin. Eğer , tüm bunlar boşa gidecek."

"Merak etme. Kendimi zorlamıyorum Weitzner." Prens, kim Ona hitap etti, sayfadaki her harfi oluştururken konuştu

özenle. "Sizin ve ustanızın bu yeni ilacı geliştirmek için çektiğiniz sıkıntıları anlıyorum. Elimden geldiğince yardım etmek istiyorum. Köşeleri kesemem."

"Sanırım ustam ilacı mükemmelleştirdiğimiz anda tüm bu acıları unuttu. Unutmadıysa bile, siz tamamen iyileştiğinizde kesinlikle unutacaktır, Majesteleri."

Rishe'nin yorumu biraz küstahçaydı ama Kyle ona ciddi bir bakış attı ve "Elimden geleni yapacağım," dedi.

Diğer hayatlarımda da onunla karşılaştığımda benimle her zaman samimi ve kibar bir şekilde etkileşime girdi. En azından, kendisini misafir eden insanların koşullarını göz önünde bulundurmadan birinin üzerine çullanacak bir tip değil...

O bunları düşünürken kabul vardılar. Nöbetçi şövalyeler kapıyı açtı ve Arnold'la birlikte içeri girdi.

Önce Arnold oturacaktı ama Rishe onu takip edemezdi. Arnold'la nişanlı olabilirdi ama henüz evlenmedikleri için konumu sadece Hermity'den bir dükün kızıydı. Bu nedenle, bir veliaht prens ile yabancı bir kraliyet mensubu arasındaki bir görüşmeye katılmasına izin verilmiyordu. İki adam selamlaşmalarını bitirene kadar odanın bir köşesinde bekleyecekti.

"Ekselansları, Coyolles Prensi, Kyle Morgan Cleverly."

Rishe başını eğdi. Arnold ve Kyle birbirlerini selamlamayı bitirene kadar ayağa kalkmadı ve böylece sadece onları duyabildi.

"Nişanınız için tebrikler Prens Arnold. Ben, Kyle Morgan Cleverly, Coyolles'den babam kralın yerine size kutlu bir birliktelik dilemek için geldim."

"Bu uzun yolculuğu yaptığınız için size içtenlikle teşekkür ediyorum. Ülkenizin kutsaması, kendi ulusum için parlak bir gelecek sağlayacaktır."

Ülkelerinin en büyük prensleri olarak ikisi de eşit seviyede olmalıydı ama konuşma tarzları aksini gösteriyordu. Coyolles, Galkhein'a kıyasla küçük bir çocuktı.

Rishe, *Coyolles'in zengin mücevher ve altın yataklarına rağmen aralarındaki farkın çok açık olduğunu düşündü. Asıl sorun diğer kaynaklarıydı. Ülke tüm kış boyunca karla kaplı, bu da yiyecek tedarikini ve nakliyesini zorlaştırıyor. Odun yakıyorlar*

Hızla. Kendi başlarına ülkeleri için yeterli gıda ve yakıt üretemiyorlar.

Zenginlikleri vardı ama bu onları daha güçlü krallıklar için daha cazip bir hedef haline getiriyordu. Zayıf konumlarını güçlü diplomasi ve siyasi evliliklerle koruyorlardı. Coyolles, denizin karşısındaki militan Galkhein'i düşman edinmeyi kesinlikle göze alamazdı.

Bundan beş yıl sonra, Coyolles dünyanın geri kalanıyla birlikte Galkhein'a karşı duracak... ve istilaya uğrayacak.

Coyolles'in temel sorunları hem ordusunun hem de varisi Prens Kyle'ın kırılganlığıydı. Kyle'ın buraya gelmek için gemiyle zorlu bir yolculuğu göze alması çok şey anlatıyordu.

Sonunda selamlaşma faslı sona erdi ve Rishe Arnold'un kendisine doğru baktığını hissetti. "Rishe."

"Evet, Majesteleri." Rishe başını kaldırdı. Henüz oturmamış olan Arnold'a doğru ilerledi ve onun yanında durdu.

"Bu Rishe, müstakbel gelinim. Bizi tebrik etmeye geldiğiniz için teşekkür ederiz."

"Sizinle tanıştığım çok memnun oldum."

Rishe, Kyle'ın yüzüne baktı. Teni porselen gibi beyazdı ve saçları gümüş rengindeydi, yüzünü çevrelediği için ifadesini neredeyse aydınlatıyordu. Gözleri açık maviydi ve güçlü iradesini yalanlayan bir hafifliği vardı. Bir gölün berrak yüzeyi gibiydiler.

O gerçekten bir buz ruhu gibi. Kendi ülkesindeki kızların ondan bahsederken nasıl kızardıklarını hatırladı.

"Benim adım Rishe Irmgard Weitzner. Ekselansları ile tanışmaktan onur duyuyorum."

"Ben Kyle Morgan Cleverly." Kyle, Rishe'nin önünde akıcı bir şekilde diz çöktü. Sanki bir prens değil de bir şövalyeymiş gibi mükemmel bir gösteriydi bu. Gözlerini indirdi ve ışık kirpiklerinin arasından sanki buzdan yontulmuşlar gibi parladı.

Dizlerinin üzerine çökmüş olan Kyle, en ufak bir mahcubiyet belirtisi göstermeden konuştu. "Güzelliğin bir tanrıçanın gibi."

Aman .

Kyle ciddi bakışlarla ona bakarak devam etti: "Sizinle tanıştığım çok memnun oldum. Yüce huzurunuzda konuşmaya cüret ettiğim için kabalığımı bağışlamanızı dilerim. Ekselansları Prens Arnold'un nişanlısının güzel olacağını düşünmüştüm ama bu kadar zarif bir kadını nasıl hayal edebilirdim ki?"

O-ohh... Bu doğru.

"Ülkemin sahip olduğu tüm altınlar sizin ışıltınızla kıyaslanamaz, Leydi Rishe. Açan çiçekler bile sizin ihtişamınız karşısında sergiledikleri zavallı görüntüden utanırdı."

Rişe, yüzünü asmaya zorlayarak Coyolles kültürünün önemli bir yönünü hatırladı: Erkekler kadınlara adeta *taparlardı*. Bu görgü kuralı gençliklerinden itibaren dayatılmıştı. Eğer bir erkek Coyolles'te çamurlu bir yolda yürümeye çalışan bir kadın görürse, yaptığı işi bırakır ve centilmence ona gideceği yere kadar eşlik ederdi. Coyolles'te bir erkeğin statüsü ne kadar yüksekse, bu davranışı o kadar çok uygulardı.

Her şeyin ev halkının uyumu için olduğunu duymuştum. Uzun kışları birbirlerine yakın yerlerde geçiriyorlar ama...vay canına.

Bu sadece bir gelenek olduğu için, Kyle'ın ona bu şekilde iltifat etmesinde hiçbir art niyet yoktu. Ancak, çalışkanlığıyla tanınan bir adam olarak, bu iltifatları öylesine içten bir samimiyetle yapıyordu ki, karşı taraftaki kadınları büyük ölçüde her kelimesinde ciddi olduğuna ikna etmişti.

"Böyle bir övgüyü pek hak etmiyorum, Majesteleri." Rishe gülümsedi ve iltifatların bir kulağından girip diğerinden çıkmasına izin verdi. Odaklanması gereken başka şeyler vardı.

Prens Kyle çok solgun! Önünde diz çöken adama bakarken kalbi sıkıştı. Yani, her zaman solgundu ama şimdi neredeyse mavi. İşaret tırnağı derisine kadar çatlamış. İç göz kapaklarında bile korkunç bir solgunluk var! Duruşu zayıf ve sesi de normalden daha kısık.

Prensin mevcut durumunu tedavi etmek için gerekli besinleri ve ilaçları hızla hesapladı. Tüm bunlar olurken Kyle onu övmeye devam etti.

"Gelininiz parmak uçlarına kadar çok güzel. Sanki mücevherler damlıyor."

"Oh!" Rishe haykırdı. "Teşekkür ! Bu çiviği üreteceğiz

gelecekte burada Galkhein'da cılalayın. Umarım Coyolles'e de ulaşır! Söyleyin, Prens Arnol-

"..."

Rishe nişanlısına baktı ve Kyle'a bakarken gözlerindeki buzla şok oldu.

Huh?! Bir şey mi kaçırdım?

Arnold'un yüzündeki ifade o kadar soğuktu ki, bir görgü tanığı bile korkudan kaçabilirdi. Kyle ve Rishe'in az önceki konuşmalarında çok önemli bir ipucu olmalıydı.

Kyle farkına bile varmadan uzanıp Arnold'ın kolunu çekiştirdi.
"Ekselansları..."

"Evet?" Yüz ifadesi biraz yumuşadı ve Kyle'a bir kez daha hitap etti. "Bu kadar hoşbeş yeter. Lütfen oturun. Rahatlayın. Kendinizi evinizde hissedin."

"Nezaketle kabul ediyorum. Leydi Rishe, lütfen sizin gibi ilahi bir güzellik karşısında yaptığım uygunsuzluğu mazur görün."

"Gülünç olmayın. Bu bağlamda, ben henüz kraliyet ailesinin bir üyesi değilim. Bana aşırı bir nezaketle davranmak zorunda hissetmeyin kendinizi."

Bundan sonra nihayet oturup sohbet edebildiler. Sohbet ciddiyetle başladığında, Arnold her zamanki somurtkanlığını sergiledi ve önceki soğukkanlılığından eser yoktu. Kyle'ın niyeti daha da netleşmeden yarım saat kadar konuştular.

"Size odanıza kadar eşlik edecek bir hizmetkârımız var. Umarım buraya yaptığınız yorucu yolculuktan sonra çabuk iyileşirsiniz."

"İlginize minnettarım. Dinlenme fırsatı verdiğiniz için minnettarım."

Kyle odadan çıktıktan sonra Rishe ve Arnold geride kaldı. Rishe koltuğunda arkasına yaslandı ve derin bir nefes aldı, sosyal hoşlukların çalkantılı sağanağından sonra yorgundu. Arnoldla yalnız kalmak dengesinin bir kısmını yeniden kazanmasına yardımcı olmuştu ama bu rahatlık ona tuhaf gelmişti.

"Bundan bir şey öğrendiniz mi, Prens Arnold?"

"Hiç de değil. Sadece güvenli konulardan bahsetti. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Burada ne yapıyorsun?"

"Ha? O zaman neden gözlerinle onu öldürmeye çalışır gibi ona bakıyordun?"

Arnold bir elini çenesine götürdü, Rishe'nin şaşkınlığına tamamen kayıtsızdı. "Daha da önemlisi, görünüşe göre Kyle yanında Coyolles'den birkaç akademisyen getirmiş. Onlar ve bizimkilerden bazıları arasında bir bilgi alışverişi olacak. Katılmak ister misiniz?"

Rishe bu beklenmedik fırsat karşısında neşelendi. "Sakıncası yok değil mi?"

"Onu eğlendiriyoruz, bari bundan bir çıkarımız olsun." "Bizi tebrik etmek için burada, en azından görünüşte. Ben de orada olmak isterim, Gerçi. Ekselanslarının hasta olduğunu duydum. Denemesi için ona biraz ilaç getirdim." Onu şimdi görmeyi beklemiyordu ama Kyle düşünlerine davet edilmişti. Rishe hastalığının tedavisini, buraya geldiğinde ona vermek üzere hazırlamıştı. İyileşmesi için gereken tüm şifalı bitkileri ezbere biliyordu. "Eğer Coyolles'li bilginler benim yöntemlerimi doğrulayabilirlerse, o zaman bunu onun yemeğine gizlice katmak zorunda kalmayacağım."

"...Ne?"

"Peki, ona biraz ilaç versem alır mı? Şüphelenirdi."

Eczacı olmayan hayatlarında Rishe, eski efendisine Kyle'ı iyileştirecek ilacı bildiren isimsiz mektuplar göndermişti. Hırslı kadın araştırma adına her şeyi yapardı, bu yüzden Rishe'nin mektupları ne kadar şüpheli olsa da, yine de talimatları yerine getirmişti.

"İlacı bir an önce almaya başlamasını istiyorum, yemeğine eklemek daha uygun görünüyor."

Arnold kaşlarını çatı.

"Sadece... şaka mı yapıyorsun?"

"Bunu senden duymak hiç de şaka gibi gelmiyor." Arnold daha önce de benzer bir şey söylemişti. Aslında yarı ciddiydi ama bu konuda sessiz kalmaya karar verdi.

"Her halükarda, yarın bir sonraki sıkıntıya hazır olun. Bir toplantı düzenliyoruz."

Kyle için hoş geldin partisi. ne kadar katılmamayı çok istesem de katılmak zorundayız."

"Tamam. Hazır olacağım."

"Kyle ve Lawvine'ı doğal bir şekilde tanıştırmamanın en iyi yolu partide olacaktır. Eminim Kyle uyarımızı anlayacak ve bunu diplomatik bir şekilde halledecektir... Hey, bu bakış da ne?"

Arnold kaşlarını çatı ve Rishe'nin şaşkınlıkla kaskatı kesildiğini gördü. Ama Theodore'a verdiği söz yüzünden içindeki karmaşayı açığa vuramıyordu.

Lord Lawvine partiye gelirse... Gelmesi gayet makuldü ama Rishe yine de soğuk terler döktü. Kontun katılımı onunla etkileşimi kaçınılmaz kılacaktı.

Lucius olduğumu öğrenecek!

O gece, Rishe her zamanki gibi yanında muhafızlarıyla tarlasına doğru yola çıktı. Yıkanması kolay ve leke göstermeyen koyu mavi bir elbise giymiş, uzun saçlarını at kuyruğu şeklinde bağlamıştı. Sessizce şifalı bitkilerini toplarken, en yeni endişesini düşündü.

Partide Lord Lawvine ile karşılaşsam, "Lucius'un" kimliğini ifşa edecektir. Eğitim dönemi bittikten sonra özür dilemem gerekeceğini biliyordum ama o zamana kadar bunu bir sır olarak saklamayı umuyordum.

Rishe, Galkhein'in şövalyeleri hakkında bilgi edinmek ; eğitime sadece sertleşmek ve dayanıklılık kazanmak için katılmıyordu.

Bu, İmparator Arnold Hein'in beş yıl içinde neyi başarmayı planladığını anlamama daha da yaklaşmama yardımcı olacak...

İç çekerek tarlasında tomurcuklanan filizleri seyreltti ve yapması gereken şey için kendini hazırladı.

Kyle'a hoş geldin demeli, kontu kandırmalı ve Arnold'ın şüphelerini uyandırmamalıyım. Partide kanıtlanmış bir teknik kullanacağım. Yorucu ama beşinci hayatımda öğrendiğim dersler işe yarayacak!

Ellerindeki kirin tozunu aldı ve elinde sepetiyle ayağa kalktı. Bir gece

esinti yanağını okşadı. Bu kıtada ilkbahar kısa bir yağmur mevsimiyle sona ererdi - bu geceki rüzgâr hoş bir haberciydi. Ateşböcekleri yakında ortaya çıkacaktı. Belki saray arazisinde onları izleyebileceği bir yer bulabilirdi.

O bunları düşünürken, uzaktaki bir kulede birkaç ışık yanıp sönmeye başladı. Daha önce hiç ışıklandırıldığını görmemişti.

Şövalyelerden biri Rishe'nin bakışlarını takip ederek, "Coyolles'ten gelen âlimler şu kulede kalıyor," dedi.

"Oh, mı?" Rishe onlardan birkaçını tanıyordu.
-Her ne kadar bu hayatta tek taraflı olsa da.

Gideon burada mı merak ediyorum. Greg gemiyle seyahat etmekten nefret eder, o yüzden Coyolles'de kaldığını varsayıyorum. Tanıdık yüzleri hatırlarken aklı özellikle bir tanesine . Bu, Üstadın tıp kitapları aramak için her yeri dolaştığı dönem olmalı.

Eczacı olarak sürdürdüğü yaşamında, ustasıyla şu andan yaklaşık bir buçuk yıl önce tanışmıştı. Rishe, tıp bilgisini kendi kendine öğrenmiş biri olarak dikkatini çekmişti ve kadın ona daha da fazlasını bahşetmişti. Rishe iki yıldır onunla birlikteydi ama hâlâ öğrenebileceği çok şey vardı.

Usta'nın Coyolles'ten gelen grupta birlikte olmadığından eminim ama... onu tekrar görebilseydim, ona sormak istediğim çok şey vardı. Sadece Kyle hakkında da değil; gelecekte başka ilaçlar da yapmak istiyordu. Sorunu, şifalı bitki stoğunun az olmasıydı. Aria Ticaret Şirketi'nden tedarik edebileceklerini tedarik etmelerini istemişti, ancak bazılarını dünyanın tıbbi başkenti Renhua'nın dışında bulmak zor olacaktı.

Yine de şu anda önceliğim Prens Kyle. En azından birkaç günlüğüne ilacımı denemesine izin vermeleri için hocalarını ikna etmem gerekecek. Zorluk, tadının kesinlikle berbat olmasından kaynaklanıyordu: Karışım o kadar kötüydü ki onları zehirli olmadığına ikna etmek zor olacaktı.

bunu ona vermeliyim. Eğer yapmazsam, beş yıl sonra ayağa bile kalkamayacak.

Bir tüccar olarak ilk hayatında Kyle ile yolları kesişmişti. Mücevher ticareti yaparak Coyolles kralıyla iş yapma fırsatı yakalamıştı. Kyle Rishe ile çalışmayı uygun buldu ve anlaşmalar yapmaya devam ettiler, ancak durumu zamanla daha da kötüleşti. Yarım on yıl içinde,

Coyolles ilk prensinden vazgeçti ve o sırada sadece beş yaşında olan ikinci prensini kralın halefi olarak atadı.

de, Prens Kyle'in üvey kardeşi bu yıl doğacak. Sanırım onun doğum günü de benimki gibi yedinci ayda, yani gelecek ay. Coyolles'de, nazik üçüncü kraliçe muhtemelen heyecanla ilk çocuğunu doğurmaya hazırlanıyordu.

Rishe, Kyle'in onunla nasıl konuştuğunu hatırladı, sesi kısıktı, yatakta doğrulamıyordu bile. *"Tahta çıkmak gibi bir niyetim yok. Bunun bir anlamı yok. Tek korkum ülkeme ve bana uzun zamandır prensleri olarak saygı duyan insanlara borcumu ödeyememek."*

Prens Kyle'in iyileşmesini sağlamalıyım. Rishe tarlasının bir köşesinde diz çökmüş, Kyle'in tedavisi için ot topluyordu. *Acaba Kyle önceki yaşamlarımdan herhangi birinde bu saatlerde Galkhein'ı ziyaret etmiş miydi? Hepsinde oldu mu? Yoksa bu bir ilk mi?*

Kyle, Arnold ve Rishe'nin nişanını kutlamak için buradaydı. *Bu benim önceki hayatlarımdan farklı bir şey ve her şeyin biraz daha farklı olacağı anlamına geliyor. Eğer bu doğruysa, umudu vardı. Kararlarımın bir anlamı var. Her şeyi yeniden düzenliyorum. Tamam, şimdi daha da motive oldum!*

Dünyayı değiştirmek, hayatından bir saniye bile fazla yaşamak istiyordu. Nihai hedefi her gece on saat uyumak, sabah gölgesinde kitap okumak ve öğleden sonra çay keyfi yapmaktı. Geceleri balkonunda bir hamakta uzanmanın, banyodan çıkan saçları kururken taze meyve yemenin mutluluğunu hayal ediyordu.

Fantezilerine dalmışken, şövalyelerden biri ona seslendi: "Leydi Rishe, geri çekilin lütfen." Sesi gerginlikle doluydu.

Rishe de aynı anda fark etti.

"...Şaşırdım," diye yumuşak bir erkek sesi geldi.

Bunu fark eden Rişe ayağa kalktığını hissetti. Konuşmacı yakındaki bir binanın gölgesinde duruyordu. Yüzünü göremiyordu ama beyaz cübbesini ve Coyolles vatandaşı olduğunu gösteren kol bandını *seçebiliyordu*. Muhafızlarının kılıçlarını çekmemiş olmalarının tek nedeni buydu.

"Bu tarlaya bakan kişinin benimki gibi bir mesleğe sahip olacağını düşünmüştüm. İki şövalye için yeterince önemli bir soylu kadın olacağını düşünmek

izle."

"Sen..."

Adam Rishe'ye doğru ilerledi. Ay ışığı adamın yüzünü aydınlattığında Rişa'nın nefesi kesildi.

Uzun sarı saçlarını zarif parmaklarıyla bir kulağının arkasına sıkıştırmış, cübbesini esintide dans edecek kadar açmıştı. Gülümsediğinde, güzel, neredeyse kadınsı yüz hatları yaşını tahmin etmeyi zorlaştırıyordu.

Şu anda Prens Kyle ile burada olmasının imkanı yok. Bunun için hiçbir neden yok! Onunla tanışmadan önce günlerini nasıl geçirdiği hakkında hiçbir fikrim yok, ama-!

Adam parmaklarının arasında ince ve hoş kokulu, sigaranın toksinlerinden hiçbirini içermeyen, yanan bitkisel bir sigara tutuyordu. Sadece tatlı, çiçekli bir koku yayıyordu. Rishe bu kokuyu iyi tanıyordu. Bunu uzun zaman önce bu adamın yanında öğrenmişti.

"İyi akşamlar, sayın meslektaşım. Bu bitkilerle tam olarak ne yapmayı planlıyorsunuz?"

Profesör.

Rishe'nin bir zamanlar öğretmenim dediği adam, Michel Hévin, gözlerinin önünde duruyordu.

"İnsanoğlunun yarattıkları doğru şekilde kullanılmalıdır."

Rishe bu adamla en son böyle mehtaplı bir gecede karşılaşmıştı
Bir.

"Size genel olarak katılıyorum, ancak bu aforizma kusurlu. Hiç kimse 'uygun' kelimesinin ne anlama geldiği konusunda hemfikiriz." Dahi Michel Hévin bu sözleri etrafına yayılan aynı çiçekli bitki kokusuyla söylemişti.

"Yarattığım bu kimyasalı kullanırsam, dünya kesinlikle kargaşaya sürüklenecek. Ama bunda yanlış olan ne?" Michel açık sarı saçlarını bir kulağının arkasına sıkıştırarak yumuşak bir şekilde gülümsedi. *"Yaptığın işin yarattığı değişiklikleri görecektir kadar yaşamak istemek yanlış mı?"*

"...Profesör."

Menekşe rengi gözleri Rishe'ye odaklandı. Yalnız bir bakıştı ama yine de gülümseyerek, *"Elveda öğrencim. Umarım hayatın kendi zihninde 'düzgün' bir hayat olur."*

Onu en son o zaman görmüştü. Ama şimdi Michel bir kez daha karşısında duruyordu. Rishe şoktan donakaldı ve korumaları onu korumak için öne çıktı. "Özür dilerim efendim. Misafir olduğunuzu görebiliyorum ama bize adınızı söyleyebilir misiniz?"

"Hmm? Oh! Sizi korkuttuysam özür dilerim." Michel eğildi, sanki omurgası yokmuş gibi garip bir akışkanlıkla hareket ediyordu. "Ben Michel Hévin. Tahmin ettiğiniz gibi Coyolles'liyim."

"Sizin için hazırlanan odalar buradan oldukça uzakta, efendim."

"Eğer sarayın içinde yolunuzu , size kuleye geri dönmenizi gösterecek birini çağıracağız."

Rishe'nin şövalyeleri -her zamanki kibarlıklarıyla- Michel'le konuşurken tedirginliklerini ediyorlardı.

Michel ise rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Sırıttı. "Ne kadar nazıksınız. Ama ben kaybolmadım; sadece bu genç hanımla konuşmak istiyorum."

"Sör Hévin, özür dilerim ama Leydi-"

"Sorun değil," diye araya girdi Rishe.

Şövalyeler hemen bir adım geri attılar. "Pekâlâ."

Kendisini korumakta gösterdikleri özveri için sessiz bir teşekkür gönderdi ve Michel'e döndü.

Onunla burada karşılaşmak şaşırtıcı. Ancak.

Şimdilik onu ilk kez gibi selamlamak zorundaydı. Ayrıca, ona bir sorusu vardı. "Ben Rishe Irmgard Weitzner. Sör Hévin, siz Ekselansları Prens Kyle'ın Galkhein'a beraberinde getirdiği bilginlerden biri olabilir misiniz?"

"Sanırım bana bir akademisyen diyebilirsiniz. Daha çok araştırmayla ilgileniyorum, gerçi pek dışarı çıkmıyorum." Michel kıkırdadı. "Şu tırnaklar..." Rishe'nin pembe cilasını işaret etti. Buluşmadan önce tırnaklarını boyamıştı.

Kyle, sonunda ürünü Coyolles'de piyasaya sürmeyi umuyor. "Jel ağacı özü mü? Genelde beyazdır ama siz onu farklı bir renge boyamışsınız."

Rishe yutkundu. *Bütün bunları bir bakışta anlayabilir miydi?* Bu ojeyi kendisi tasarlamıştı. Michel bugünden önce varlığından haberdar olamazdı ama bileşenlerini neredeyse anında analiz etmişti.

"Nasıl bu kadar sertleştirdin?"

"Lish otu, gibi nektarı ve lapet otu ekledim, sonra hepsini tutkalla birleştirdim."

"Anlıyorum. Zekice," dedi Michel etkilenmiş bir ifadeyle. Tekrar Rishe'nin tırnaklarına baktı. "Karışımında fazla kabarcık oluşmasını önlemek için kireç otundan kaçındınız mı?"

"Aynen dediğiniz gibi. İyi bilgilendirilmişsiniz."

"Bu sadece bir teori." Michel ona muzip bir bakış attı. "Bunun için estoma özsuyu kullansan bir değişiklik olur mu sence?"

Deney yaptıkları günleri düşündü. *Onunla çalışırken birkaç kez estoma özsuyuyla uğraşmıştım, yani evet, biliyorum.*

"Sanırım çok daha güçlü bir cila haline gelecektir -kırık bir dişi tekrar yapıştırarak kadar güçlü. Ayrıca, muhtemelen berrak bir şekilde sertleşecektir."

"Mm. Katılıyorum."

"Ama bu sadece bir hipotez. Bunu deneysel çalışmalarla doğrulamam gerekecek."

Michel'in gözleri irileşti, sonra yumuşak bir şekilde gülümseyerek memnuniyetle başını salladı. "Sen iyi bir , değil mi? Hipotezler kuruyor, pratik uygulamalar geliştiriyor, deney yapmaya ve sonuçlarını doğrulamaya önem veriyorsun. Seni öğrencim olarak görmek isterim."

"Teşekkür , Lord Hévin."

Geçmiş yaşamlarından birinde de ona aynı şeyi söylemişti ama ne yazık ki bu kez aynı yanıtı veremedi.

"Öğrenciniz olmak zor olabilir ama... Burada olduğunuz kısa süre boyunca bana ders vermenizin bir sakıncası yoktur herhalde?"

"Elbette, benim için değil. Gerçi ben de hâlâ öğreniyorum. Öğreneceğim çok şey var."

Bilmiyorum."

"teşekkür ederim. O halde size 'Profesör' diyeceğim." "Profesör, ha?

Heh heh, bu çok eğlenceli."

Rişa onun eğlenmesine gülümsedi ve düşünmeye başladı. *Asıl soru Galkhein'da ne yaptığını. Eğer o kimyasal içirse, o zaman.*

Göğsünde sabırsızlık kabarmıştı ama burnunu sokup şüphe uyandırmak istemiyordu. Prens'in emri üzerine Kyle'a eşlik ediyor olabilirdi.

Rişe düşüncelere dalmışken Michel'in bakışları kez daha sahaya kaydı. "Bu arada, öğrencim. İlk soruma dönebilir miyiz?"

"Elbette. Ne soruyordunuz?"

"Bu alandaki bitkiler benim çalıştıktan biraz farklı türde gibi görünüyor. Uzman değilim ve bu sadece bir teori, ama..." Michel sigarayı dudaklarına götürdü. "Kyle'a uyuşturucu vermeyi planlamıyorsun, değil mi?"

Uzman olmamak buraya kadarmış. Bu alanı anında fark etmişti. Hatta korumalarından biri ona ağzı açık bir şaşkınlıkla bakıyordu.

Bana kendi uzmanlık alanını bile söylemezdi. Sadece şöyle derdi: "Ben bir uzman değilim; her şey hakkında mükemmel bilgiye sahip değilim. Her şeyi anladığımı söyleyemem."

Michel her zamanki gibiydi. Pek sayılmaz. *Bu kızla hiç tanışmamıştı.* Michel.

Rişe boğazını temizledi. "bakarsanız Profesör, bu konu hakkında konuşmayı çok isterim."

Bu mükemmeldi. Bu fırsatı Kyle'ın iyiliği için onu çalıştırmak için kullanacaktı.

Bu söyleniyor.

Otuz dakika kadar sonra, Rişe kendini içine soktuğu durumun farkına vardı ve ne yapacağını tamamen şaşırmıştı.

Sarayda, daha önce kullandıklarından daha küçük olan bir kabul odasına gelmişti. Rişe'nin yanında korumaları Michel ve odasından çağrılmış olan Kyle vardı.

...Doğruca Prens Kyle'a gideceğimi düşünmemiştim!

Kyle, Rishe'yi kibarca selamladı, ancak son derece şaşkın görünüyordu. "Bu beklenmedik zevk için teşekkür ederim, Leydi Rishe. Sizi bir gün içinde iki kez görecektir kadar şanslı olduğumu düşünmek; böylesine harika bir fırsattan duyduğum sevinci nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum."

"Majesteleri, size yalvarıyorum, özgürce konuşun. Adab-ı muaşeret konusunda endişelenmeyin."

". Nasıl ." Endişeli görünen Kyle yanındaki Michel'e döndü. "Michel, tam olarak ne yapıyorsun?"

Michel sırtıttı. "Bu olağanüstü genç kadını bir avluda buldum. Elinde ilginç bir şey var ve onu hemen sizinle tanıştırmak istedim."

"Ne söylediğine dikkat et, olur mu? Bu Galkhein'in veliaht prensinin nişanlısı."

"Oh, gerçekten mi? Eh, daha bir dakika önce öğrencim oldu, o yüzden yok."

Kyle ona şaşkın şaşkın baktı. Rishe başını ona doğru eğdi, Özür dileyen. Geçmişleri nedeniyle, Michel'in davranışlarından sanki aileden biriymiş gibi sorumlu hissediyordu.

"O bir eczacı aday. Sanırım sana fayda sağlayacak bazı ilaçları var, Kyle."

"Bir eczacı mı? Leydi Rishe?"

"Bana Renhua'dan bir akıl hocasının altında çalıştığını söyledi! bakılırsa, bu akıl hocasıyla iyi anlaşacağımızı düşünüyorum, öyle değil mi Rishe?"

Rişe cevap olarak sadece gülebildi. "Aha ha ha..."

Michel devam etti. "Bunlar üzerinde bizzat çalıştığım bitkiler değil ama etkilerinin farkındayım. Bu ilaç işe yarmalı ve yan etkileri günlük hayatını çok fazla etkilememeli. Bence bunları denemeliyiz, Kyle!"

"Profesör, bir ulusun prensi üzerinde 'deney' yapamazsınız!" "Ha? Bunu söylemenin yanlış bir yolu mu vardı? Benim sağduyum zor, mi?" Michel şaşırmış gibi yaparak, yüzünde oldukça karmaşık bir ifade olan Kyle'a gülümsedi. "Tamamen iyileşmeniz için gerçekten dua ediyorum, Majesteleri. Kalbimin her atışında."

Ah, Profesör, bunu böyle söyleyemezsiniz...

Kyle çok ciddi ve samimi bir yapıya sahipti ve bu nedenle başkalarının samimiyetine karşı duyarlıydı. Zayıf bedeninin bir yük olduğuna inanıyordu. "Anlıyorum."

Aaah.

Tam da beklediği gibi, Kyle ciddiyetle başını salladı. Rishe işbirliği için ona minnettardı ama onun için duyduğu endişeye de engel olamıyordu. "Emin misiniz, Majesteleri?"

"Ülkemin en önde gelen akademisyeni beni bunu denemeye teşvik ediyor ve etkinliğini destekliyor. Kendimi ne gerekiyorsa yapmaya adadım - bu olasılığı tesadüfi olarak değerlendiriyorum." Büyük bir ekledi: "Ne de olsa, böyle bir tanrıça tarafından hazırlanan bir ilacın, yaratıcısının doğası gereği bazı etkileri olacağı şüphesizdir."

"...Ben hazırlayayım o zaman." Rishe kendini toparlamak için bir an durdu ve sonra ayağa kalktı. Herhangi bir ilaç uygulamadan önce Arnold'a rapor vermesi gerekecekti, bu yüzden korumalarından birinden hala çalışıyor olduğundan emin olduğu ofisine bir mesaj iletmesini istedi.

Muhafız Arnold'un cevabıyla döndü: basit bir "Anlaşıldı". Görünüşe göre, Rishe'yi serbest bırakma niyeti hâlâ ediyordu. Gerçekten ne düşündüğünden emin Rishe işe koyuldu.

İlk olarak: ilacı karıştırın!

Rişa bitki sepetiyle birlikte aceleyle müstakil kanada geri döndü. Mutfak ocağını yaktı ve önceden hazırladığı otları kaynamaya bıraktı. Bir hizmetçiden kendisi için tencereye bakmasını isteyerek hastasıyla görüşmek üzere resepsiyon odasına döndü.

"Anlıyorum..." diye mırıldandı. "Yolculuğunuz boyunca pek bir şey yemediniz." "Bunu söylemek beni utandırıyor ama yolculuğun büyük bir kısmında beni deniz tuttu... kamaramda sıkışıp kaldım."

"Kulağa korkunç geliyor. Peki ya Galkhein'a vardıktan sonra?" "O zaman yolculuğun geri kalanını araba hastası olarak geçirdim..." Kyle dedi ki kederli bir şekilde.

Michel prensine yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Yine de Kyle harika bir hastaydı. Tüm zaman boyunca mide bulantısıyla savaştı. Kustuğunda kendimi çok kötü hissettim."

Ona verdiğim meyveyi yemedi ama su ve buzla idare etti. Yine de hastalarla ilgilenmek için pek uygun değilim..."

"Michel," dedi Kyle. "Başımı okşamayı keser misin?"

"Yanınızda ne yaptığını bilmeyen biri yerine normal bir eczacı getirmeliydiniz," diye devam etti Michel.

Kyle kaşlarını çattı. "Kraliçe doğum yapmak üzere. Kraliyet ailesinin eczacı kaynağı sınırsız değil; mümkün olduğunca çok sayıda eczacı onunla kalmalı, değil mi? Belki de seni orada bırakmalıydım..."

"olmaz. Çocuk doğurmak bana göre değil."

"Daha birkaç gün önce kanlar içinde ve bir buzağının doğumuna katıldığını söyledin," diye itiraz etti Kyle. "Bu senin araştırman için değil miydi?"

"Hayır, sadece daha önce hiç görmemiştim. İlgimi çekti, bu yüzden biraz fazla heyecanlandım."

"Bunun için mi Coyolles Kalesi'nde terör estirdiniz?"

Tanıdık şakalaşma Rische'nin kalbini ısıttı. *Profesörün on sekiz yaşındaki Prens Kyle'dan daha genç görüldüğü anlar var. Tabii gerçekte kaç yaşında olduğunu kimse bilmiyor...*

Bunun nedeni basitti: Michel'in kendisi de bunu bilmiyordu. Yirmili yaşlarının ortalarında ya da sonlarında görünüyordu ama zaman zaman çok daha genç bir adamın masumiyetini ve daha yaşlı birinin bilgeliğini sergiliyordu.

"En azından bu akşam yemek yiyebildi. Yavaş yavaş iyileşecek," dedi Michel.

Kyle'ın yüzü asıktı. "Kendi durumumu idare edemediğim için kendimi zavallı hissediyorum. Kendime karşı daha katı olmalıyım-"

"Ekselansları. Sizde eksik olan disiplin değil, merhamet. Kendinize daha fazla değer vermelisiniz. Kendinizi dinlendirmeli, uzun bir banyo yapmalı ve lezzetli ve besleyici bir şeyler yemelisiniz. geldiğinde egzersiz yapmanı, pozitif kalmanı ve kendini sevmeni rica ediyorum." Rische Kyle'a gülümsedi. "Sağlıklı olmanın bir parçası da hayattan zevk almaktır."

"Hayatın tadını çıkarmak..." Kyle kelimeleri düşünerek tekrarladı.

Rische başını salladı. "Dönüş yolculuğu için endişelenme. Ben ilaç hazırlayacağım."

deniz tutmasını önler ve yanınızda eve gönderir. Bu şekilde yolculuğunuz sırasında manzaranın tadını çıkarabilirsiniz."

Kyle başını derin bir şekilde eğmeden önce bir an için şaşırılmış görünüyordu. "Çok teşekkür ederim, Leydi Rishe."

"Lütfen bundan bahsetme."

"İlaç demlenirken, yazılarıma bir göz atmak ister misiniz?" Michel kurnazca bir deste kâğıdı işaret etti.

"Profesör, bu...?"

"Oh, araştırman," dedi Kyle. "Bana daha geçen gün gün."

"Bu doğru. İnsanlar sürekli bir şeyler gerektiğini söylüyor. Ben yazmıyorum. Sanırım bu benim için. Her şeyi burada, kafamın içinde tutuyorum."

"Ama ilgilendiğiniz araştırmayla doğrudan ilgili olmayan her şeyi unutuyorsunuz, değil mi? Notların çok karmaşık Michel. Seninle yeni tanışan birinin bundan ne çıkarabileceğinden emin değilim-"

"Vay canına!" Rishe notları karıştırırken nefes aldı.

İnanılmaz! Bu, onunla tanıştığımda çoktan yakmış olduğu deneysel veriler! Bana hiçbirini hatırlamadığını söylemişti. Kendim görmek için ölüyordum!

Michel kendi merakını tatmin ettikten sonra çoğu deneyi bıraktı, ancak birkaçı son derece umut vericiydi - sadece biraz daha derinlemesine incelenmeleri gerekiyordu. Rishe bunu okumaya başlarsa bir daha bırakamayacağı hissine kapıldı.

"Michel'in notlarını anlayabiliyor musunuz, Leydi Rishe?" Kyle sordu. "Etkilendim."

"Heh. Sen gerçekten ilginç bir kızsın."

Rishe Michel'i bir saate yakın ızgara yaptıktan sonra otlarını kontrol etmek için müstakil kanada döndü. Yeterince kaynamışlardı, bu yüzden onları küçük bir şişeye aktarmadan önce soğumaya bıraktı.

Kabul odasına döndü ve odasında dinlenmekte olan Kyle'ı çağırdı. Şişeyi eline tutuşturan Rishe ciddiyetle şöyle dedi: "Bu tamamlanmış ilaç. Ancak, bir tanesiyle başlamak zorundayım"

büyük bir uyarı."

Michel bir kaşını kaldırdı. "Yan etkileri mi? Sadece biraz uykusunu getirir diye düşünmüştüm."

"Hayır, yan etki değil."

"Lütfen söyleyin, Leydi Rishe. Hastalığımın üstesinden gelmek için her türlü engeli aşmaya hazırım."

Rishe'in gözleri düştü ve Kyle'ın ifadesi de ona uyacak şekilde sertleşti. Yutkundu.

"Bu ilacın tadı kesinlikle *berbat*."

"Tadı berbat," diye tekrarladı Kyle ve Rishe başıyla onayladı.

Michel , "Ne yani, hepsi bu mu? Kyle bunun üstesinden gelebilir. O güçlü bir çocuk, çalışkan ve zeki. Değil mi?"

"Profesör, lütfen kelimeleri onun ağzına tıkmayın!"

"Hayır, Leydi Rishe, şikâyet etmeyeceğim. Eğer yapmam gereken buysa, her şeyi göze alırım."

"Biliyorum," dedi Michel. "Onu besleyeceğim. 'Aah' de!" "Eep!"

Profesör, yapmayın! En azından ona biraz su verin!"

Michel şişeyi Kyle'ın dudaklarına götürdü ve Rishe'e onu durduracak zaman bırakmadı.

Konuşmak için ağzını açan Kyle, bir anda ağzının çamurlu yeşil bir sıvıyla dolduğunu fark etti. Prens hemen ağzını kapadı ve başını eğerek kıpırdamadan durdu. Yutkunmak için mücadele ediyor olmalıydı ama sıvıyı dilinin üzerinde ne kadar uzun süre tutarsa o kadar acı çekecekti. Prens sıvıyı tam yutmuşken Rişe ayağa fırladı.

"İyi misin?"

"I-" Kyle başladı ama bir öksürük nöbeti onu durdurdu. İyi olmadığı anlaşılıyordu. Yine de kararlı bir şekilde başını kaldırdı ve "Ben iyiyim. Babamın bana toprak yememi söylediği zamandan daha kolay oldu."

"Bu ilaç sıvı, biliyorsun!" Sıvı ilacın lezzetini toprak gibi katı bir şeyle karşılaştırmak delilikti.

"Hey, Kyle, tadı nasıldı?" Michel bir halde sordu. ", söyle Bize!"

"Acı ve ekşi notaları var ve bunun da ötesinde çok eşsiz bir koku. Ve yuttuktan sonra bile dilimde garip, yapışkan bir tatlılık var... Ugh..."

"Majesteleri," diye araya girdi Rishe. "Yoruma ihtiyacımız yok. Özür dilerim, siz şövalyelerden biri ona biraz su getirebilir mi?!"

"Neden bu sefer tadına biraz daha dikkat etmeyi denemiyorsun?" dedi Michel. "Al, bir yudum daha dene-"

"Profesör!" Rishe çığlık attı.

Resepsiyon odası kaosa sürüklenmişti ama sonunda her şeyi kontrol altına aldılar ve Kyle'ı yatağına geri götürdüler. İlacın etkisi ne olursa olsun, yine de dinlenmeye ihtiyacı vardı. Rishe, Coyolles şövalyelerinin ona eşlik etmesine izin vererek Michel ve kendi muhafızlarıyla birlikte kabul odasında kaldı.

"Bilge'nin kulesine dönüp biraz dinlenmelisiniz Profesör. Size eşlik etmesi için bir şövalye çağırdım. Gelmesi için ona birkaç dakika verin."

". Teşekkürler."

Saat çoktan on olmuştu ve Rishe'nin de uyumak için müstakil kanada geri dönmesi gerekiyordu. Sabah antrenmanı vardı, yani tırnaklarındaki cilayı çıkarması gerekiyordu. Yatma zamanı rutininin zihinsel bir kontrol listesini gözden geçirirken, Michel hevesle yarısı boş şişeye baktı. Parmağıyla bir parça ilaç aldı ve yaladı. Ne kadar nostaljik.

Bu adama tekrar "Profesör" diyeceğim günü göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Laboratuvarlarında yaşanan bir olayı hatırladı. Michel kısa süre önce belli bir kimyasalın içeriğini ele geçirmişti. O gün olağan dışı bir şey ama Rishe ne zaman o kimyasalın kullanıldığını görse göğsünde bir sancı hissediyordu. Tedirginliğini birden fazla kez yüzüne yansıttığına şüphe yoktu.

"Bu şeyleri gerçekten sevmiyorsun, değil mi Rishe?" Michel onu yakaladığında hafifçe gülümseyerek şöyle demişti. "Yığınla ilgi çekici bilgiye sahip zeki bir kızsın ama bunları nereden öğrendiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Aslında, bir öğrenci olarak tek kusurun, bilgeliğini ve becerilerini yalnızca başkalarının iyiliği için kullanman gerektiği konusundaki inatçı ısrarın."

O zaman parlak bilginin gülümsemesi bozuldu. "Birinin hayatını neyin daha iyi hale getireceğine karar verme hakkını size kim verdi emin değilim." Parmaklarını kimyasalın tarifi üzerinde gezdirdi. "Bir benzetme yapmak gerekirse: Zehirli olarak doğan bir şey, amacını ancak zehirleyerek yerine getirebilir - bir hayatı kötüleştirerek."

Michel'in kimyasala ihtiyacı yoktu. Efendisinin yazmasını emrettiği araştırma notlarını yakmıştı. Geriye bir tek bu tarif kalmıştı, o da sorgusuz sualsiz yazmıştı.

"Bunu ben yarattım ve amacına ulaşmasını istiyorum. Belki de ebeveyn olmak böyle bir şeydir," diye şaka yaptı Michel.

Rishe ona, "Size saygı duyuyorum Profesör, ama konumunuzu anlamıyorum," dedi.

"Neyi anlayamıyorsun?"

"Zehrin amacı ile ilgili kısım." Belki de onu tutmalıydı

ama söylediklerini kabullenemiyordu. "Bir zehir bir insanın hayatını gerçekten iyileştiremez mi?" Michel bu soruya şaşırmişti ama Rishe ciddiye. "Bu dünyaya bir şeyin sadece daha da kötüleştirmek için geldiğine karar vermek sana göre değil. Yani, bu sadece-"

"O kadar endişelenmene gerek yok. Zaten henüz tamamlanmadı," diye sözünü kesti Michel, hâlâ gülümseyerek. "Elbette formül elimde ama üzerinde test edebileceğim kimse yok. En azından benim istediğim şekilde değil."

"Ne tür bir insana ihtiyacınız var?"

"Hmm? ..." Michel bir parmağını dudaklarına götürdü, gülümsemesi geniş ve büyüleyiciydi. "Onları bulana kadar bunu bir sır olarak saklayacağım."

Konuşma burada sona erdi. Michel aşağıya bakmış, gerisini söylememiştii.

Profesör ve ben o kimyasal hakkında hiçbir zaman anlaşılamadık. Sonunda yollarımız ayrıldı ve ondan sonra onu hiç görmedim. Yedinci hayatında Michel ile yolları kesiştiğine göre, acaba aradığı kişiyi bulmuş muydu?

Bir kapı sesi hayalini böldü. Tek bir muhafız dışarıda durmuş, koridoru izliyordu. Yeni bir varlık hisseden Rishe, Michel'e rehberlik etmesini istediği şövalyenin geldiğini düşündü.

"Affedersiniz, Leydi Rishe. Eşliğiniz geldi."

Tam da düşündüğü gibi. Rishe şövalyeye teşekkür etti ve Michel'e döndü. "Beklediğiniz için teşekkürler, Profesör."

"Hayır, Leydi Rishe, Profesör Hévin'in eskortu değil..."

Rişe merakla döndü ve kapıda beklenmedik bir figürle karşılaştı. "Rishe, benimle gel."

"Ha?"

Normalde bu saatte hâlâ çalışıyor olması gereken Arnold, her zamanki gibi yakışıklı görünerek orada duruyordu. Rishe şaşkınlıktan çenesinin düştüğünü hissetti.

Prens Arnold neden beni almaya geldi?!

Soru yüzünden okunuyor olmalıydı ki muhafızı eğildi ve şöyle dedi: "Prens Kyle için muhafız istediğimde Prens Arnold'un ofisine de uğradım. İlaçları aldıktan sonra onu aramamı söyledi."

uygulanmıştı."

"Hayır, kafamın karışık olmasının nedeni bu değil-"

"Demek bu o. Bilgin." Arnold buzgibi bakışlarını kabul salonundaki koltuklardan birinde oturan Michel'e dikti.

Şaşkınlığını üzerinden atan Rishe, "Bu Coyolles'den Profesör Michel Hévin. Kendisi çok bilgilidir; burada olduğu sürece ondan öğren kadar çok şey öğrenmeyi umuyorum."

"Sizinle tanışmaktan onur duydum. Sanırım en iyi davranışımı sergilemeliyim." Michel koltuktan kalktı ve Arnold'a zarif bir selam verdi. Sarı saçları bu hareketle birlikte sallandı. "İyi akşamlar. Siz bu güzel ülkenin veliaht prensi olmalısınız. Kraliyet kütüphanenize girmemize izin verenin siz olduğunu duydum. Bunun için size minnettarım."

Rishe endişeyle Michel'in selamlarını iletmesini izledi. Araştırmacı genel olarak kişisel ilişkilerinde çok özgürdü. Geleneklere ya da nezakete pek değeri vermezdi. Prens Kyle'a ve bir öğrenci olan Rishe'ye de aynı şekilde davranmıştı. Yetişkin bir kraliyet mensubunun başını okşamaya cesaret edebilecek başka birini tanıımıyordu.

Prens Arnold'un başını okşamaya kalkarsa, ne pahasına olursa olsun onu durdururum.

Arnold'un cevabını beklemeye başladı ama yüz ifadesi neredeyse hiç değişmedi. "Bilgilerinizi eşimle paylaşacağınız için ihtiyacınız olan her şeye sahip olmanızı sağlayacağım. Sanırım dışişleri bakanımız yarın sizi başkentte gezdirecek, ancak kendinizi daha rahat hissetmek için ihtiyacınız olan bir şey olursa bana bildirin."

Rishe kulaklarına inanamadı.

Michel, Arnold'un boş yüzüne bakarak gülümsedi. "Ne kadar cömertsin! Belki ben de sana katılırım. Her türlü şeyi isteyebilirim."

"Rishe, gidelim."

"Tamam. İyi geceler, Profesör." Rishe, Arnold'un peşinden koştu.

Eşikte bir ses onu geri çağırıldı. "Rishe."

Döndüğünde Michel'in tıpkı onun gibi sakın bir gülümseme takındığını gördü.

bekleniyordu. Bu, geçmişte sık sık gördükleriyle aynıydı. Nostaljik hisseden Rişer gülümsedi.

"Yarın görüşürüz. Ne öğrenmek istediğini düşün, tamam mı?" "Evet.

Teşekkürler, Profesör."

Kapı yavaşça kapandı.

Yıllar geçmiş gibi geliyor, diye düşündü Rishe, Arnold'la birlikte sarayda yürürken. Muhafızları da arkalarından onları takip ediyordu.

Sessizliği ilk bozan Arnold oldu. "Yani... bu adamın yetenekli bir öğretmen olduğuna mı inanıyorsunuz?"

"Profesör mü? Oh, çok yetenekli!" Kyle'ı aramadan önce Michel'le bir süre konuşmaya özen göstermişti, böylece onun hakkında bu kadar çok şey bildiği gerçeğini örtbas etmek istiyordu. Yanlışlıkla gelecekteki olaylara atıfta bulunmamaya dikkat eden Rishe, "Sektöründe Michel Hévin adını duymamış kimse yoktur. Başarıları düşünüldüğünde, onun kapasitesini yargılamak bile küstahlık olur."

"Böyle bir adamın Coyolles'de ne işi var? Buranın yerlisi gibi görünmüyor."

Nedenini biliyordu ama Michel'in daha önceki konuşmalarında açıkladığı bir neden değildi. Bir şeyler uydurmayı tercih etti. "Belki de oranın mutfağı ona uygundur?" Arnold, Coyolles hakkında pek iyi şeyler düşünmüyor gibiydi ve bunun nedeninden emin değildi. Daha önceki sorusuna geri döndü. "Prens Arnold, neden aniden bana eşlik etmek için ortaya çıktınız?"

"Geri dönüyordum. Eşyalarımın bir kısmını müstakil saraya taşımayı bitirdiler."

O zaman taşınma işi bitmişti. "Bu da demek oluyor ki... bundan sonra komşuyuz?"

"Sanırım öyle."

Mükemmel! Şimdilik, Rishe Arnold ve babası arasına fiziksel bir mesafe koymayı başarmıştı. Kralın ölümüyle sonuçlanan tartışmaya tam olarak neyin yol açacağını bilmiyordu ama yine de mümkünse daha az etkileşime girmelerini istiyordu.

Arnold ona meraklı bir bakış fırlattı. "Neden bu kadar rahatlamış

görünüyorsun?" "Galkhein'a geldiğimden beri en büyük projem bu oldu, değil mi? Müstakil kanadı temizlemek ve hizmetçileri

Çalışma grubu. Sonunda kullanıma hazır olduğu için çok heyecanlıyım, Majesteleri." Zevkinin şu anki kaynağı hakkında yalan söylemiş olsa da, bu tamamen gerçek dışı değildi. Tüm sıkı çalışmaları için yarın hizmetçilerine tekrar teşekkür etmeyi aklına not etti.

Arnold gülümsedi. "Khne bir sarayda yaşamak ve planlarınızı yakından de eğlenceli olurdu."

Eski bir hizmetçi olarak buna milyon yıl geçse de izin vermezdim! Rishe içinden hararetle itiraz etti. Arnold'un ana saraydan taşınması gerekiyorsa, her şeyin mükemmel olacağından emin olmak istiyordu.

"Oh! Sadece bir şey, Majesteleri. Önümüzdeki günlerde öğlene kadar görevde olmayacağım. Eğer beni sarayda gremezseniz, mışıl mışıl uyuyorum demektir. Benim için endişelenmeyin, tamam ?" şvallyelerine ve hizmetkârlarına da aynı şeyi söylemişti, aslında bütün sabah öğrencilerle antrenman yapıyor olacaktı.

Arnold bıkkın görünüyordu. "ğlene kadar uyusanız bile, çok geç yatmak iyi uyuyamayacağınız anlamına gelir."

"Ugh... şey, erken yatmaya çalışıyorum."

"Doktorculuk oynamak için bütün gece ayakta kalan biri için bu sözler çok zengin." Arnold elini ceketinin cebine soktu. Bir nesne çıkardı ve Rishe'ye fırlattı. "Al bakalım."

Rishe hiç düşünmeden uzandı ve iki eliyle birden yakaladı. Ellerini atığında pırıl pırıl parlayan altın bir cep saati buldu; Arnold'un şehirdeyken sürekli kontrol ettiği saatin aynısıydı bu. "Ekselansları! Bu kadar değerli bir şeye bu kadar dikkatsizce davranmamalısınız!"

"Ne demek istiyorsun? Gayet iyi yakaladın, değil mi? Devam et ve ödünç al. Her zaman yanında taşı."

Bu beklenmedik öneri karşısında Rişa'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen... bana cep saatini mi ödünç veriyorsun?!"

Cep saati yaklaşık dört yıl önce icat edilmişti. Bundan önce mevcut olan tek "saat" duvara monte edilen bir modeldi - ki dünyada sadece bir tane vardı - güzel havaya bağlı olan güneş saatleri ve soğuk günlerde donan su saatleriydi. Açıkçası, bunların hiçbirini yanınızda taşıyamazdınız, bu da zamanı söylemeyi zorlaştırıyordu. Sonra cep saati geldi. İşte

Henüz tedavülde çok fazla olmadıkları için her bir parça inanılmaz derecede değerliydi. Varlıklarından bile haberdar olmayan sıradan halk bir yana, sadece birkaç soylu ve asilzade bunları görmüş, hatta sahip olmuştu.

"Yine de çok değerli. Bu şekilde ödünç veremezsin." "Ne yani, kullanmayacak mısın?"

İçten içe, daha fazla bir şey istemezdi.

Arnold sözlerine şöyle devam etti: "Bunlar henüz o kadar yeni ki insanlar güvenilirliklerinden şüphe duyuyor ama , yarasını sardığınız sürece doğru sonuç vereceğine söz verebilirim. Bir güneş saatinden çok daha kullanışlı."

Evet, bunu biliyorum. Aslında çok iyi biliyorum. Rische cihazın mucidinin gülümsemesini kolayca hatırlayabiliyordu.

Arnold, "Taşınabilir oldukları için savaş sırasında çok işe yaradılar," dedi. "Ancak pratik bir kullanım görmeden önce doğruluğunu teyit etmek için biraz zaman harcadım."

Rische, Arnold'un tarafsız yorumunu düşündü. "Ne demek 'işe yaradı'? Kesin zamanı söylemek birliklerinizi koordine etmenizi kolaylaştırdığı için mi?"

"Aynen öyle. Güneşi ya da diğer doğal zaman göstergelerini kullanmak sizi ani hava değişikliklerine karşı savunmasız bırakır."

Cep saatinin icadından kısa bir süre sonra savaş sona erecekti. *Prens Arnold'un yeni teknolojileri savaş stratejilerine entegre hızlı davrandığı açıktır. Ancak körü körüne güvenmiyor; yararlılıklarını bizzat doğruluyor.*

Eski yöntemlere inatla bağlı kalan ülkelerin Galkhein'a karşı kazanamamasına şaşmamalı. Yakından bakıldığında, geçmişte gözünden kaçmış olan savaş zamanı üstünlüğünün kaynaklarını tespit etmek kolaydı.

Michel'in sözleri aniden kafasında çınladı. *"Bu kimyasal benim istediğim şekilde isteyen kimse yok."* Olduğu yerde durdu, omurgasında bir ürperti belirdi.

Birkaç adım ileride olan Arnold arkasına döndü ve ona meraklı bir bakış attı. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Rishe derin bir nefes aldı ve ona tekrar katıldı. "O zaman teklifini kabul edip bunu ödünç alacağım. İlaç karıştırmak ve uygulamak için faydalı olacaktır."

"Oh? Yönetmek mi?"

"Cep saati tam da bu amaçla icat edildi, biliyor muydunuz? Bana tıbbi öğreten kişi bunu çok faydalı bulmuştu. Gerçi bu onu da hayal kırıklığına uğrattı."

"Ah, Renhua'dan gelen mi?"

"Evet. Tuhaf biriydi ama yine de son derece yetenekli bir eczacıydı." Rishe göğsünün gururla kabardığını hissetti.

"Renhua dışından birinin onunla kıyaslanabileceğini düşünemiyorum. Az önceki adamla ilgili bir şey mi var? Eski eczacı hocandan daha mı yetenekli?" Arnold ona sordu.

"Profesör Michel bir eczacı değil. Ancak araştırmalarının bir parçası ilaçları karıştırıyor ve bazı tıbbi bilgileri var. Yine de bunun kendi uzmanlık alanı olmadığını söyledi."

O anlatırken, Rishe Michel'le ilk tanıştığı zamanı düşündü - ikinci hayatında bir eczacı olarak Coyolles'e geldiği zamanı. *Orada bulduğumuz süre boyunca Üstat Michel'i küçümsedi. "Benim ilacımı bu adamın araştırmalarıyla karşılaştırmayın" derdi.*

Nihayetinde Rishe ikisinin birbirine benzediği ve asla anlaşılamayacakları sonucuna varmıştı. Coyolles Kalesi'nde her karşılaştıklarında Rishe'nin efendisi kavga çıkarıyordu. Michel daha önce eski efendisiyle iyi anlaşabileceğini Rishe'nin yüzünde beliren garip gülümseme de bundan kaynaklanıyordu.

Michel'le bir yerde yeniden bir araya geleceğimizi hiç beklemiyordum. Üç yıl daha Coyolles'de kalacağını düşünmezdim...

Bahçede şaşırmıştı ama şimdi düşününce bunu naif buluyordu. *İkinci hayatımda onunla üç yıl daha karşılaşmadım. Ve üçüncü hayatımda, onun öğrencisiyken, bir yıl sonra onunla tanıştım. Ve bana Coyolles'de vakit geçirmediyi hiç söylememişti...*

Arnold onun düşüncelerini bölerek, "Kim o zaman?" diye sordu.

"O..." Ne söylemesi gerekiyordu? Tek çözümün gerçek olduğuna karar vermeden önce tereddüt etti. "Kendisi bu maddelerle ilgili çalışmalar yapan bir akademisyen.

ve onları yeni maddeler yaratmak için kullanıyor."

"Yeni maddeler...?"

"Evet. Görünüşe göre, araştırmalarında ona yardımcı olacak her türlü bileşiği ve aracı icat etmiş."

Arnold'un dudakları hafifçe çatıldı. Belli ki kadının neyi ima ettiğini anlamıştı.

"Profesör Michel'in durumunda, altın yaratmanın nihai hedefi sanmıyorum, ancak onu tanımlamak için en doğru terim..." Rishe başını kaldırıp Arnold'a baktı. "Bir simyacı."

Bu Michel'in mesleği idi ve ne tesadüftür ki Rishe de üçüncü hayatında onun öğrencisi olarak bu unvanı almıştı.

Ertesi sabah erkenden Rishe kılık değiştirdi, şövalye öğrencilerinin giydi ve herkesten önce yola çıktı. Sessiz ve hareketsiz, boş talim alanının steril bir havası vardı. Eğitim doksan dakika daha başlamayacaktı.

Gizlice çıkarken özellikle dikkatliydim. Fazladan beş dakikamı aldı. Bugünden itibaren Arnold onunkinin hemen yanındaki odada kalacaktı. Şu anda uyuyor olabilirdi ama en ufak bir ses onun varlığını haber verirse hiç şaşırmayacaktı.

bittiğinde esneme hareketleri yapacağım ve ardından kişisel antrenmanıma başlayacağım. Tamamdır!

Rishe süpürgesini sıkıca kavradı ve eğitim alanını süpürmeye başladı. Duvara yaslanmış tahta kılıçları düzenledikten sonra esneme hareketleri yaptı. O esnerken, eğitim alanına başka biri girdi.

"Fritz!" Bu artık neredeyse rutin hale gelmişti. Bir gün önce yaptığı gibi seslendi ama Fritz yine de sestten irkildi.

Zoraki bir gülümseme sundu. "Günaydın, Lu."

"Günaydın! var? Bir şey mi oldu?"

"Ha?! Oh, hayır! Dün gece pek uyuyamadım da!" Fritz başını kaşıyarak utangaç bir ifadeyle konuştu.

Rishe onun için endişelenmeden edemiyordu. Ceutena'dan başkente onca yolu gelmiş, eğitimini alışılmadık koşullarda yaşayarak geçirmişti. En küçük bir şey sağlığını olumsuz etkileyebilirdi.

"Solgun görünmüyorsun... Ateşin var mı? İştahın nasıl?"

"Her zamanki gibi kahvaltı ettim ve ateşim yok."

"Benim için göz kapağını indirebilir misin?" Rengini kontrol etti. İyi görünüyordu; Kyle gibi anemik değildi. Yine de onu biraz daha yakından incelemek istedi. "Affedersin, Fritz."

"Oha!"

Fritz'in elini tuttu ve iki parmak ucunu bileğindeki büyük damarlara yerleştirdi. Rishe kaşlarını çattı, hissettiklerinden hoşlanmamıştı. "Nabızın çok hızlı atıyor..."

"Aaah!" Fritz telaşla geri çekildi ve bir başka garip gülümsemeyi başardı. "Eğitimimin bir parçası olarak saray kapısından buraya koştum! Çok uyumamış olabilirim ama enerji doluyum! Ve kendimi iyi hissetmediğim için uykusuz kalmadım..."

"O zaman neden oradaydın?"

Fritz, Rishe'ye uzun uzun baktı ve sonra utanarak iki eliyle yüzünü kapattı. "Aşık olmuş olabilirim."

"Ne?! Tebrikler!" Öğleden sonraları başkentte gezintiye çıktığını söylemişti; orada biriyle tanışmış olmalıydı. Durum ne olursa olsun, yeni ilişkiler kurmak harika bir şeydi. "Tanıdığım biri bana aşık şövalyelerin daha hızlı güçlendiğini söylemişti!"

"Gerçekten mi...?" Rishe'nin kutsaması Fritz'in yüzünde karmaşık bir ifade yarattı. Bunlar başka bir ulusun şövalye kaptanının sözleriydi. Belki de ona şüpheli gelmişti.

Onlar sohbet ederken bir kişi daha . Fritz'den başka biri ilk kez bu kadar erken gelmişti. Döndüklerinde şövalye adayı bir arkadaşlarını gördüler.

"Günaydın, Sven."

Bir gün önceki kaba stajyerdi. Sven sessizliğini korudu ve Rishe'nin selamına karşılık vermedi.

Fritz onun önüne geçti. "Hey, Sven. Değişiklik olsun diye erken kalkmışsın." "Dün Lucius'un antrenmanlara geldiğini söylemiştin. önce! Sana inanmamıştım..."

"Bu doğru. Lu hepimizi böyle yendi! Çok çalışıyor!"

Konuşmalarına dayanarak, Rishe dünkü eğitimden sonra neler olduğunu tahmin edebiliyordu. Fritz hâlâ onun iradesine karşı onu savunuyordu.

"Hadi Lu. Onu görmezden gel. Güne başlayalım."

"Teşekkürler, Fritz. Bir saniye bekleyebilir misin?" Rishe Sven'e döndü ve "Bizimle antrenman yapmak ister misin?" diye sordu.

"Huh?! Sen neden ?! Beni davet etmenin sana ne faydası var?! Beni rahat bırak!"

Rishe şaşkınlıkla başını iki yana eğdi. "Şövalyeler sadece ülkedeki en iyi kılıç ustaları olmak için güç kazanmazlar, değil mi?"

"Ne?"

"verdikleri kişileri korumak için güç kazanıyorlar. Bu yüzden *herkes* gelişmediği sürece bunun bir anlamı yok. Dünyanın en güçlü insanı bile olsanız, kurtarabileceğiniz çok fazla kişi var."

Sven gözlerini kocaman açarak ona baktı. Bu hayatta bir şövalye değildi ama öğrendiği şeyleri hâlâ hatırlıyordu.

"Ayrıca," diye devam etti, "dün geride kalıp biraz daha kendi başına antrenman yaptın, değil mi?"

"Bunu nereden biliyorsun?!"

"Çünkü buradaki zemin antrenmandan sonra olduğundan daha farklı görünüyor."

O zamandan beri süpürgeyle düzleştirmişti, ama büyük olasılıkla biriyle tartışmıştı. Sven'in bileklerindeki küçük çürükler gibi kir de ona bu hikâyeyi anlatıyordu.

"Kısıtlı zamanımız var; birlikte antrenman yapmak daha verimli olacaktır. Bu yüzden,

diyorsun?"

"Buraya seninle antrenman yapmak istediğim için gelmedim." Sven yumruğunu sıktı ve derin bir nefes aldı. "Benimle tekrar konuş Lucius."

"*Hadi*, Sven." Fritz ona bıkkın bir bakış attı. "Lu dün kazandı çünkü o güçlü. Bu bir tesadüf değildi. Kabul etmek istemediğini biliyorum ama..."

"Bunu biliyorum!" Sven kelimeleri güçlkle çıkarabildi. "Lucius ve ben tamamen farklı seviyelerdeyiz. Bunu ona yenildiğimde anladım! Durmadan bunu düşünüyorum. Neyi kaçırdığımı, biraz daha güçlenmek ya da onu yenmek için ne yapmam gerektiğini başkalarıyla bile konuştum..." Derin bir nefes alarak Rishe ile göz göze geldi. "Sen benden daha iyisin! Bunu biliyorum ama yine de başka bir maç istiyorum. Seni nasıl geçebileceğimi anlamamın tek yolu bu!"

Sven'in omuzları titredi, yüzü kıpkırmızı oldu. Yaşadığı hayal kırıklığı, endişe ve utanç taşma tehdidi yaratırken ağlayacak gibi görünüyordu. Rishe'den böyle bir şey istemek büyük cesaret isterdi. "Lütfen Lucius. Bana bir şans daha ver."

"Lu..." Fritz ona baktı.

Rishe gülümseyerek başını salladı. "Elbette. Hadi yapalım."

Sven tereddüt etti. "Gerçekten mi?! Bu çok hızlı oldu! Yani, dün sana çok kaba davrandım!"

"Bu umurumda değil. Sadece Fritz'e sorun çıkarmak istemedim. Ayrıca, denemek istediğim yeni bir teknik var."

Sven tükürürken, Rishe duvara gitti ve birkaç tahta kılıç aldı. Dün kullandıkları normal kılıçların yanı sıra, onların yarısı uzunluğunda kısa bıçaklar da vardı. "Bu arada, tüm bunlardan sonra vardığınız sonucun ne olduğunu sorabilir miyim?"

"ama dayanıklılığın yok denecek kadar az. Eğer seni alt edersem, seni savunmaya zorlayabilirim."

"Doğru, bunu yaparsan mücadele ederim." Rishe sırtarak iki normal kılıç ve iki kısa kılıç aldı. "Fritz, bu maça sen de misin?"

"Evet, tabii ki! Ben de seninle dövüşmek isteyecektim!"

"Hah, güzel. hissetmenize sevindim."

"Evet..."

Fritz sıkıntılı görünse de Rishe rahatlayarak güldü. bu ani değişiklik kafasını karıştırdı ama yine de ona ve Sven'e birer kılıç verdi.

"Bir isteğim daha var." Rishe her iki elinde birer tane olmak üzere iki kısa kılıcı tuttu ve gülümsedi. "Benimle teke tek dövüşmeyin. İkiniz birlikte üzerime gelin."

"Wh-"

"Birlikte mi?!"

Fritz ve Sven baktılar.

"Lu. İkiye karşı bir mi oynamak istiyorsun?"

"Aynen öyle. Beni şımartacak mısın?"

Fritz kabul etti. "Denemek yeni bir şey olduğunu söylemiştin, değil mi? Tamam, ben varım."

"Bensiz kabul etme, Fritz!" Sven itiraz etti. "Lucius'la aynı anda savaşılamayız! Bu hiç adil değil!"

"Sven, Lucius'u sadece ona karşı birleşerek yenemeyiz."

Sven tereddüt etti ama diğer çocuk zaten gemide olduğu için sonunda o da silahını kaldırdı.

Rishe bıçaklarından birini Sven'e doğrulttu. "Sen hazır olduğunda ben de hazırım." "Hadi gidelim!" Sven önce geniş ve güçlü bir ileri atıldı. O tüm gücüyle vurdu.

"Kaba kuvvete güvenme." Rishe bir adım geri çekildi ve darbeden kurtuldu. Sven hemen omzuna nişan alarak tekrar savurdu. Rishe kılıcını savurdu ve bu bile onun dengesini bozmaya yetti.

"Ugh..." Sven tutuşunu düzeltti. Aceleci davranıyordu ama itiş kakış sırasında silahını düşürmemiş olması etkileyiciydi.

"Tüm ağırlığınızı vuruşa vermek istemezsiniz. Eğer vurursan, pozisyonunu korumak zor olacaktır. Iskalarsanız, daha da kötü olur."

"Yaaah!"

"Her saldırdığında, bir sonraki hamlen için daima ileriye düşün." Rishe açıkladığı gibi, sol elindeki kılıçla Sven'in darbesini engelledi. Kılıçların gürültülü çarpışmasının ortasında, bir diğerinin kendisine doğru uçtuğunu hissetti. Rishe sağ kılıcını kaldırdı ve yukarıdan gelen saldırıyı engelledi.

"Vay canına, harikasin Lu!"

Fritz'in coşkusuna sırtan Rishe, ikisini de geri itti. Kılıçlarını çevirdi ve Sven'e yaklaştı. Bir kabzayı Sven'in karnına saplamak için hamle yaptığında, Sven onu engelledi.

"Güzel hareketler! Çok yaklaştın!"

Rishe ve bu sefer Fritz'e saldırdı. Fritz engellemeyi başardı ama Rishe'nin saldırıları devam etti. Eğer ona bir vuruş yapamazsa, diğer kılıcına geçti. Sol eliyle Fritz'i geri iterken, sağ eliyle Sven'e saldırdı.

"Sven! Engelleme, kaç!" "Augh!"

"Aynen ! Sven, Fritz'in nasıl hareket ettiğini izle ve Fritz, senin Sven'in yerine nefes al!"

İkisi kısa bir süre birbirlerine baktıktan sonra hep birlikte Rishe'ye saldırdılar. Yine de yeterli olmadı.

"Neredeyse oldu. Diğer kişinin olsaydınız, nereye hedeflerdiniz?"

"Ah..."

Önce Sven bağırdı. "Tamam, anladım! Fritz, yere yat!"

"Anladım!"

Bu sözler üzerine Fritz bir an bile gecikmeden kalçalarını indirdi. O kadar ki, Rishe'nin bacaklarını altından çekmeye çalışırken neredeyse yere sürtünecekti. Rishe kaçmak için sıçradığı anda Sven saldırdı. Rishe iki elini birden kaldırıp bıçaklarıyla onun saldırısını engelledi ve yere iner inmez vücudunun üst kısmını bükte. Hareketine kapılan Sven, Fritz'in önüne düştü. Fritz onu korumak için uzandı, kolundan tutup tekrar dikleştirdi ve ikisi hemen başka bir saldırıya başladı.

Rishe iki kılıcıyla da onları engelledi.

Darbelerin etkisini hisseden Rishe heyecanını bastıramadı. *İnanılmaz! Şimdiden çok daha iyiler!*

Daha önce ayrı ayrı saldırıyorlardı ama birlikte çalışmaya odaklandıkları anda hareketleri tamamen değişti. Bunu fark edip etmediklerini merak ediyordu. Kılıçlarını yakaladığında bile gözleri hâlâ hayat doluydu. Hayatlarının en güzel anlarını yaşıyorlardı ve bu yüzlerinden okunuyordu.

"Fritz, bir sonraki saldırımızda ilerleyeceğiz!"

"Evet, hadi yapalım!"

"İyi seçim. Ama çok kötü!" Rishe kısa bir nefes aldı ve sonra hızla geri çekildi.

"Ha?!"

Rishe'nin kılıçları olmadan çocuklar dengelerini kaybettiler. O andan yararlanarak Fritz'in kılıcına saldırdı ve kılıcının ucunu döndürdü. Kıvrılma hareketine dayanamayan Fritz silahını bıraktı ve kılıç uzaklara uçtu. Rishe daha sonra Sven'in menziline girdi.

"Ugh!"

Sol kılıcını aşağı indirdi ve Sven yatay bir siperle onu engelledi. Yukarıdan gelecek bir darbe için gerilmiş olan kılıcı, gelecek bir darbeye karşı zayıftı. Rishe sağ kılıcını yukarı doğru savurarak Sven'in tutuşunu da gevşetti. Silahı havada döndü ve yere çarptı.

"Haah, haah, hah..."

Maçları sona erdiğinde, iki çocuk şaşkınlık içindeydi.

Rishe kılıçlarını havada savurdu ve onlara gülümsedi. "Dünkü maçlarımız sırasında tahmin ettiğim gibi. Siz ikiniz iyi bir dövüş uyumuna sahipsiniz."

"Ben ve Fritz...?"

"Bu doğru. Birlikte nasıl çalışacağınızı görmek istedim. Bu kadar erken bir fırsat yakaladığıma sevindim."

İkisi de yetenekliydi ve görünüşe göre benzer bir yaklaşımları vardı.

kılıç ustalığı. Aksi takdirde, sadece birkaç tavsiyeyle birlikte bu kadar iyi çalışamazlardı. Eğer ikisi de şövalye olursa, inanılmaz bir hızla ilerleyeceklerinden emindi. Rishe onlar için böyle bir gelecek hayal ederek sırtı ama Fritz ve Sven'in ağzı hâlâ açıktı.

"Yani denemek istediğin şey bir beceri ya da strateji değil de *biz miydik?*"

"Bu doğru. Çok da eğlenceliydi. Yarın tekrar yapmak isterim!" Sven'in ifadesi sertleşti. "Sana inanamıyorum..."

"Aha ha ha!" Fritz'e gelince, o her şeyi çok komik bulmuşa benziyordu. "Yarın sabah antrenmanı için tekrar buluşmamız gerekecek, Sven! Lu'yu yenebilmek için bir strateji toplantısı yapalım!"

"Tamam! Burada olacağım, lanet olsun! Hatta senden önce geleceğim Lucius.

Ne zaman gelirsin ve esnemeye başlarsın bilmiyorum ama bir dahaki sefere beni yenemeyeceksin!"

Aslında esnemedenden önce temizlik yaparım ama bu sadece kişisel bir alışkanlık. Bundan bahsetmeyeceğim.

Sonra Sven , "Özür dilerim. Her şey için." "Beni rahatsız etmediğini söylemiştim, değil mi?"

Bunun üzerine Sven gözyaşlarının eşiğine gelmiş gibi görünüyordu. "...Seni gün yeneceğim."

"Evet. Yine de sana kolay davranmayı planlamıyorum."

"Kahretsin!"

Rishe gülümsedi, sonra gözlerin üzerinde hissetti. Döndüğünde, Fritz'in ona sertçe baktığını gördü. "Ne oldu, Fritz?"

"Ha?! Hayır, bir şey yok! Sanırım sadece çok güldüğünü düşünüyordum, Lu!"

"Öyle mi düşünüyorsun? Teşekkür ederim. Ama bana göre, sen her zaman Çok neşelisin, Fritz."

İçten içe, daha fazla gülümseyebilmeyi *diliyordu* ama zihninin dolaşmasına izin verdiğinde, endişelerine kilitlenme eğilimi *gösteriyordu*. Eğitim alanının girişine odaklanırken onları yüzünden tutmak için mücadele etti. Etrafta henüz kimse yoktu ama henüz erkendi.

Lord Lawvine yakında burada olacak... Bugünkü eğitim sırasında toplayabildiğim kadar çok bilgi toplamalıyım. Bu gece için hazırlıklı olmalıyım!

Böylece, Rişe gizlice yaklaşan parti için kendini heyecanlandırdı.

Rişe o akşam giymek için koyu mavi bir elbise seçti. Hizmetçisi Elsie saçlarını arkadan ördü ve gevşek kısımları yüzünün etrafında kıvırdı. Sonuç şenlikli ama zarif ve sakindi. Rişe ne zaman hareket etse inci küpeleri sağa sola sallanıyordu. Hizmetçilerinden istediği "abartısız ama muhafazakâr olmayan" görünümü giyinen Rişe, kapı çalınana kadar stratejisini gözden geçirdi.

"Leydi Rişe, size mektup getirdim." Hizmetçi ona iki mektup uzattı.

Bir tanesi Mary adında bir kızıdan gelmişti. Rişe'nin bir zamanlar nişanlı olduğu Prens Dietrich'in nişanlısıydı. Mary ve Rişe Galkhein'a geldiğinden beri mektuplaşıyorlardı.

Leydi Mary... Hala sarayda Prens Dietrich için sıkı çalıştığınızı görüyorum.

Rişe'nin nişanlısını ondan "çalın" Mary hâlâ prensle nişanlıydı ama artık bunun ailesinin iyiliği için zengin bir adamla evlenmekten çok daha az ilgisi vardı. Görünüşe göre Dietrich, babası kral tarafından evlatlıktan reddedilmenin eşiğindeydi ve Mary bunu önlemek için onun ıslahı için büyük çaba sarf ediyordu. Rişe mektuptan, insanların ona her zaman iyi davranmadığını, ancak Mary'nin yine de nişanlısına karşı hem nazik hem de katı olmak için elinden geleni yaptığını anladı.

Parti biter bitmez bir cevap yazmam gerekecek. Şimdi de diğer Mektup.

İkinci zarfı çevirdiğinde "Crystal Light Jewelers "ı buldu. Arnold'la birlikte ziyaret ettiği kuyumcu dükkânının bir köşesinde yazıyordu. Ekteki parçalardan de yüzüğünün tasarımıydı. Rişe onu gördüğünde neredeyse hayretten nefesi kesilecekti.

Bu çok güzel.

Aslında o kadar güzeldi ki, her şeyi unutup sonsuza kadar ona bakmak istedi. Yine de bu dürtüye direndi ve gözlerini, ev sahibesinin torununun tasarımıyla ilgili notlarının bir listesini içeren mektuba çevirdi.

Ayrıca şöyle : *"Yüzüğün yapımının bir ay süreceğini söylemiştim, ancak Coyolles'ten bazı zanaatkârlar başkente gelmiş görünüyor. Onları görevlendirirsem, yüzük çok daha kısa sürede tamamlanacak, bu yüzden dört gözle bekleyebilirsiniz."*

Rishe şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. *Yüzük üzerinde çalışmaları için farklı ustaları görevlendirmek, yüzüğün çok daha çabuk bitirilebileceği anlamına mı geliyor? Yine de bu harika bir haber. Eğer yüzük çabuk hazır olursa, elbisemi de ona göre diktirebilirim. Bay Tully kumaşı bir an önce seçmem gerektiğini söylemişti.*

Tasarıma tekrar baktı. *Normalde elbise önce gelirdi sanırım. Ama ben kendimi yüzüğe öncelik vermek isterken buluyorum...*

"Leydi Rishe. Vakit geldi."

"Oh, haklısın. Özür dilerim." Rishe derin bir nefes aldı, mektuplarını bir kenara bıraktı ve partiye doğru yola koyuldu.

Gala, imparatorluk sarayının en büyük salonunda yapıldı. Rishe bir kez daha Arnold'la birlikte içeri girdi. Işıltılı avizeler ve katılımcıların abartılı kostümleri muhteşem bir görüntü oluştuyordu. Partilerden hoşlanmayan Arnold'un suratı çoktan asılmıştı.

"Majesteleri, düşünceleriniz yüzünüzden okunuyor." "Sorun değil. Onları oraya koyuyorum."

Kısa konuşmaları onur konuğu Kyle tarafından kesildi.

"Prens Arnold, benim için böyle büyük bir etkinlik düzenlediğiniz için çok teşekkür ederim." Kyle eğilerek Rishe'ye döndü. "Leydi Rishe, bugün çok güzeldiniz ama böyle bir durumda güzelliğiniz kelimelerin ötesine geçiyor. Sadece ay ışığı altında açan efsanevi bir çiçeğe benziyorsunuz."

"Teşekkür , Majesteleri. Umarım bu gece harika vakit geçirirsiniz." Rishe kibarca gülümseyerek onun sosyal nezaketini görmezden geldi.

Prens Kyle'ı karşıladım. Asgari görevlerimi yerine getirdim.

Rishe başını kaldırıp Arnold'a baktı. "Majesteleri, sanırım ben gidip hanımlarla sohbet edeceğim."

Kyle'ı orada bulunan soylulara tanıtmak Arnold'ın göreviydi. Bir veliaht prens, yabancı bir prens ve birkaç yüksek rütbeli soylu arasındaki konuşmalarda sadece bir kraliyet nişanlısı olan Rishe'nin yeri yoktu. Bu biraz rahatlatıcı oldu; henüz evlenmedikleri için Kyle ve Lawvine arasındaki toplantıya katılmak zorunda değildi. Ancak salonda bulunduğu süre boyunca konttan tamamen uzak durmak hiç de kolay olmayacaktı.

"Sonra görüşürüz, Prens Arnold. Prens Kyle, lütfen keyfinize bakın." En zarif reveransıya Rishe gruptan rahatça ayrıldı. Bazı karşı önlemler almayı diledi ama Prens Arnold'un yanında tuhaf bir şey yaparsa insanlar fark ederdi.

Bu mesafeden iyi olmalıyım. Şimdi, konsantre olmalıyım...

Duvarlardan birine kaçan Rishe derin bir nefes aldı. Etrafında dönen partiyi izlerken kulaklarını zorladı. Konuşmalar yerdeki ayakkabı seslerine karışıyordu. Tek tek sesleri bu karmaşadan ayırmak için elinden geleni yaptı. Ve sadece sesleri değil. Etrafında parlak elbiseler ve pelerinler, her tarafta sayısız kadın ve erkek vardı. Konsantre oldukça görüş alanı daha da genişledi ve daha da uzağa gitti. görebiliyordu.

orada. Rishe'nin gelişmiş duyuları onu tek bir noktaya odakladı. O kadar uzaktaydı ki yüzünü zorlukla seçebiliyordu ama Lawvine'i bulmuştu. Son birkaç gününü onun altında eğitim alarak geçirdiği düşünülürse, bundan kesinlikle emindi. Bu sabah özellikle dikkatli davranmış, onun varlığının verdiği hissi ezberlemişti.

Rishe bir nefes daha çekerek gözlerini kapattı. Artık onun yerini tespit ettiğine göre, hareket ettiğini anlamak için görüşüne ihtiyacı yoktu. Onaylamak için gözlerini açan Rishe planının bir sonraki aşamasına geçti.

"İyi akşamlar, Leydi Rishe."

"Leydi Barthel. Bana o harika, harika ve harika

marka çay içtim."

"Oh, Leydi Rishe! Bu harika bir elbise. Hangi tüccarın tedarik ettiğini sorabilir miyim?"

"Böyle düşünmeniz beni onurlandırdı. Bunu Aria Ticaret Şirketi'nden aldım."

Rishe, ortamı bozmamaya ya da kaba davranmamaya zen göstererek, çeşitli kadınlarla selamlaşarak mekanın içinde süzüldü. Bu sırada Lawvine'den kaçtığını kimsenin fark etmediğinden emin oldu.

Salonun ortasına doğru gidiyor. Prens Arnold ve Prens Kyle batı tarafında. Lord Lawvine'in kişiliği hakkında bildiklerime göre, onu görür görmez prene doğru ilerleyecektir...

Gzn hedefinden ayırmayan Rishe, onun hareketlerini tahmin ederek salonda olabildiğince doğal bir şekilde yürüdü.

Durdu. Biriyle konuşuyor olmalı. O zaman sohbet etmek için zamanım var, diye karar verdi ve daha önceki bir partide tanıştığı biriyle *sohbete* başladı.

Lawvine'in varlığı tekrar ortaya çıktığında, Rishe kendi sohbetini de hızlıca sonlandırdı. Bu yöntem çok fazla konsantrasyon gerektiriyordu ama akşam uzadıkça Rishe'nin baēka seçeneği kalmamıştı.

Beşinci hayatımda böyle birini en az yarım gün takip edebilirdim... Dşndim de, konsantrasyon da dayanıklılığa bağlı, değil mi?

Rishe bir kez daha kendini daha dayanıklı bir vcoda sahip olmayı dilerken buldu. Kötü fiziksel durumundan yakınıırken, Arnold ve Kyle'ı biraz uzakta gördü. Net bir şekilde görebileceği kadar yakındılar ama kulak misafiri olamayacak kadar uzaktaydılar. Arnold, Kyle'ı bir soyluyla tanıştıırken bile sanki morali bozukmuē gibi kayıtsız bir ifade takınıyordu. Öte yandan Kyle, Galkhein soylularının her biriyle ciddi bir etkileşim içindeydi. Grup bir konuda fikir alışverişinde bulunuyor gibi görünüyordu.

Çok güzeller.

Kuzguni saçlı Arnold ve gmēi bukleli Prens Kyle çok farklı kumaşlardan kesilmişlerdi ama ikisi de inanılmaz derecede çekiciydi. Etraftaki tüm kadınların gözleri onlara dikilmişti.

Bu ikisinin bir portresi çok para ederdı. Ve eğer bu görüntü alt sınıflara yayılırsa, o tek resim muazzam bir etki yaratabilir.

Kar.

"Leydi Rishe, yüzünüzde bu kadar ciddi bir ne düşünüyorsunuz?"

"İyi akşamlar. Bu akşam öğrendiğim her şeyi nasıl ekonomik canlandırmaya dönüştürebileceğimi müzakere ediyorum."

"Ne kadar harika!" Onunla konuşan Markiz sırtıttı. "Size tanıştırmam gereken bir kişi var, Leydi Rishe. Tam burada, Baron Weilman."

"Sizinle tanışmak bir onur, Leydi Rishe."

"Bu şeref bana ait Lord Weilman. Bugün sizinle tanışma fırsatı bulduğum için çok memnunum." Rishe reverans yaparak hafızasını yokladı. Tüm Galkhein soyluları hakkındaki bilgileri gözden geçirmişti.

Baron Weilman. Geçen neslin aile reisi, başarısı sayesinde kendisine bir unvan satın alan bir tüccardı.

Baron nazikçe gülümsedi. Bu hoş bir ifadeydi ve adamın kendisi de iyi . "Normalde benim gibi biri geleceğin veliaht prensesiyle konuşmaya asla cesaret edemezdi ama sizi annemden duydum. Sizinle tanışmam gerekiyordu, bu yüzden markizden beni tanıştırmasını istedim."

"Annen mi dedin?"

"Evet. Yakın zamanda dükkânını ziyaret ettiniz, Leydi Rishe." Kalabalıkta bir kıpırdanma oldu.

"Leydi Rishe o huysuz kocakarı ile iş mi yaptı?!"

"Önceki imparatoriçe bile o mağazadan alışveriş yapamazdı ve o..."

Etrafındaki dedikoduları dinleyen Rishe, kadının kimliğine ulaştı.

"Annen, acaba o...?"

"Evet, o mücevheri satın aldığınız için çok teşekkür ederim," dedi baron.

"Annem buna çok sevindi."

"Bunu duydun mu?! Leydi Rishe gerçekten de o dükkandan bir mücevher almış!"

Kargaşa büyüdükçe Rişe telaşlandı. Dükkânın müşterilerini özenle seçtiğini duymuştu ama böyle bir kargaşaya yol açacağını düşünmemişti. Baronu düzeltmek için acele etti. "Ben sadece

Mücevher. Onu annenden ben almadım, Prens Arnold ." "Ne?!"

"Prens Arnold kadına mücevher mi aldı?!"

Evet, beni de şaşırttı. Rishe başka bir şey söylememeye karar verdi. Baron daha geniş gülümsedi ve konuşmayı zahmetsizce başka bir yöne doğru yönlendirdi.

"Oğlum o gün eve gitti ve kendini tasarıma kaptırdı. Eğer hoşunuza gitmeyen bir şey olursa bana bildirmekten çekinmeyin."

"Oh, mümkün değil! Bu çok güzel ve detaylı bir tasarım. Bitmiş ürünü dört gözle bekliyorum." Rishe merakla sordu: "Düşündüm de, Coyolles'ten yüzüğü çok daha kısa tamamlayabilecek bazı ustalar olduğunu duydum. Farklı eller gerçekten bu kadar fark yaratır mı?"

"Leydi Rishe... Gerçek şu ki, Galkhein'da yetenekli zanaatkâr yok."

Rishe şaşkına dönmüştü.

"Belirli bir detay seviyesinin üzerinde tasarlanan her şey son derece yetenekli eller gerektiriyor ve bunları bulabileceğiniz en yakın yer denizin ötesinde, Coyolles'de. Bu da üretim süremizin çoğunun nakliye ile geçtiği anlamına geliyor, ancak zanaatkârlar artık burada, şehirde olduğu için bu süre hızlandı. Sanırım annemin kastettiği de buydu."

Dinleyen Markiz, "Mücevherlerin tamamlanmasının bu kadar uzun sürmesinin uygunsuz olduğunu düşünmüştüm. Ama Galkhein'da neden hiç zanaatkâr yok?"

"Savaş yüzünden, madam."

"Anlıyorum..." Rishe bunu beklese de, kadının gözleri bu açıklamayla irileşti.

"Galkheinde askeri cesarete değer veriliyor, değil mi? Pek çok genç kılıç ve dövüş sanatları eğitimi alıyor. Savaştan önce zanaatkârlar zaten azdı, ama şimdi daha da azlar."

Rishe de bir tüccar olarak hayatında aynı şeyi görmüştü. Daha az insan mücevher satın alıyordu, bu yüzden zanaatkârlar işlerini kaybediyor ve onun yerine asker oluyorlardı.

Gelecekteki savaşıta gördüğüm şey, geçmişteki savaşın bir tekrarıydı. Değerli metalleri işleme konusunda yetenekli ülkelerin çatışmada aktif değildi. Yetenekli zanaatkârlarıyla Coyolle'lar çoğunlukla sadece müttefik ülkelerini destekliyordu.

Coyolles'de insanlar kışın evlerinden bile çıkamıyordu. Zorunlu yıllık karantinaları ve bol miktarda değerli taş tedariki, burayı bu tür zanaatkârların becerilerini geliştirmeleri için mükemmel bir yer haline getirdi.

"Burada çok sayıda demirci var, ancak silahlar için demir işleme teknikleri süs metallereinden tamamen farklıdır... Oh, ama bu sizin gibi hanımlar için pek uygun bir konuşma konusu değil."

Markiz aceleyle baronla aynı fikirdeydi. "Bu doğru, Lord Weilman. Savaş hakkında konuşmaya bayılıyorsunuz, değil mi? Bu tür konuşmalar bizim gibi hanımlar için zehirdir. Böyle korkunç bir konuyu gündeme getirdiğim için özür dilerim, Leydi Rishe."

"Hiç de değil. Çok bilgilendiriciydi." Rishe başını kibarca eğdi ve düşüncelerine geri döndü.

Her zaman Galkhein'in savaşı kazanarak çok şey elde ettiğini düşünmüşümdür, ama sanırım yenilmeyen bir ulusun bile kayıpları vardır.

Daha fazlasını duymak istiyordu ama bunun için zamanı yoktu. Daha fazla konuşuyormuş gibi yaptı ve hedefini aradı. *Lord Lawvine odanın diğer tarafında bir tartışmanın içinde sıkışıp kalmıştı.*

Bunu teyit ederken Rishe başka bir şey daha fark etti. *Prens Arnold ve Prens Kyle balkona mı çıkıyorlar?*

Varlıklarını araştırdığında, Kyle'ın Arnold'u dışarı çıkarıp meraklı gözlerden uzaklaştırdığını gördü. Rishe kibarca vedalaştı ve sessizce onları takip etti. Yeterince yaklaştığında, balkonda gerçekten de sadece prenslerin birlikte olduğunu anlayabildi. Arnold muhtemelen herhangi bir yaklaşmayı fark edecekti, bu yüzden Rishe varlığını olabildiğince bastırdı. Yüksek topuklu ayakkabılarla bile ses çıkarmadan yürüyebiliyordu. Bir sütunun arkasına saklandı ve kulaklarını gererek dikkatini balkon ile odanın diğer ucundaki Lawvine arasında paylaştırdı.

"Galkhein gerçekten de harika bir ülke. Refahı sizin, Majestelerinin ve Majestelerinin de övgüsüdür." Kyle'ın sesi sertti. Sohbeti sıradan bir yerden başlatmaya çalışıyor ve başarısız oluyordu. Onun

Sözlerine gergin bir kararlılık sızıyordu; Arnold'un onu anlamamasına imkân yoktu.

"Yalana ya da şeffaf iltifatlara gerek yok." Tam da onun düşündüğü gibi Arnold, Kyle'in yüz ifadesini yarıp geçti. "Sadede gel. Zayıf sağlığınıza rağmen buraya kadar gelmek için neden kendinizi zorladığınızı bilmek istiyorum."

Kyle derin bir nefes aldıktan sonra şöyle dedi: "Veliaht Prens olarak başardığınız her şeye tüm benliğimle saygı duyuyorum. Politikalarınız her zaman vatandaşlarınızın çıkarlarını en iyi şekilde gözetiyor. Baban yerine sana geldim çünkü duygularımı anlayabileceğini düşündüm."

"..."

"Coyolles için Galkhein'dan yardım istemeye geldim. Parasal ya da tıbbi katkılardan bahsetmiyorum." Kyle durakladı ve Arnold'a baktı. "Askeri yardım talep ediyorum."

Rishe'nin nefesi kesildi. Coyolles savaş kışkırtıcısı bir ülke değildi. Ne de olsa askeri güçten ciddi anlamda yoksundular. Son derece soğuk bir bölgede, çok daha güçlü uluslarla çevrili olan Coyolles, komşularıyla ilişkilerini becerikli bir diplomasi ve kaynaklarının sağladığı zenginlikle sürdürüyordu.

"Bildiğiniz gibi Coyolles'in ordusu neredeyse yok denecek kadar az ama bu kendi tercihimiz değil. Komşularımız uzun zamandır ordumuzu küçük tutmamız için bize baskı yapıyor. Sadece yakın ülkelere değerli taşlar sağlamaya devam ettiğimiz ve onlara karşı koyacak herhangi bir güç oluşturmadığımız için acı çekiyoruz."

Rishe başka bir hayatta Kyle'in bu sözleri aynı acı hayal kırıklığıyla söylediğini duymuştu. Hangisiydi o?

"Ülkemizin kaderi başka ulusların elinde. Kraliyet ailesi komşularımızın kaptisleri yüzünden sürekli olarak yok edilmekle tehdit ediliyor. Bu koşullardan kurtulmak ve halkımı korumak için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum. Kendi kaderimizin efendisi olmalıyız ve bu hedefe ulaşmak için yardımınızı rica ediyorum."

Arnold'un yanıtı her zamankinden daha hırıltılıydı. "Başka bir deyişle, Coyolles komşularıyla olan ilişkilerini bir kenara bırakıp Galkhein ile mi ittifak yapmak istiyor?"

"Evet, aynen dediğiniz gibi."

Balkona bir süre sessizlik çöktü ve hemen partinin gürültüsüyle daha da arttı. Kyle'ın endişesi alanı kadar doldurmuş gibiydi.

Bir süre sonra Arnold'un soğuk sesi sessizliği bozdu. "Ben de ne istediğini merak ediyordum. Söyle bana, eğer huzurdan bunamışlarsa kraliyetin ne anlamı var?"

Balkondaki hava daha da gerginleşti.

"Komşu ülkelerinize karşı savaşmak için denizle ayrılmış bir ülkeden askeri yardım istemek aptallıktır. Ayrıca Coyolles yardımımız karşılığında bize ne teklif edebilir ki?"

"Diğer ülkelerden yapılan tüm mücevher ve değerli metal ihracatını derhal Galkhein'a taşıyacağız. Kârdan tamamen vazgeçeceğiz ve bunları kendi sınırlarınız içinde çıkarabileceğiniz malzemeden daha ucuza satacağız."

Rishe sonunda Kyle'ın ne demek istediğini anlamıştı. Görünüşte, ulusal savunmaya diğer her şeyin pahasına öncelik veriyor gibi görünüyordu. Ama niyetinin hiç de bu olmadığı açıktı.

Bunu yapamazsınız Prens Kyle. Rishe başını eğdi ve onunla nasıl konuşacağını hayal etti. Sen çok dürüstsün. Yalan söylemeye alışık değilsin.

"Beni güldürme." Beklendiği gibi Arnold, Kyle'ın sözlerinin ardındaki gizli mesajı kolayca . "Sizin yerinizde başka bir ülkeye asla böyle bir teklifte bulunmazdım, bulunsaydım da kesinlikle bir zaman sınırı koyardım. Ülkenizin en büyük kaynağı olan mücevherleri kâr amacı gütmekten ihraç etmek yavaş bir intihardır."

"Bu..."

"Anlaşmayı sınırlama zorunluluğu hissetmemenizin bir nedeni olmalı. Belki de bile olmadığınız bir şey."

Arnold haklıydı. Rishe varsayımını, yani Coyolles'in ihracat endüstrisinin birkaç yıl içinde alacağı şekli destekleyecek kadar çok şey biliyordu.

"Coyolles'in mücevherleri tükeniyor, değil mi?" Kyle sessizleşti.

Anlıyorum.

Rishe birçok hayatında Kyle ile etkileşime girmişti ve

İkisi de birbirine oldukça yakındı ama o sadece yalnız bir tüccar ya da eczacıydı. Doğal olarak, bu tür ağır sorunları ondan bir sır olarak saklamıştı.

Tabii ki. Böyle bir şeyi sadece Coyolles'in hükümetinde en merkezi konumda olan kişilere açıklayabilirdi.

Coyolles geçmişte kendini siyasi evlilikler ve zenginlikten başka bir şeyle korumamıştı. Bu zenginlik olmadan ulusal kimliği yok olacaktı. Komşu ülkelere sunacak bir şeyi kalmadığında, onların çatışması an meselesi olacaktı; galip gelen taraf kaçınılmaz olarak Coyolles'in topraklarını da kendi topraklarına katacaktı.

Gelecekte böyle bir şey oldu.

Arnold imparator olup dünyaya savaş ilan ettiğinde, Coyolles gibi askeri gücü olmayan bir ülke daha savaş başlamadan teslim olmak zorunda kaldı ve zararı en aza indirmek için elinden geleni yaptı. Ancak Coyolles'i çevreleyen ülkeler buna izin vermedi. Galkhein'dan gelen gemiler kıtaya Coyolles'in limanları üzerinden girmek zorundaydı; bu limanların düşmanlar tarafından ele geçirilmesi diğer kuzey ülkeleri için eşi benzeri görülmemiş bir darbe olurdu. Bu yüzden Coyolles'in müttefik ülkeleri onu savaşıma zorladı ve eğer reddederse Coyolles'i işgal etmekle tehdit etti. Başka seçenekleri olmadığından savaşa girdiler. Sahip oldukları az sayıdaki şövalyeyi topladılar ve neredeyse hepsini kaybettiler.

Rishe bunu eczacılık yaptığı dönemden hâlâ hatırlıyordu.

"Weitzner. Bu ülkeyi korumak istiyorum."

Coyolles'de neredeyse hiç şövalye kalmadığında olmuştu bu. Kyle kendisi de kılıç kuşanmış, Rishe onu durdurmaya çalıştığında dinlememişti.

"Ne gerekiyorsa yapacağım. Talih bu kadar uzun yaşamama izin verdi ve bu nedenle bu büyük görevi üstlenmeliyim."

Rishe bundan sonra Kyle'a ne olduğunu bilmiyordu; savaş alanında tıbbi yardım sağlarken kendi hayatını kaybetmişti.

"Bu işin anlamadığım bir kısmı var." Arnold'un ses tonu, sorduğu şeyle hiç ilgilenmediğini kanıtlıyordu. "Hareketleriniz aptallıktan başka bir şey değil. Neden bir planın olmadan buraya kadar geldin?"

Kyle hızlıca cevap verdi, "Daha fazla yaşamayacağım." Yavaşladı ve bir tür trajik kararlılıkla konuştu. "Yakında yeni bir hayat doğacak

Kraliyet ailemiz. Zamanımın geri kalanını o çocuğun ve ülkemin vatandaşlarının geleceğini korumak kullanmalıyım."

"Hah!" Bunların hiçbirinin Arnold için önemli olmadığı açıktı. Daha sonra ağzından çıkan kelimeler beklenmedikti: "Savaşları kazanma sırrımı bilmek ister misin?"

"Pardon?"

Gizli Rishe de en az Kyle kadar şaşırmıştı. Arnold, Kyle'ın tepkisinin onu durdurmasına izin vermedi.

"Bir kral olarak, politikalarınızla halkınızın kalbini kazanın. Askeri bir komutan olarak, liderlikte üstün olan becerikli generalleri seçin." Ayak sesleri yüksek sesle yankılandı. "Emirlere uyacak ve düzeni aksatmadan sağlayacak yetenekli askerler seçin. Askerler için ödüller ve cezalar adil olmalı ve katı olmalıdır. Bir savaşın arazisini sıkı bir şekilde kavrayın ve mümkün olduğunca elverişli hava koşullarında savaşın. Dahası da var ama bu temel bilgileri kapsıyor."

Arnold devam etti: "Tavsiyelerimin her birine uysanız bile, Coyolles yine de bir savaş kazanamaz; bunları uygulayacak gücünüz yok. Halkınız kış için odun kesmeyi bırakıp bunun yerine askeri eğitim alabilir mi? Yiyecek yetiştirmek yerine diğer ülkelerle kavga edecek vaktiniz var mı?"

"I..."

"Geçmişteki kraliyet mensupları muhtemelen sırf bu nedenle diplomasiyi denemeye karar vermişlerdir." Arnold Kyle'a döndü ve acımasızca şöyle dedi: "Gerçek yetenek, mevcut bilgiyi uygulamaya koymaktan ibarettir. Ve ben yeteneği olmayanlarla ilgilenmiyorum... Başka bir ulustan bir prensle bile."

"Lütfen bekleyin, Prens Arnold!"

"Hayır, bir yanlış anlamaya kapılmış görünüyorsunuz, o yüzden açık konuşmama izin verin: Bu konuda imparator ve ben aynı fikirdeyiz." Ortam buz gibi oldu. "Bir ülkeyle müttefik olmaksızın o ülkeyi fethetmeyi ederim."

Arnold'un ayak sesleri yaklaşınca Rishe, Arnold onu fark etmeden önce oradan ayrılmak için acele etti. Salonu terk etti, bu sırada Lawvine'in varlığına çok dikkat ediyordu. Partinin gevezeliklerinden kaçarak bir saray koridorunda saklandı. Köşede kamburlaşarak düşüncelerinin onu ele izin verdi. Onun

Zihni az önce kulak misafiri olduğu konuşmayla çalkalanıyordu.

Bu bir dönüm noktası. Rishe sığ bir nefes aldı. Prens Kyle, Prens Arnold ile bir ittifak önerdi. Galkhein tarihinde önemsiz bir olay olabilir ama Coyolles için bu, beş yıl sonraki trajediye yol açan önemli bir andır.

Coyolles'in önünde sadece iki seçenek vardı: Galkhein'in elinde yok olmakla yüzleşmek ya da komşularının elinde yok olmakla yüzleşmek. Eğer burada Galkhein ile ittifak yaparsa ve bu ittifak ona komşu ülkeleri savuşturma gücü verirse, Coyolles'in aynı kaderi paylaşması gerekmez.

Şimdi işleri berbat edemem. Rishe beynini dudaklarını sıkı bir çizgiye bastırdı. Kyle, Galkhein ile ittifak kurmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır. Ama bunun bir önemi yok. Eğer Coyolles ast konumundan pazarlık yapıyorsa, sadece bir efendiyi diğeriyle değiştirmiş olacaklar.

Tek bir iyi çözüm vardı. *Fazla gücü olmayan Coyolles, son derece zorlu Galkhein ile eşit bir ilişki kurmalıdır.*

Rishe olduğu yere yığılacakmış gibi hissetti. Böyle bir şey mümkün müydü? Galkhein görüşmesinin hiçbir yolu yoktu; tek yapabileceği Arnold'un fikrini değiştirmeye odaklanmaktı.

"ülkeyle müttefik olmaktansa o ülkeyi fethetmeyi tercih ederim."

Sesi ciddi gibi . Rishe yumruklarını sıktı, önüne konan görevin muazzamlığı karşısında umutsuzluğa kapıldı.

Bölüm 3

! Buna ne dersin, Lucius?!"

Sven'in bağırsıyla birlikte bir şey havayı yararak geçti. Bir çocuk gibi giyinmiş olan Rishe, gözleri parlayarak el çırdı. Sven'in kılıcı havada güzel çizgiler çizdi.

"Bu harika, Sven! Az önce formun !" Rishe insanların gelişimini izlemekten her zaman heyecan duyardı.

Sven'in yüzü onun övgüsü karşısında aydınlandı, sonra ifadesini düzeltti ve doğruldu. "Bu benim için çok doğal, gerçekten... Heh."

Daha önce çizdiği çizgileri takip ederek tekrar tekrar savurdu. Tekrar, öğrenmenin en iyi yollarından biriydi - onun bu konuda bu kadar proaktif olduğunu görmekten mutluydu.

Rishe kendi tahta kılıcını yere bıraktı ve güneşin konumundan saati ölçtü. "Vakit geldi, biraz mola verelim ve sonra da eğitim alanını temizleyelim."

"Hımm, benden daha iyi temizlik yapmana da izin vermeyeceğim. Önce gidip biraz su içeceğim."

Rishe, Sven'in kuyuya doğru gidişini izledi. Etrafında döndü. "Hey, Fritz. O antrenman maçında sen-"

"Wagh!" Arkasında alıştırma atışları yapan Fritz kılıcını düşürdü.

"Özür dilerim! Konsantre oluyordun, ha?"

"Oh, hayır, pek sayılmaz! Yani, evet! Öyleydim!"

Fritz kılıcına uzandı, parmakları aynı anda Rishe'ninkine değdi. Sadece bir anlığına temas ettiler ama Fritz elektrik çarpmış gibi irkildi ve geriye sıçradı.

"Huh, seni şok mu ettim? Bu garip... Bu mevsimde statik elektrik için yeterince kuru olmamalı."

"Hayır, Lu! Parmakların neden bu kadar ince ve zarif?!"

"Parmaklarım mı?!" Rishe sıçradı, şövalyelik hayatında birisinin onun yapısından kadın olduğunu anladığı bir zamanı hatırladı. Tepkisini olabildiğince örtbas etmek için gülümsedi. "Benimkiler normal, sence de öyle değil mi? Siz ikiniz çok antrenman yapıyorsunuz, bu yüzden sizinkiler muhtemelen çoğu insanınkinden daha sağlamdır."

"Doğru... Seninkiler normal... Onlar normal..."

Kendi kendine mırıldanan Fritz için tekrar endişelenmeye başladı. Bir gün önce iyi uyuyamadığını söylemişti; belki de gerçekten kendini iyi hissetmiyordu.

"Benim için endişelenme. Peki ya sen Lu? Sen iyi misin?"

"Hmm? Ben iyiyim. Kaslarım eskisinden çok daha az ağrıyor." "Bu iyi - gerçi biraz keyifsiz görünüyorsun. Normalde, sen Ne kadar zor olsun, eğitimin seni etkilemesine asla izin verme ama az önce başını öne eğip iç çekiyordun. Sadece biraz endişelendim."

Rishe, Fritz'in kendisine bu kadar ilgi göstermesine şaşırmıştı. *Gerçekten de bir şövalyede olması gereken özelliklere sahip. Etrafındaki her şeye dikkatle bakıyor ve kendi eğitimi sırasında bile başkalarını gözetiyor. Bu kolay bir şey değil.* Bunun gibi şövalyeler liderlik pozisyonlarına uygun olma eğilimindedir.

Fritz'e yeniden duyduğu minnettarlığın tadını çıkararak, onu endişelendirdiği için özür diledi. "Özür dilerim. Aklımda çok şey vardı."

"Anlıyorum. Endişelendiğin şeyin ne olduğunu sormayacağım ama yapabileceğim bir şey varsa söyle. Bazen sadece bir şey hakkında konuşmak bile yardımcı olabilir."

"Teşekkürler, Fritz."

"Lafı bile . Biraz daha oturup dinlenmelisin. Sana biraz su getirmemi ister misin?"

"Hayır, ben iyiyim," dedi Rishe. "Yine de kendi hidrasyon seviyenize dikkat edin."

"Evet, biliyorum. Hemen döneceğim."

Rishe kuyuya doğru giderken Fritz'e el salladı, sonra yavaşça banka çöktü. *Ona endişelerimi anlatmamın hiçbir yolu yok.*

Ne geleceği değiştirmesi ve bundan birkaç yıl sonra bir savaş çıkmasını engellemesi gerektiğini söyleyebilirdi ne de Galkhein'ın Coyolles ile ilişkilerini iyileştirme görevini açıklayabilirdi. Fritz, "Hey, iki ülkeyi nasıl eşit pazarlık zeminine oturtabilirsin?" sorusuna nasıl tepki verirdi?

Dahası, Rische dün gece balkonda konuşmalarına kulak misafiri olduğundan beri Arnold'la konuşmamıştı. Konuşmuşlardı ama önemli bir şey hakkında değil. Parti misafirlerinin ve kendi korumalarının gözetimi altında önemli konulardan bahsedemezdi. Baş başa olsalar bile, Kyle'la olan tartışmasından nasıl söz edeceğini bilemezdi.

Acaba dün geceki olaylar diğer hayatlarımda da oldu mu? Buna tanık olduktan sonra zar zor uyuyabildi. Rische dizlerine sarıldı, alnını dizlerine dayadı ve düşündü. Prens Kyle'ın bu ülkeye geliş bahanesi benim Prens Arnold'la nişanlanmamı kutlamaktı. Bu da bana bunun ilk kez olabileceğini düşündürüyor.

Prenslerin konuşması geçmiş yaşamlarında gerçekteşmiş olsa bile, Galkhein ve Coyolles hiçbir zaman müttefik olmamıştı. Başka bir deyişle, görüşmeler hiçbir zaman iyi gitmemişti. Bu fırsatın kaçmasına gerçekten izin veremezdi.

Düşünceleri daireler çizirken, tanıdığı bir varlık ona yaklaştı.

"Alcott. Erkencisin."

"Lord Lawvine!" Rische onu görünce gardını aldı; eğitim alanına girerken ona tuhaf bir bakış fırlattı. *Bu kadar* belli ettiğini düşünmemişti, demek ki adam gerçekten dikkatliydi. "Bütün geceyi senin varlığından kaçarak geçirdim, bu sadece bir refleksti!" diyemezdi.

"Fritz Knowland'ın bağırdığını duydum ve bir sorun olup olmadığına bakmaya geldim.

Kendini iyi hissetmiyor musun?"

"Sadece dinleniyordum!" Rische elbiselerindeki tozu aceleyle fırçladı. "Oldukça acınası bir şey için kara kara düşünüyordum ve suçluluk duygusu beni gerçekten etkiledi. Seni gördüğümde verdiğim ani tepkiye engel olamadım." Şüpheli davranışlarını gizlemeye çalışıyordu ama bu bir yalan bile değildi.

"Acınası bir şey mi dediniz?"

Rische bir an tereddüt etti ve sonra şöyle dedi: "Biz öğrenciler

Şövalyeler, ve sonunda savaşa gireceğiz, o zaman... hepsi o savaşta savaşmak zorunda kalacaklar, değil mi?"

"Sanırım öyle."

"Buradaki herkesi nasıl tehlikeli bir geleceğin beklediğini düşünüyordum... ve bu beni biraz korkuttu."

Aslında bir süredir bunu düşünüyordu. Bir şövalye olarak hayatında Galkhein düşmandı. Şövalyeleri gerçekten çok güçlüydü ve savaş alanında korkunç bir tehdit oluşturuyorlardı ama hiçbiri ölmemiş gibi de değildi. Fritz ve diğer öğrencilere baktığında, onların hayallerine ulaşmalarını istiyordu. Ama işler böyle giderse, bu hayaller onları savaşa götürecekti.

Lawvine yumuşak bir gülümsemeyle, "Oğlum son savaşta hayatını kaybetti," dedi. "Gururla savaştığı ve onurlu bir sonla karşılaştığı için onu ne kadar övmek istesem de, hala hayatta olmasını çok isterdim."

"Oh, Lord Lawvine..." Rishe başka bir şey söyleyemedi, bu yüzden Lawvine devam etti.

"Bugünün gençlerinin güçlü büyümesini istiyorum. Geleceklerinin umut dolu olmasını istiyorum. Kendi oğlumu kaybettiğim için bunun özlemini çekiyorum." Sesi nazik ama kederliydi. Rishe ilk kez onun neden kursiyerleri gözlerinde böyle bir sempatiyle izlediğini anladı. "Savaş insanların geleceğini çalıyor. Bu korkuyu yenmek için ona karşı durmalısınız."

"Nasıl karşı duracaksınız?"

"Umutlarınızı ya da duygularınızı inkâr etmemelisiniz. Aksine, bunların sizi ileriye götüren yakıt olmasına izin verin. Görevinizi bulun ve onu tamamlayın."

Rishe onun sözlerini düşündü. *Umutlarım... ve görevim.*

Rishe de bir zamanlar şövalyeydi. Saygı duyduğu bir lordu vardı ve onu ve ailesini korumaya yemin etmişti. Şimdi bile onlar için hayatından vazgeçtiği için pişmanlık duymuyordu. Aynı zamanda, değer verdiği kişilerin tehlikede olduğu düşüncesinden de çekiniyordu. Yoldaşlarının onun gibi hayatlarını kaybetmelerini izlemek istemiyordu.

"Teşekkür ederim, efendim."

"Görünüşe göre burada endişelenecek bir şey yok, o yüzden ben yoluma gideyim. Sonra görüşürüz." Lawvine başını kibarca eğdi ve oradan ayrıldı.

Eğitim alanları.

Onun gidişini izlerken, *özgür olmak istiyorum, diye düşündü. Ölmek istemiyorum. Bunun için savaşı durdurmam gerek. Ben de Coyolles'in yok edilmesini istemiyorum. Ama hepsi bu değil.*

Tekrar çömeldi ve gözlerini sıkıca kapatıp derinlere daldı. *Şu anda Galkhein'in askeri gücünden dünyada korkuluyor. Ezici gücü nedeniyle, diğer ülkelerle olumlu eşit ilişkilere sahip değil.*

Rishe daha önce Arnold'un babasının -imparatorun- böylesine savaşçı bir gaddarlıkla hüküm sürdüğünü düşünmüştü ama dün gece Arnold, imparatorla aynı fikirde olduklarını söylemişti. Rishe, Arnold'un sözlerini ve kendini küçümseyen tonunu hatırladı. *"ülkeyle müttefik olmaktansa o ülkeyi fethetmeyi tercih ederim." demişti. Buna gerçekten inanıyor mu? Galkhein'a geleli bir buçuk ay . Arnold'u yakından gözlemlediğinde bunu görememişti.*

Eğer Prens Arnold kendini düşünüyorsa... Yavaşça gözlerini açtı. Ona bunun doğru olmadığını söylemeliyim. Farkında bile olmayabilir. Ve bunu sadece söyleyemezdi - bunu kendi gözleriyle görmesini sağlamalıydı.

Galkhein'in ilhak etmediği, henüz düşmanca ilişkiler içinde olmadığı ülkeler olmalı. Eğer sadece Coyolles değil de diğerleri olsaydı, belki Prens Arnold'un gelecekteki eylemleri de değişirdi.

Rişe yavaşça ayağa kalktı. Derin bir nefes aldı ve yanaklarını tokatladı, sonra önüne baktı. *Umutlarımı için çok düşünmeli ve ileri atılmalıyım! Zaman devam edecek. Harekete geçmezsem hiçbir şey değişmeyecek!*

O kendine moral verirken, Sven ve Fritz su molasından .

"Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm Lu. Ne oldu? Daha iyi görünüyorsun." "Evet. Düşünmeye ihtiyacım olduğunu fark ettim. endişe verici."

Eğitim bittiğinde, sonraki hamlelerini planlayacaktı. Fritz'in söylediği gibi, kafası daha berraktı ve kendini çok daha iyi hissediyordu.

"Bugünkü eğitiminizi izleyenler, hayatlarınız pahasına hizmet edeceğiniz efendinizin ta kendisidir: bu ulusun veliaht prensi."

Eğitim başladıktan sonra, karşılarındaki adamın görüntüsü şövalye öğrencileri arasında büyük bir heyecan yarattı. Hepsi çok heyecanlanmamaları gerektiğini biliyordu ama kendilerini tutamadılar. Rishe'nin yanında duran Fritz, misafirin görünüşü karşısında o kadar şaşırılmıştı ki neredeyse devriliyordu.

Yalnızca Rishe umutsuzca yüzünün buruşmasını engellemeye çalışıyordu. Başını ellerinin arasına almak için can atıyordu. Lawvine, onun içinde bulunduğu durumdan habersiz, tanıtımına devam etti.

"Ekselansları, Arnold Hein!"

Rishe'nin tam önünde, dünyanın en güzel gözlerine sahip adam ona doğru baktı.

Bölüm 4

Burada ne işi var?! Veliaht prens neden şövalye adayı eğitime gelsin ki?!

Rishe, Theodore'un bunun gerçekleşme ihtimali olmadığını söylediğinden emindi ama karşısında duran yakışıklı figürü asla yanlış anlayamazdı.

Arnold sessizce ona baktı. Boynundan aşağı soğuk terler damlıyordu. Muhtemelen birbirlerinin bakışlarını sadece saniye, göz kırpma süresi kadar tuttular.

-Ama Rishe'e sonsuza kadar sürecekmiş gibi geliyordu. Bir şövalye olarak hayatında, savaşta etrafındaki her şeyin yavaşladığı gergin anlar olmuştu ama şu anda bir kılıç bile tutmuyordu. Neden bu kadar gergindi?

Rishe soğukkanlılığını korumak için elinden geleni yaparken, Arnold kaçırıldı ve yanında duran vassalına komut vermek için döndü.

"Lawvine. Acele edin ve başlayın."

Huh?! Kestirmeden bahsetmişken.

Arnold soğukkanlılıkla devam etti: "Nasıl hareket ettiklerini görmek istiyorum.

Bugünün programı nedir?"

"Evet, efendim. Zaten biraz antrenman yaptılar. Esneme hareketleri ve koşu yapacaklar, tekrar idman yapacaklar, sonra da biraz fiziksel kondisyon çalışacaklar. Bu kabul edilebilir mi?"

"Antrenmanı esnemedi hemen sonra yapın. Gerginleştikten sonra ama çok fazla dayanıklılık harcamadan önce neler yapabileceklerini görmek istiyorum."

Arnold konuşurken stajyerlerin hepsi daha dik durdu. Rishe'ye ikinci kez dönüp bakmamıştı.

Belki de fark etmemiştir...? Elbette bu imkansızdı; kendi hüsnükuruntusunu bastırdı. Kısa saçlı bir peruk takmış olabilirdi ama yüzünü sadece küçük bir makyajla gizlemişti. Rishe'yi tanıyan herkes onu bir bakışta tanıyabilirdi. Her şeyi değiştirmiş olsa bile, bu Arnold'du. Sadece duruşundan, yürüyüşünden ve kendine özgü hareketlerinden bile onu tanıyacağından emindi.

Ben de bundan sadece on gün kaçmak zorunda kaldım! Neden koşuyorum

İşyle bu kadar meşgulken onu buraya nasıl getirdin?!

Arnold'un emrini aldıktan sonra Lawvine kursiyerlere talimatlar verdi. "Her zamanki hareketlerinizle başlayın. Ekselanslarının varlığının dikkatinizi dağıtmasına izin vermeyin."

"Emredersiniz efendim!" diye hep bir ağızdan cevap veren kursiyerler her zamanki yerlerine dağıldılar. Rishe, Arnold'un bakışlarına dikkat eğitim alanının uzak ucuna doğru kaçtı.

"Buna inanabiliyor musun, Lu?! Ekselansları gerçekten burada!"

"Evet. Harika, değil mi?" Rishe zoraki bir gülümsemeyle, bir parça daha hüsnükuruntu içinde olduğunu söyledi. *Belki de bunu görmezden gelecektir.* Onu görmemiş gibi davranabilir ve sessizliğini koruyabilirdi. O zaman Rishe eğitime devam edebilirdi. Kalbindeki bu zayıf umutla, Rishe her zamanki kondisyonunu ve idmanını yaptı.

"Eee?"

"..."

Eğitim bittikten sonra Rişa tatbikat alanının arkasına çağrıldı ve orada kendini -umutsuzca- bir duvarla Arnold'un arasında buldu. Arnold, öğrencilerin yeteneklerini analiz ederken Rishe'ye hiç aldırmış etmemişti. Daha fazla çatışma olmadan bitmesi için dua etmişti ama bu son umutlarını da yıkmıştı.

"Burada tam olarak ne yaptığını sanıyorsun?" "Uh..."

Adam ona bu kadar yakından bakarken, Rishe ona bakamadı. Arnold'la göz göze geldi. Sırtında duvarı hissedince, beceriksizce başka tarafa bakmak zorunda .

"Umarım bugün iyisinizdir, Majesteleri. Benim gibi sıradan bir stajyerle şahsen konuşmanızdan onur duydum..."

"Oh?"

Adamın onu tamamen anladığını bilse de, son bir çaba göstermeye çalıştı. Burada yalnızdılar ama yine de kimsenin onları duyması riskini almak istemiyordu.

"Anlıyorum." Arnold yavaşça . Siyah eldivenler giymişti.

Ama Şu anda elleri çıplaktı. Rishe onun ne yapmak istediğini çalışıyordu ki... iki avucunu da yüzüne koyup yanaklarını sıktı.

"Mrh?!"

"Eğer düşündüğüm değilsen, o zaman sana ten tene dokunmama aldırılmazsın, değil mi?"

Rishe'nin tek tepkisi zıplamak oldu.

"Nişanlıma olan güvenimi sarsmak istemiyorum. Ama eğer sadece basit bir stajyer iseniz, o zaman bu anlaşmaların hiçbirini hakkında endişelenmeme gerek yok."

Yüzü çok yakın! Yaklaşırken elleriyle çenesini yukarı eğdi. Kaç kez görmüş olursa olsun, yüzü bir sanat eserine benziyordu ve bu kadar yakın olmak yarardan çok zarar getiriyormuş gibi hissettiriyordu.
Ayrıca, bu daha önce de olmuş gibi geliyor.

Bunu düşünür düşünmez hatırladı: Arnold onun yüzünü ellerinin arasına almış, yukarı doğru eğmiş ve dudaklarını onunkilere yaklaştırmıştı. O an hissettiği nefes nefese kalma duygusu yeniden canlanmış, yanakları bir anda yanmıştı.

Arnold'un elleri kızın sıcak tenine karşı serindi. Onun ne hatırladığını bilip bilmediğini merak etti. Bu düşünce onun gözlerine bakmayı daha da zorlaştırdı ama Arnold ona merhamet göstermedi.

"Eee? Tartışma yok mu?"

"Ekselansları! Başta kızgın olduğunuzu düşünmüştüm ama bundan keyif alıyorsunuz, değil mi?!"

"Bunu sadece bir stajyere yapmaktan neden zevk alayım ki?" Arnold, Rishe'nin yanaklarını tekrar sıkarak sordu.

Onu tutuş şeklinden dolayı zar zor konuşabiliyordu. "Prens Arnold, lütfen bir saniye geri çekilin!"

"Yapacağımı
sanmıyorum." "Ama ya
biri-"

Ayak seslerini duydu. Arnold da duymuş olmalıydı, ama izin vermedi.
Git

"Hey, Lu? Lucius, neredesin-"

Tam da beklediği kişi arabanın arka tarafına doğru adım attı.
eğitim alanı. Gözleri garip bir şekilde buluştu ve Rishe yutkundu. Fritz'di. "Ah..."

Rishe'nin kimsenin görmesini istemediği şeye tam olarak tanık oluyordu.
Arnold onu duvara yaslamış, iki eliyle yüzünü tutmuş ve dikkatle ona bakıyordu.

"P-Prens Arnold?!" Fritz düşünmeden bağırdı, sonra da kendini düzeltmek için acele etti. "Yani, Majesteleri! Huh? Bekle, Lu?! Neden?!"

"Fritz! Düşündüğün gibi değil!"

Sadece şaka olsun diye onunla oynuyordu. Rishe'nin Arnold'un davranışını yanlış anlaşılmadan önce açıklaması gerekiyordu.

Ama o bunu yapamadan Fritz sesi çatlayarak bağırdı: "Böldüğüm için çok özür dilerim!"

Neyi bölüyorsun?!

Ve bir anda koşmaya başladı.

"Hey! Fritz, bekle!" diye arkasından seslendi, ama Fritz... burası dışında herhangi bir yere doğru koşmaya başladı. "Az önce biri bizi gördü, Majesteleri! Hatta iyice baktı! Demek istediğim, Fritz'di, bu yüzden eminim olmayacaktır, ama başka birinin ne tür söylentiler yayabileceğini kim bilebilir!"

"Peki ya birisi dedikodu yayarsa ne olacak? Bu bir sorun olur mu?"

"Bu büyük bir sorun olur!"

"Öyle mi? Nasıl yani?"

"Şey..."

"Evet?"

Rişe mahcup bir ifadeyle, "Peki, senin nişanlın yok mu...?" dedi.

Arnold dondu kaldı ve bunu garip bir sessizlik izledi. Rishe bundan ne anlam emin değildi. Sonunda, "Sanırım anlıyorum," dedi.

"Doğru! Böyle bir yerde sadece bir stajyerle görülmemelisiniz." "Bu söyleniyor..."

Adam kızın yanaklarını tekrar sıktı ve kız garip bir attı. "Mrph!"

"Bu 'sıradan stajyer' benimle son derece rahat bir şekilde konuşuyor."

"Urgh..." Rishe kararını verdi. Theodore için kötü hissetti. ona yardım , ama bu kadar ileri gidebildi. "Özür dilerim..."

"özür diliyorsun, hmm?" Arnold dedi ki. "Bana ne yaptığınızı açıklayabilir misiniz?"

"Bir erkek gibi giyindim ve gizlice şövalye adayı eğitimine girdim! Tüm samimiyetimle özür dilerim!"

"Aferin kızıma."

Arnold onu serbest bıraktı ve Rishe sonunda özgürlüğüne kavuşmuş olarak yere yığıldı. "Haah..."

Yanakları garip ve hâlâ sıcaktı ama Arnold'un soğuk parmaklarının izi hâlâ üzerlerindeydi. Kendi ellerini üstüne koydu ve derin bir nefes aldı.

Belki de Arnold bundan gerçekten zevk alıyordu. Eğitiminden çok bundan yorulmuş olan Rishe'ye baktı ve "Ee? Bu sefer ne planlıyorsun?" diye sordu.

"Sadece daha iyi bir forma girmek istedim."

"..."

"!" Şüphesi onu *kızdırmıştı* ama onu kandırmıştı. Suçlayamazdı. "Neden başta eğitimi denetlemeye geldin ki?"

Arnold durakladı, sonra ifadesiz bir yüzle cevap verdi. "I

Şövalye öğrencilerinden birinin Theodore tarafından yönlendirildiğini duydum."

Bu Rishe olmalı. Yine de Arnold'un kardeşinin kimi kastettiğini önemsemesi onu şaşırtmıştı. *Prens Theodore Arnold'un eğitime gelmeyeceğini söylemişti ama geldi!* Bu Rishe'yi mutlu etti ve bunu Theodore'a anlatmak için sabırsızlanıyordu. *Nasıl tepki vereceğini merak ediyorum.*

"Neyse, soruma dönelim." "Eep!"

"Tekrar soruyorum. Bunu neden yapıyorsun?" "Dediğim gibi, daha iyi bir forma girmek için..."

"Tek nedeniniz bu olamaz. Vücudunuzu geliştirmenin pek çok başka yolu var. Örneğin kişisel bir eğitmen tutabilirsin." Arnold yere çömelmiş olan Rishe'ye ters ters baktı. "Bir bakalım... Sırf senin hatırın için kimsenin görevinden alınmasını istemedin. Resmi eğitimimizde kullanılan teknikleri görmek istedin. Ve kimsenin cinsiyetine ya da sosyal statüüne göre ayrımcılık yapmasını istemedin, bu yüzden erkek kılığına girdin. Düşünce kalıplarınızı bildiğim kadarıyla, bu benim en iyi tahminim."

Benim içimi gördü!

"Yine de hala anlamıyorum. Açıkçası, eğitim rutinleri bir erkeğin dayanıklılığına ve gücüne göre bir araya getiriliyor. Ayak uydurmakta zorlanacağınızı bilmeniz gerekirdi."

Hatta Rishe'nin ilk baştaki endişesine dikkat çekerek kendini açıklamasını daha da zorlaştırmıştı.

"Ben... bu eğitimin buna değeceğini düşündüm *çünkü* dayanıklılık ve güç konusunda çok eksikim."

"Kılıç oyununuz çeviklik ve vuruşlarınızın hassasiyeti etrafında dönüyor. Daha fazla dayanıklılık sana yardımcı olabilir ama kuvvet antrenmanına odaklanmana gerek yok."

Rishe, Arnold'un ona öğrencilerin eğitimine katılmayı bırakmasını söylemek istediğini tahmin etti. *Gerçi bunu açıkça talep etmiyordu.*

Daha önce Rishe'ye verdiği sözlerden hiçbirini tutmamaya çalıştığını söylemişti. Belli ki bu, Rişe'yle yaptığı anlaşmaya atıfta bulunuyordu.

ona teklif etti. Arnold, gücü yettiği Rishe'nin tüm dileklerini yerine getirmeye yemin etmişti.

Bu yüzden benden kendimi açıklamamı istiyor. Eğer onu ikna edebilirsem, bu iş bitene kadar kalmama izin verecek. Arnold'un tahmin edemediği tek şey Rishe'nin son nedeniydi ve bunu suç ortağı Theodore'a bile söylememiştir. İtiraf etmeliydi.

"Ne demek istediğinizi anlıyorum, Majesteleri, ama..." "Ama?"

Bencilce davrandığının farkında olan Rishe eğildi ve kaşlarını çatarak mırıldandı: "Senin eğitim rejimini denemek istedim..." Sözcükler çocuksu bir nota ile somurtkan bir sesle çıktı.

Arnold kaşlarını çattı ama geçen gün yaptıkları o kısa düellodan sonra onu çok daha iyi tanıdığını hissetti. Rishe, şövalyelik hayatında Arnold'a karşı kaybetmişti; inkâr edilemez, mutlak bir yenilgi. Ve eğer böyle birinin yeni askerler için bir planı varsa, o zaman bu planı kendisi deneyimlemek istiyordu.

Bekle, bu aslında hiçbir şeyi açıklamıyor!

Adam sessizce onu incelerken, Rishe ayağa fırladı. "Fiziğimi göz önüne alırsak bu eğitimin iyi bir eşleşme olmayabileceği doğru ama Kont Lawvine kendimizi fazla yormamamız için bize ne görev vereceğini iyi biliyor. Kursiyerler birbirleriyle dövüşebilir ve birbirlerinin kusurlarını gösterebilirler! Son birkaç günde kendimi kesinlikle geliştirdim!"

"..."

"Bildiğim antrenman, vücudunuz kırılana kadar kendinizi zorlamaktır, ancak bu hafta bunun böyle olması gerekmediğini öğrendim. Eğer seansların geri kalanında kalabilirsem, kişisel bir eğitmene ihtiyaç duymayacağım - bunu kendi başıma yapabilirim!"

"..."

"Bu da demek oluyor ki, bir eğitmeni kendi tekeline almak zorunda kalmayacağım!"

Bunu söylerken bile kulağa zayıf bir mazeret gibi geliyordu. Arnold bir elini alnına götürerek iç geçirdi.

"P-Prens Arnold?"

"Unut . Sanırım sizin için çok sert olması *gereken* bir rejimle ilgili bir sorunuz yoktur?"

"Tabii ki hayır! Eğlenceli ve çok şey öğreniyorum."

Arnold, yüz ifadesi her zamanki gibi asık olan Rishe'ye baktı. Bir kez daha iç çektikten sonra, "Yaralanmadın ya da aşırı yorulmadın, değil mi?" diye sordu.

"Hayır, Lord Lawvine'in mükemmel talimatı sayesinde."

"Sabahın beşinde odandan gizlice çıktığını duydum. Dün gece yattın?"

"Ugh... On birde yatmaya çalışıyorum..." Bu sabah dikkatli olmaya çalışmıştı ama adam yine de onu fark etmiş gibiydi. Belki de tarlasına falan baktığını düşündüğü için gitmesine izin vermişti. Saat on birde yatağa girmişti ama sonra Galkhein'in coğrafyasını ezberlemek ve diplomatik kayıtları incelemek için biraz zaman harcamıştı. Bu gerçeği kendine sakladı.

Arnold bir an düşündü ve sonra yavaşça, "Bazı şartlarım var," dedi.

Rishe'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Bunu beklemiyordu.

"Yatağa bir saat erken git. Ve en önemlisi, kimsenin kadın olduğunu öğrenmesine izin verme. Anladın mı?"

Rishe onun pes edeceğini tahmin etmemişti. "Devam etmemin sakıncası yok değil mi?"

Arnold ona baktı ve sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi konuya girdi. "Bunu benim için yapabilir misin?"

"Evet! Çok teşekkür ederim Prens Arnold!" Birden etrafındaki her şey daha parlak göründü.

Arnold kaçınıcı kez içini çekti ve sevinçten havalara uçan Rishe'ye, "Bir Harbiyeli gözüyle şövalyeler hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Harikalar. Tüm öğrenciler fazlasıyla kalifiye ve Lord Lawvine onlara nasıl eğitim vereceğini çok iyi biliyor. Her bir stajyerle yakından ilgileniyor."

"Anlıyorum."

"Şövalyelerinize gerçekten değer veriyorsunuz, değil mi?" Rishe sordu. Arnold'un nötr ifadesini okumak zordu. "İnsanlar bir

ülkenin varlıklarıdır. Onlara saygılı davranmakta hiçbir sakınca yoktur."

Ama birkaç yıl içinde Lord Lawvine'i idam edecek ve o şövalyelerin fetih savaşına göndereceksiniz.

Derin bir nefes alan Rishe, partiden beri aklında olan konuyu açtı. "Prens Kyle'ın neden burada olduğunu duydum."

Arnold eğlenmiş görünerek gülümsedi. "Demek dün gece dinliyordun."

"Biliyor muydun? Varlığıma dair tüm işaretleri silmeye özen gösterdim."

"Yarı . Gözümünden kaçabilecek pek fazla insan yok.
çok uzun zamandır."

Bir dahaki sefere daha dikkatli ol, diye kendi kendini azarladı Rishe.
"Coyolles'in ne kadar zamanı var?"

"Mücevher madenciliği operasyonlarının ayrıntılarını tartışmadık. Bunu duymuş olmalısınız."

"Elbette. Bilmek istediğim şey babanızın -Majesteleri Galkhein İmparatoru'nun- planları." Gözleri onunkilerle buluşmak için yükseldi. "İkimiz de Prens Kyle'ın ziyaret sebebine, gerçekten neden burada olduğuna dair temkinliydik. Eminim baban da aynı şekilde düşünüyordu."

Rishe imparator hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu ama dün gece Arnold onu başka bir ülkeyi fethetmeyi bir ülkeyle ittifak kurmaya tercih eden biri olarak tanımlamıştı. Ve bu doğru olmasa bile, oğlunun siyasi bir rehine arzusuyla bir yabancıyla evlenmesini istediğini iyi biliyordu.

"Ne yazık ki babamın ne kadarını bildiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ama ne zaman öğrenirse , Coyolles başka bir ulus tarafından sahiplenilmeden önce harekete geçeceğinden hiç şüphem yok. Ülkenin bir değeri yok ama kuzeye giden deniz yollarına ihtiyacımız var."

Şüphelendiği gibi, durum kötüydü. Coyolles ve Galkhein arasındaki ilişkileri düzeltmek için yapacağı hamleler imparatorun kaçmak zorunda kalacaktı. Bu durumda, zaman çizelgesi sıkışmıştı; plan yapmak için yılları yoktu.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum..." Arnold yüzünde güzel, kasvetli bir gülümsemeyle Rishe'ye doğru bir adım attı. "Ama eğer alternatif *o adamın* onları işgal etmesi ise, sanırım bunu benim yapmam daha iyi olur."

Rişe'nin nefesi kesildi, sırtında tüyler diken diken oldu. "Ne diyorsun sen...?"

"Beni Coyolles'le barış yapmaya ikna etmek istiyorsun ama onlar bizim için değersiz. Beni durdurmayı başarsan bile, ya babam onların durumunu öğrenirse? Bu, ilk hamleyi benim yapmamdan daha kötü olur." Arnold Rishe'yi izledi, görünüşe göre onun tepkileriyle eğleniyordu. "Coyolles'in sonu geldi, şimdi sadece kimin onların işini bitireceği konusunda tartışıyoruz. Eğer Kyle kalsaydı, ülkesine birkaç yıl daha kazandırabilirdi. Yine de bir aptal gibi yardım istemeye geldi... Bundan herkes faydalanabilir."

"Prens Arnold."

"Babam öğrendiğinde çok geç olacak. Eğer Coyolles halkına karşı merhamet duyuyorsanız, onları işgal etmeme yardım etmelisiniz."

Ses tonu neşeliydi ama Rishe onun ciddi olduğundan şüphe duymuyordu. Onunla yeni tanışmış olsaydı, Rishe dehşete kapılırdı ama şimdi daha iyi biliyordu.

"Bazen gerçek bir yalancı oluyorsunuz, Majesteleri," dedi üzüntüyle. "Eğer gerçekten fethi diplomasiye tercih etseydiniz, bana zahmetli yeminler etmekle uğraşmazdınız. Beni zorla karınız yapardınız."

Arnold kaşlarını çattı.

"Benimle neden evlenmek istediğinizi bilmiyorum ama ben sadece politik olarak zayıf bir ülkeden gelen bir dük kızıyım. Beni öylece alabilirdin ama almadın. Buraya geldikten sonra bile bana saygılı davranmaya devam ettin."

Şimdi de aynı şeyi yapıyordu. Rishe'nin eğitimi için öne sürdüğü "koşullar" sadece onun için duyduğu endişeden kaynaklanıyordu. Böyle bir adam neden bu geleceği seçsin ki? Rishe onun gözlerinin içine baktı ama hiçbir cevap bulamadı. Geniş, okyanus gibi irisleri yavaş yavaş kaybolan alaca bir ışıkla parlıyordu.

Arnold yavaşça ondan uzaklaşırken, "Benim hakkımda ne istersen düşünmekte özgürsün," dedi. "Ama şunu unutma: Benim ülkemde savaş korkunç bir son çare değildir. Sadece politikadır."

Rishe Coyolles'i ilk kez bir tüccar olarak yaşadığı dönemde ziyaret etti. Coyolles'da bile kısa da olsa bir yaz mevsimi vardı ve o da bu mevsimde gelmişti. Korkunç bir fırtına gecesinde, o ve Tully göl kenarındaki Coyolles Kalesi'ne ulaştılar, yolda neredeyse mahsur kalıyorlardı. Onların

Paltolar sağanak yağmurda neredeyse hiçbir işe yaramıyordu. Ancak bir hizmetçi tarafından arka kapıya yönlendirilip havlu verildikten sonra nihayet rahatlayabildiler.

"Ha ha ha ! İnsanlar beni yağmur konusunda uyarmıştı ama *kadar* kötü olacağını hiç beklemiyordum!" Tully kahkahalara boğuldu ve sırılsıklam olmuş saçlarını geriye attı. "İşte bu yüzden benimle gelmek zorunda olmadığını söyledim, Rishe. Gecikmeyi önlemek için işimizi ilerletmeye karar veren bendim. Diğerleriyle birlikte handa kalmalıydın."

"daha önemli şeyler var, Bay Tully! Yazın bu kadar çok yağmur yağıyorsa, yağmurluk satabileceğimizi düşünmüyor musunuz? Kışlık montlardan daha ince ve hafif olurlar ve tasarımları da daha parlak ve havalı olabilir!"

"Bu harika bir öneri ama şu anda nasıl göründüğün umurunda mı? Saçını çok güzel yapmışsın ama malları korumakla o kadar meşguldün ki saşın ve elbisen mahvoldu."

"Bir *insanı* kurulamak kolaydır, sadece havluya ihtiyaç vardır."

"Ha ha!" Tully güldü, gözleri Rishe'e sabitlenmişti. "Bana ayak uydurmandan etkilendim, çaylak. Buradaki düzenli müşteriim kararlılığını gerçekten takdir edecek."

"Düzenli müşteriniz mi? Bu halde kaleye giremem, değil mi? Teslimatı zamanında yaptık, o yüzden gideceğim..."

Rishe sözünü bitiremeden Tully sırtıttı ve bir selam verdi. "Çok uzun zaman oldu, Majesteleri."

Onu takip eden Rishe hızla derin bir reverans yaptı. *Ekselansları mı? Yani...?*

Ayak sesleri yaklaştı, onlara ulaşmadan hemen önce durdu.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Tully. Bu havada seni buraya aceleyle getirdiğim için üzgünüm." "Sizi görme fırsatı bulduğum için

minnettarım. birlikte, umarım

"Uygunsuz görünüşümüzü mazur görün."

"Mümkün olduğuunca çabuk teslim edilmesini isteyen kral babamdı. Hemen size kıyafet ve sıcak su hazırlayacağım. Peki bu kim?"

"Benim için çalışıyor," dedi Tully. "Adı Weitzner." "Saygılarımı sunmam gerekecek."

Kraliyet ailesinin bir üyesi gerçekten de buraya, arka girişe kadar sadece basit bir tüccarla tanışmak için mi gelmişti?

"Sizinle tanışmaktan onur duydum. Benim adım Rishe Irmgard Weitzner." Rishe kendini tanıttı, başı hâlâ eğikti. Saçlarından düşen su damlaları zemini ıslattı. Prens bir an bile tereddüt etmeden o ıslak zeminde diz çöktü.

"Ben Kyle Morgan Cleverly. En içten dileklerimle hoş geldiniz diyorum."

"P-pardon, Majesteleri?!" Rishe neredeyse çılgılık atıyordu. Coyolles'in erkeklerin kadınlara yoğun saygı gösterme kültürü bu muydu? Rishe'nin ilk düşüncesi buydu ama gerçeği çabucak öğrendi.

"Atlarınızı ve arabanızı koruyarak yağmur altında buraya gelmek zor olmuş olmalı. Ondan önceki tehlikeli deniz yolculuğundan bahsetmiyorum bile. Bu ülkenin çok az değerli kaynağı var; vatandaşlarımız ancak sizin gibi tüccarların desteğiyle böyle kutsanmış hayatlar yaşayabiliyor." Prens su gibi gözlerle Rişe'ye baktı. "Size en büyük saygı ve minnettarlığımı sunuyorum."

Bu onların ilk karşılaşmasıydı. Kyle bir kraliyet mensubuydu ama toplumun her kesiminden insana büyük saygı duyardı; hizmetkârlarına, onu koruyan şövalyelere, ülkesinin vatandaşlarına, yaşlılara ve hatta kendisinden çok daha küçük çocuklara. Rishe buna sadece tüccarlık hayatında da tanık olmamıştı.

Rishe bir eczacıyken, hasta bedenini onunla buluşmak için limana .

"Demek Hakurei'nin öğrencisisin. Mektupları bana önünde gelecek vaat eden bir kariyer olduğunu söyledi."

Bir simyacı olarak hayatında, dünyanın geri kalanı gibi onların uygulamalarını şüpheli bulup reddetmemişti. Bunun yerine, Rishe ve Michel ona amaçlarını anlatırken onları ciddiyetle dinlemişti.

"Michel'in bir öğrenci alacağını hiç düşünmemiştim," demişti o zaman. "Ne tür yaramazlıklar yaptığını biliyorum. Yine de böyle bir öğrencim olduğu için çok mutluyum."

mütevazı ülkemdeki yetenekli simyacılar. Size yalvarıyorum, lütfen bilgeliğinizi bizimle paylaşın."

Her zaman oturur ve insanlarla göz hizasında konuşur, konumlarını anlamak için elinden geleni yapardı. Kyle asla kibirli değildi, bir yönetici olarak görevlerini en iyi şekilde yerine getirirdi.

Bir simyacı olarak muhtemelen hayatında en çok zamanı onunla geçirmişti. Rishe Michel'le tanışıp onun öğrencisi olduktan sonra ikisi birlikte Coyolles'e yelken açmışlardı. Orada, Kyle'ın vesayeti altında çeşitli konularda çalışmışlardı - bu arada prens, ulusunun akademik politikalarından sorumluydu. Azarlaması bile ; onlarla bir veli gibi konuşurdu.

"Michel, geçen gün sana ne söylediğimi hatırlamıyor musun? *Hala* bu odayı temizlemedin mi?"

Bir gün Kyle, Michel'i kanepeye oturttu ve sanki Michel onun büyüğü değilmiş gibi kollarını kavuşturarak önünde durdu.

"Diğer âlimler senden şikâyetçi. İçlerinden biri senin kanlar içinde geldiğini ve kendini odana kapattığını söyledi. Çok *korkmuş*. Bu sefer ne çalışıyordun? Halıyı tamamen kirletmişsin!"

Michel kaşlarını çattı ve yanında oturan Rishe'döndü. "Ben ne yaptım, Rishe? Hatırlamıyorum. Bu gerçekten oldu mu?"

"Hatırlamıyor musunuz, Profesör? Bir buzağının doğumuna yardım ettiğinizi ve karşılığında bir araştırma örneği aldığınızı söylemişsiniz."

Michel'in yüzü . "Ahh, bu!"

Kyle Michel'e baktı, yüzünde karmaşık bir ifade vardı. "Hepsi bu kadar değil. Günlerini laboratuvarında geçiriyorsun ve kamarana dönmüyorsun. Yenmemiş yiyecekleri dışarıda bıraktın ve şimdi her yer çürük yumurta gibi kokuyor."

"Ah ha ha. Son zamanlarda hava çok güzel."

Michel yaptıklarının sonuçlarını yaşarken, öğrencisi onun yerine başını eğdi. "Özür dilerim, Prens Kyle. Gelecekte daha dikkatli olacağız. Kirli kıyafetlerle araştırma yapmamaya dikkat edeceğiz ve bize sunulan tüm yemekleri yiyeceğiz! Yemin ederim, bir daha asla bahçedeki çiçekleri yemeyecek çünkü yemek bulmak onun için çok zahmetli."

"Bekle, ben bunu duymadım! Ayrıca, sadece Michel değil

şikayet alıyorum."

"Ha?" Rishe kaçırıldı. Kafasını kaldırdığında Kyle'ın ona ters ters baktığını gördü.

Zaman.

"Sen de öylesin Weitzner. O kadar çok kitap biriktiriyorsun ki, bir akademisyen taş zemin diye endişeleniyorum. Okumayı bitirdiğinizde onları dışarı çıkarmayı düşünebilir misiniz?"

"Ne?! Um, ben-"

"Sanırım kitapları kendi boyunuzdan daha uzun istiflemeniz hakkında daha önce konuşmuştuk. Bu çok tehlikeli! Ya bir depremde falan yıkılırlarsa?"

"Hiçbir mazeretim yok..."

Buna rağmen, odasındaki her kitap değerliydi ve onlardan öğrenecekleri bitmemişti. Bazılarını kadar çok okumuştuk ki içeriklerini ezberden söyleyebiliyordu. Ancak onları ne zaman eline aldığına bağlı olarak, tekrar okumalarında yeni buluşlar yapabiliirdi.

Burada sadece beleşçilik yapıyorum. Kaleye sorun çıkaramam. Ama hangi kitapları saklayıp hangilerinden nasıl öncelik vereceğimi bilemiyorum! En az iki hafta daha -hayır, üç hafta- hepsini son bir kez baştan sona okumam gerekecek...

"İşte bu yüzden odalarımın birini arşiv olarak kullanmanız için size açacağım."

"Özür dilerim Prens Kyle, bana düşünmem için sadece bir ay verin - bekleyin, ne?!" Rishe şaşkıındı. "Emin misiniz? Odamdaki tüm kitaplar simya ile ilgili, bu yüzden onları kullanacak tek benim. Bütün bir odayı kaplamak istemem..."

İnsanlar simyacıları, sonuç üretmeden zaman ve para tüketen çatlaklar olarak görme eğilimindeydi. Michel Coyolles'a simya bilgisi için değil, tıp gibi diğer konulardaki uzmanlığı için davet edilmişti. Kyle'ın Michel ve Rishe'ye simyacı olarak saygı duyması için hiçbir neden yoktu.

Yine de sarsılmaz bir iradeyle onların gözlerine baktı ve tereddüt etmeden, "Sizi desteklemek benim görevim ve bunu ödün vermeden yapmaya niyetliyim," dedi.

"Oh, Prens Kyle..."

Bu da son değildi-Kyle bundan sonra Rishe ve Michel'e sayısız kez yardım etti.

"Araştırmanıza o kadar odaklandınız ki yine yemek yemeyi , değil mi?!

Durun, sorun değil, gerek yok. Şişelerinize göz kulak olmaya devam edin; şimdilik sadece bu ekmeği yiyin. Ama önce su için!"

"Araştırma fonlarına ihtiyacınız varsa, babamla pazarlık yapabilirim. İkkinizin sonuç üreteceğinizi biliyorum. Onu ikna edeceğim."

"İyi geçti mi? Anlıyorum. Tebrik ederim. Her şeyden önce, sıkı çalışmanızın ödüllendirildiğini görmekten memnunum."

Galkhein'in sarayındaki bir odada otururken anılarının derinliklerine dalan Rishe şöyle düşündü: *Prens Kyle bana her nazik davrandı.*

"Rishe."

Michel ona seslenince başını kaldırıp baktı. Arnold eğitimine devam etmesi için ona izin verdikten sonra Rishe öğleden sonrasını Coyolles'li bilginlerin kule odalarını ziyaret ederek geçirmişti.

"İnceledim. Odak noktası çok ilginç; sonuçları merak ediyorum."

"Teşekkür , Profesör Michel."

Aralarındaki masada Rishe'nin Michel ile yeniden bir araya gelmesinden bu yana geçen birkaç gün içinde yazdığı bir araştırma makalesi duruyordu. Bir simyacı olarak hayatında ancak yarısını tamamlayabildiği bir fikirdi bu. Savaştan kaçınma planı için faydalı olabileceğini düşünmüş ve Michel'in bu konudaki fikrini duymak istemişti.

"Belli bir noktaya kadar hepsi doğrulandı," dedi ona.

"Memlekette de uğraşıyordum ama evlenmek için bu ülkeye geldiğimde bırakmak zorunda kaldım." Rishe bazı yalanları gerçekte karıştırmıştı. Gerçekte, araştırmasının ortasında ölmüştü. Şövalye muhafızları onları izlerken, Rishe ona birkaç soru sordu.

Bilgin Michel şu anda Coyolles'in en büyük silahlarından biri ama yeterli değil. Eğer Galkhein onu isteseydi, ittifak kurmak yerine Kyle'dan koparırdı.

Michel ve Arnold'un tekrar karşılaşmasını istememesinin başka bir nedeni daha vardı. Michel'le ayrılışını hatırlayarak ellerini yumruk yaptı.

"Söyle, Rishe." Michel kâğıdı yere bıraktı ve gülümsedi. "Öğrenmeyi seviyor ?"

"Evet, bayılıyorum! Her ne olsun yeni bir şey öğrenirken heyecanlanıyorum. Sanki dünyam genişliyor ve o ana kadar gördüğüm her şey birdenbire farklı görünüyor."

"Heh heh, ne demek istediğini anlıyorum. Öğrenmek eğlencelidir; özellikle de öğrendiklerinizi uygulayabildiğinizde. Artık bundan eminim..." Michel çenesini ellerinin arasına aldı, sırtışı genişledi. "İmparatoriçe olmak için uygun değilsiniz."

Şövalye muhafızlarından biri itiraz etmek için ağzını açtı ama Rishe onu bir bakışıyla susturdu. Michel bununla bir şey kastetmemiştir.

Güneşli bir şekilde devam etti, "Bu doğru, değil mi? Sen istediğin yere gitme ve istediğini deneme özgürlüğüne daha uygunsun. Bence böyle bir hayat yaşamalısın."

"Profesör..."

"Benimle gelmelisin." Başını eğdi, sarı saçları omzunun üzerinden dökülüyordu. "O zaman bir sürü yeni şey öğrenebilirsin. Bilmek istediğin her şeyi sana öğretirim."

"Davetiniz için teşekkür ederim." Rishe pencereden dışarı baktı. Uzakta, Arnold'la birlikte yaşadıkları müstakil kanadı gördü. Arnold şimdi orada, işinin başına dönmüş olmalıydı. "Ancak, şu anda *belirli* bir konuyu anlamaya çalışıyorum."

"Arnold Hein, ha?"

Kadın irkildi.

Michel gözlerini yere indirdi, uzun kirpiklerinin gölgesi yanaklarına düşüyordu. "Ben de onunla ilgileniyorum. Kyle'ın isteğini reddetti ama bunu yapma şekli merakımı uyandırdı. Ona belli bir bileşik vermeyi ve neler olacağını görmeyi çok isterim..."

"O-oh." Rishe teninde nemli terler oluştuğunu hissetti.

"Ben ona barut diyorum." Michel'in gözlerinde bir karanlık vardı.

Rishe'ye baktı. "Heh heh... Eminim kocanız bunu çok iyi kullanırdı."

Bölüm 5

RISHE KIZGINLIĞININ YÜZÜNDE OLMASINA SADECE BİR SANİYE

İZİN VERDİ. Bunu bir gülümsemeyle çabucak sildi. "Prens Arnold'un da dahil olduğu bir deneyle çok ilgilenirim." Michel'in kalbinin ne kadar hızlı attığını anlamamasını umarak gerçek bir heves taklidi yaptı.

Michel'in icat ettiği "barut" her şeyi ve her şeyi yok etme gücüne sahipti. Onun gücüne ilk kez tanık olduğunda gözlerine inanamamıştı. Deneyi küçük bir odayı içeriden patlatmış, odanın taş duvarları bir anda parçalanmıştı. O zamandan beri Michel barutunu kullanmak isteyen birini arıyordu ve öğrencisi Rishe tüm varlığıyla kimsenin onu bu işe bulaştırmayacağını umuyordu. Ama sonunda birini bulmuştu - Rishe'nin hayal edebileceği en kötü adayı.

"Burada böylesine inanılmaz bir olasılıkla karşılaşmayı hiç beklemiyordum." Michel'in sesi nazik bir fısıltıya dönüştü. Bu ses seviyesinde sesin nasıl yayıldığını çok iyi biliyordu, bu yüzden Rishe şövalyelerinin neredeyse hiçbir şey duymayacağından emindi. "Barutum, onu savaşta kullanacak gerçek güce sahip birine gitmeli. Birçok farklı ulusun liderlerinin politikalarını araştırıyorum ama Galkhein'in imparatoru kayıtlarda hep fazla duygusal görünüyor, hatta can sıkıcı. Oğlu veliaht prensin de deneylerime uygun olacağını hiç düşünmemiştim. Ne de olsa onun politikaları 'iyi bir hükümdarın' politikaları."

Yumuşakça gülümsedi ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Tedirginliğini belli etmemeye özen gösteren Rishe, "Ne tür bir insan arıyordunuz Profesör?" diye sordu.

Bu hayatta, belki Michel ona anlatırdı. Ona baktı, cevap vermesini istiyordu. Gülümsemesi büyüdü.

"Ne zalim krallar ne de erdemli olanlar benim deneyime uyuyor. Galkhein'in imparatoru ve veliaht prensinin aynı olduğuna erken karar verdim. Ne kadar aceleciyim."

Bu yüzden Michel'in önceki hayatlarımda Prens Arnold ile hiç teması olmadı. Arnold Hein imparator olarak Michel'in barutunu savaşında hiç kullanmamıştı. Eğer onun varlığından haberdar olsaydı, Rishe, tıpkı ona ödünç verdiği cep saatini kullandığı gibi, verimliliğini en üst düzeye çıkarmak için onu kullanacağından emindi.

stratejilerini uygulamak için.

Michel dedikodularla ilgilenmez. Arnold'un siyasi politikalarının sonuçlarına, zalimliği hakkındaki dedikodulardan daha çok güveniyordu. Ve Arnold imparator olduğunda, şu anki imparatorla aynı sebepten dolayı onu dışladı - Arnold'un babası.

Ama şimdi, Michel gerçek Arnold'la tanışmıştı.

"Prens Arnold çok erdemli bir hükümdar!" Rishe gülümsemeye zorlayarak şöyle dedi. "Nasıl görüldüğünü biliyorum ama o iyi bir insan. Halkının savaş yüzünden yoksullaşmamasını sağladı ve şövalyelerinin yaralanmasını önlemek için kendi eğitim yöntemlerini bile geliştirdi."

Rishe sözlerini dikkatle seçerken sahte neşesini korudu. "Benim bencilliğime de katlanıyor. Daha geçen gün bir iddiayı kaybettim ve benden ne isterse yapmak zorunda kaldım. Bana emir vermek yerine, bana bir yüzük aldı! Ha ha, harika değil mi?"

Bunu nişanlısıyla övünen bir kadın gibi göstermeye çalıştı ve Michel'i herhangi bir konuda ikna etmeye çalışmıyordu. "Eğer Prens Kyle'a bir şey söylediyse, bunu kastettiğinden şüpheliyim. Aradığınız kişinin o olduğunu sanmıyorum."

"Söyle, Rishe." Michel ona büyüleyici bir şekilde gülümsedi. "Beni resmen kocanızla tanıştırebilir misiniz?"

Bir süre tereddüt ettikten sonra Rişe başını salladı, gülümsemesi hâlâ nötrdü. "Elbette. Yakında zaman ayırıp ayıramayacağına bakacağım."

"Şimdi gidip onu görelim. Eğer söylediğin kadar iyi , eminim bunu sorun etmeyecektir."

"Profesör Michel, bundan emin değilim-"

"Ahh, biliyorum. Onunla tanışmamı istemiyorsun, değil mi?" Michel, sözleriyle sarsılan Rishe'ye bakarak kıkırdadı. "O zaman sen yaparsın, Rishe. Arnold Hein'la ilgilendiğim kadar seninle de ilgileniyorum."

"Şaka yapıyor olmalısın. Şaka yapıyor olmalısın. Ben."

"Bu doğru değil. Yani..." Ona dik dik baktı. "Sen hiç bir keresinde bana barutun ne olduğunu sormuştu."

Hemen yaptığı gafı fark etti. Aşırı şaşırmış gibi görünmemek için gösterdiği çaba geri tepmişti.

"Seni incelemek istiyorum. Eğer kabul edersen, Arnold Hein ile uğraşmayacak kadar tatmin olduğumu görebilirim... Oh, bu kadar acımasız olduğum için özür dilerim. Ama bu benim görevim."

"Görevin mi?"

"Evet. Zehirli bir şey ancak birini öldürdüğünde değerlidir, böylece görevini yerine getirmiş olur. Benim değerim de hemen hemen aynı." Michel'in gülümsemesi hiç bozulmadı. "Bu dünyaya ortalığı karıştırmak için getirilmiş biri, görevi neyi emrediyorsa onu yapmalıdır. Simya yeteneklerim tam da bu nedenle bana bahşedildi."

Havada tatlı, çiçeksi bir koku asılı duruyordu: Michel'in bitkisel sigaralarının kokusu.

"Böyle bir şey arıyordum - dünyayı çevirecek ve her şeyi sarsacak bir şey. Uzun zamandır bir cetvelde *bu* kapasiteyi arıyordum."

Rishe muhafızlarıyla birlikte sarayın koridorlarında ilerliyordu. Michel'le olan "dersi" Kyle onu çağırdığında kısa kesilmişti. Michel sırtarak, "Yarın görüşürüz Rishe," dedi ve hiçbir şey olmamış gibi odadan çıktı.

Koridorda ilerlerken iç geçirme isteği duydu. *Eminim Michel, Prens Arnold ile görüşmek için elinden yapacaktır. Prens Arnold da onun söyleyeceklerini mutlaka dinleyecektir. Yeni teknolojilere ve fikirlere çok açık olduğunu bilecek kadar onunla vakit geçirdim.*

Arnold barutu öğrenirse ve savaşın patlak vermesini engelleyemezse ne olacağını çok iyi biliyordu. *Prens Arnold'un bunu ele geçirmesine izin veremem. Ayrıca Coyolles ile ilişkilerimizi bir an önce düzeltmeliyim.*

Düşüncelere dalmış olan Rishe çevresine neredeyse hiç dikkat etmedi. Sonuç , yakındaki bir koridordan uzanan eli fark edemedi ve

onu çekiştiriyor.

"Ack! Prens Theodore!"

Bazı resmi işlerden dönüyor olmalıydı. Dışarı çıkarken giymek için bir pelerin ve Rishe'ye kaşlarını çatarak bakıyordu. O daha bir şey söylemeden, Rishe bu tedirgin ifadenin kaynağını biliyordu.

"Senin cross-dressing yaptığınızı mı öğrendi?"

"ok özür dilerim!"

Theodore Rishe'i bıraktı ve kollarını kavuşturarak ona baktı. Neyse ki, Rishe'nin muhafızlarının duyamayacağı kadar sessiz konuşuyordu. Tek yapabildiği içtenlikle özür dilemekti.

"Gerçekten, zr dilerim. Sen de bana yardım ettin..."

"Eğer , bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok. Ayrıca, kardeşim kandırılrsa da kandırılmasa da zor biri. Sorun değil. Daha da önemlisi, nasıl tepki verdi? En azından bunu bana söylemelisin! Hem neden eğitimdeydi ki?! Bunu daha önce hiç yapmamıştı! Duyduğumda iş için varoşlardaydım. Dönüş yolu boyunca diken stndeysdim."

"Ah, o konuda..." Rishe, Theodore'a Arnold'un kardeşinin tavsiye ettiği adayı görmek için eğitime geldiğini söyledi. Ardından Theodore birkaç saniye boyunca sessiz kaldı. Sonra yüzünü kapattı ve başını ne eğdi.

"Ne , Prens Theodore?"

"Evet, hayır, şu anda bu bilgiyi gerçekten sindiremiyorum, bu yüzden bunu dşnmeyeceğim. Bunu bana başka bir zaman tekrar anlatmak zorunda kalacaksın..."

Bunalmış grniyor. Yıllar boyunca aralarında o kadar çok şey ki bunu anlamakta güçlük çekiyordu. Theodore şu anda neredeyse yere yığılmış durumdaydı.

Konuyu değiştirmek isteyen Rishe, "Ta kenar mahallelerdeydiniz ama Prens Arnold'un eğitimi izlediğini hemen duydunuz, öyle mi?" diye sordu.

"Hizmetilerim işlerinde çok iyiler. Mükemmel bir bilgi ağım var, şehir dışında olsam bile kardeşimden hemen haber alabiliyorum.

"dedi Theodore, ölümcül bir ciddiyetle. Bir prensin tüm gücüne sahipti ve bu gücü kardeşinin koruyucusu olmak için ince ince bilemişti.

Bahsettiği "hizmetliler" muhtemelen saray muhafızları değildi. Muhtemelen gecekondlu mahallelerinden kendisine borçlu olan kişileri ve bu türden diğer serserileri kastediyordu.

"Ve bu sadece kardeşim değil. Tüm stajyerleri inceledim. Şehirde zamanlarını nasıl geçirdiklerini görmek için onları izliyorum, kendilerini eğlendirmek için tuhaf alışkanlıklar edinmediğinden emin oluyorum."

"Anlıyorum. Yani prens gölgelerden bebek şövalyeleri izliyor."

"Eh, o da var." Rishe başını eğince Theodore isteksizce itiraf etti: "Yengemi onların arasına gönderiyorum. Aralarında yabancı biri olsaydı ve ona bir şey olsaydı, kardeşime ne diyebilirdim?"

Rishe tüm bunları onun için yaptığını duyunca şaşırdı. "İlginiz için teşekkür . Sizi endişelendirdiğim için özür dilerim."

"Senin için gerçekten endişelenmiyorum. Yaptığım her şeyi kardeşim için yapıyorum."

"Heh. Biliyorum. Peki o zaman, Prens Theodore..." Rishe kendini gülümserken buldu ama ifadesini düzeltip başını kaldırdı. "Sanırım bu yetenekli hizmetkârlarınızı bir süreliğine ödünç alabilirim, değil mi?"

Theodore'un gözleri büyüdü. "Kardeşime yardım edecek bir şey için mi?"

"Hayır. Aslında bu daha çok ona ihanet etmek gibi olur."

Theodore'un dudakları anında muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İlginç... Tabii, ben varım."

"Anlaştık o zaman."

Bunun üzerine, kız kardeş ve enişte sessizce bir anlaşmaya vardılar.

Theodore'dan ayrıldıktan sonra Rishe birkaç hızlı mektup kaleme aldı ve

onları bir teslim etti. Akşam yemeğini kendi yedi, tarlasıyla ilgilendi ve hizmetçilerini kontrol etti. Sonra banyo yaptı ve odasına döndü. Saçları kurduğunda kovdu ve kendisini yalnız bıraktı. Odasındaki tek sandalyeye oturarak bir süre soluklandı.

Doğal olarak aklına gelen ilk şey Michel oldu. Simyacı olarak yaşadığı dönemde onu Coyolles'in en kuzeyine kadar götürmüştü.

"Çok teşekkür , Profesör! Böyle bir aurora göreceğimi hiç düşünmemiştim. Bu!"

Her şey önemsiz tek bir yorumla başladı. Auroralar
Coyolles, ama Rishe daha önceki yaşamlarında hiç görmemişti.

"Bu mükemmel bir fırsattı. Onları görmek en kolay, birkaç sıcak günün ardından gece sıcaklığı hızla düştüğünde olur. Acele etmeliyiz.
-"Muhtemelen birkaç saat içinde yağmur yağacak."

Karlı bir tarlada yürüyen Michel, içinde kendi yaptığı özel bir karışım bulunan mantarlı bir cam şişe çıkardı. Normalde sıvı berraktı ama hava kötüleştiğinde kristalleşerek kar gibi bir şeye dönüşüyordu. Bu cihaz kraliyet ailesine sunulacak kadar hassas değildi ama Michel ve Rishe'nin günlük hayatında çok işe yarıyordu. O da aynı fikirdeydi; bir an önce eve dönmeleri gerekiyordu.

"Rishe, proje için herhangi bir fikir bulabildin mi?" "Evet, buldum!"

Michel gülümsedi, elinde bir fener sallanıyordu. "Güzel."

Rishe kürk bir palto giymişti ama soğuğa karşı hassas olan Michel ondan çok daha fazla sarınmıştı. O kadar çok kat giymişti ki hareket etmekte zorlanıyordu.

"Özür dilerim, Profesör. Benim için bunca yolu gelmek zorundaydınız."

"Neden özür diliyorsun? Sen benim öğrencimsin, değil mi?" Michel başını eğdi, nefesi bembeyaz çıkıyordu. "Sana görmek istediğin her şeyi göstereceğim. Eğer bilmediğin bir şey varsa, sana öğretmek için elimden geleni yaparım. Yine de bunu kendin çözmek istersen, sana engel olmam."

Diğer insanlar buna ne zaman tanık olsalar, her zaman şokla tepki verirlerdi. "Michel Hévin araştırmasından başka bir şey düşünmez. Diğer insanları hiç umursamıyor." Kamuoyundaki yaygın kanı buydu ama gerçek farklıydı.

"Neden bana bu kadar iyi bakıyorsunuz Profesör? Eğer bir öğrenciniz olmasaydı, kendi araştırmanıza daha fazla odaklanabilirdiniz."

Karla temizlenmiş patikada yürürken Michel çenesini okşadı. "Belki de... çünkü hayatım boyunca yapacağım tek 'iyi' şey bu." Sessiz sözleri karlı manzaranın içinde kaybolup gitti. "Ama bunun için endişelenmene gerek yok. Sadece çok şey öğren, çok şey özümse ve büyüüp uza!"

"Profesör, bundan daha uzun boylu olmayacağım."

"Ha? Şimdiden o yaşa mı geldin? Bu konuda yapılacak bir şey yok sanırım." Tekrar Rishe'ye döndü ve ona gerçekten nazik bir gülümseme verdi. "Senin nasıl bir âlim olacağına tanıklık etmek için sabırsızlanıyorum."

Bu sözler muhtemelen Michel'in içten sözleriydi. Kyle'a ve Coyolles halkının çoğuna veriyordu. Düşmanca davranmıyordu ve barutuyla deney yapma arzusu herhangi bir kötü niyetten ya da zalimlikten kaynaklanmıyordu. Bu yüzden onun hakkında bir şey yapmak bu kadar zordu.

Bana bu ülkeyi terk edip onunla gidersem Prens Arnold'la görüşmeyeceğini söyledi. Michel bunu özür dileyerek ve gülümseyerek söylemişti.

Rishe'nin düşünceleri sarmal oldu. Derin bir nefes aldı, yavaşça gözlerini açtı ve ... balkonda, açık perdelerinin ötesinde garip bir şey gördü.

Işık mı?

Başını kaldırdı ve boşlukta süzülen küçük bir ışık damlasını izledi. Ne olduğunu anlayan Rişe sandalyesinden fırladı ve geceliğiyle balkona .

"Vay be...!"

Etrafında uçuşan küçük böcekler vardı, havada dans eden yıldız parçaları gibiydiler. Rishe gözleri parlayarak onları izledi. Geçmiş yaşamlarından birinde, bu gibi yaratıklara çok aşina olmuştu ve ışıklarının özelliklerinden tam olarak hangi tür olduklarını anlayabiliyordu.

Bunlar Leto ateşböcekleri. Çok güzeller. Bu karasal ateşböcekleri yüksek irtifalara uçabiliyordu. Bu kıtada nispeten yaygın bir manzaraydı ama bu kadar çoğunu yakından gördüğünde, bu deneyimi takdir etmek zorunda kaldı.

Onları tek başıma izlemek büyük bir kayıp ama hizmetçiler şu anda banyo yapıyor. Diğer tek seçeneğim.

Rishe gizlice komşu odaya bir göz attı. Tam o sırada bir kapının açıldığını duydu ve tam da düşündüğü adam kendi balkonuna çıktı. Göz göze geldiler.

"İyi akşamlar."

"Gerçekten."

Rishe daha önce olanları hatırlayarak biraz garip hissetti o gün. Arnold ise bu durumdan hiç rahatsız olmamış görünüyordu. Yüzünde her zamanki soğukkanlı ifadeyle Rishe'den dışarıda uçuşan küçük ışıklara baktı. Kılıcı elindeydi.

"Bunlar ne?" "Onlar ateşböcekleri."

"Ateşböcekleri." Arnold bu -belki de yabancı- kelimeyi test etti. Düşündü ki "İsterseniz imha edilmelerini emredebilirim" dedi. "Ne?! Neden?!"

"Sinekler böcektir, değil mi?"

Rişe onun duygusuz önerisi karşısında şaşkına döndü. Yaratıkların yaydığı güzel ışıkları ardı ederek "böcekler "den "yok etme "ye sıçramasını anlayamadı.

"Elbette biraz böcek kovucuya ihtiyacımız olacak, ama onları gelişigüzel itlaf edemezsiniz! İnsanlar da dahil olmak üzere tüm hayvanlar daha büyük bir sistemin parçasıdır. Herhangi bir türden çok fazla sayıda hayvanı ortadan kaldırırsanız, bu durum etraflarındaki diğer tüm canlıları etkiler."

Rişe onu ikna etmek için aceleyle korkuluklara doğru koştu. İki odanın balkonu birbirine bağlı değildi; parmaklığa bile aralarında hâlâ biraz mesafe vardı.

"Ayrıca, bencilce bir insani duygu olabilir ama... lütfen, bir göz atın."

Arnold'a gülümseyerek havada ışık izleri çizen ateş böceklerini işaret etti. "Gördün mü? Çok güzeller, değil mi?"

Arnold bir an sessiz kaldı, sadece Rishe'ye baktı, sonra küçük bir nefes verdi. "Sanırım haklısın."

Adamın anlamasına içtenlikle sevinmişti, her ne kadar bu sevinci biraz azalmış olsa da. *Bu çok garip. Şu anki tüm endişelerim Prens Arnold'dan kaynaklanıyor.*

Yine de ikisi birlikte balkonlarında durup ateşböceklerini izlediler. Gözleri, ondan Arnold'a doğru dans ederek ilerleyen bir ışığı takip etti.

"Senden hoşlanıyor gibiler, değil mi?" Biraz kıskançtı. Arnold alaycı bir şekilde gülümsedi. "Neden benim odama gelmiyorsun? o zaman?"

Oh, bu mantıklı.

"Sanırım yapacağım. Sadece yarım metrelik bir atlayış."

Arnold onu sorgulayamadan Rishe eteğini kaldırdı, korkulukları tuttu ve yukarı tırmandı.

"Hey, gerçekten gitmiyorsun-"

Arnold bir şeyler söylüyordu ama oraya gittiğinde tekrar etmesini isteyecekti. Kararını verdi ve havaya fırladı. Bir korkuluktan diğerine atlamak Rishe için hiçbir şey değildi. Tek yapması gereken iyi bir iniş yapmak ve sonra Arnold'a atlamaktı. Ancak...

"Eep!"

Yere düştüğü anda Arnold onu koruyarak yakaladı. Büyük ihtimalle Arnold'ın kılıcının yere düşme sesi olan yüksek bir şangırtı duyuldu. Onu yakalamak için bir kenara atmıştı. Kalbinin duracağını düşündü.

"Prens... Arnold..." Rişesini boğazından güçlükle çıkarmayı başardı. Kalbi bir alarm zili gibi çınlıyordu. Nasıl ? Arnold'un kollarının çemberinde sıkışıp kalmıştı. "Şey, ben..."

Bir sebepten dolayı, gitmesine izin vermiyordu.

Telaşla, "Sizi şaşırttıysam özür dilerim ama..." diye kekeledi. Prens ceketini tuttu. Her ne kadar konuşurken onun gözlerinin içine bakmak istese de, şu anda başını kaldıracı olduğunu sanmıyordu. "Böyle bir atlayışı yapabileceğimi bilmen gerekirdi."

"Sanırım haklısın. Seni daha önce balkondan yere görmüştüm."

"O zaman neden...?"

Arnold bir süre sessiz kaldı. Sonra utanmış bir sesle, "Vücudum kendi kendine hareket etti. Elimde değildi."

Rişe bu beklenmedik cevap karşısında tereddüt etti. Sözleriyle onu hazırlıksız yakaladığında genellikle cesur bir gülümseme takınırdı ama şimdi isteksiz, neredeyse somurtkan görünüyordu. Ona ne zaman normalden farklı davransa, bu onu şaşkına çeviriyordu.

Adam onu tutuşunu gevşetir gevşetmez, Rişe beceriksizce geri çekildi. Sonra nefesi kesildi ve Arnold'ın kılıcını almak için acele etti. Onun iyiliği için kılıcı ama bu bir kılıç ustasının kılıcını daha az değerli yapmazdı.

"Teşekkür ederim." Arnold teklif edilen kılıcı biraz karmaşık bir ifadeyle kabul etti, sonra gözlerini Rişe'den kaçırdı. Onun da kendini garip hissedip hissetmediğini merak etti. "Neden en başta atladın ki? Sadece kapıdan girebilirdin, değil mi?" Dikkatleri rahatsızlığından uzaklaştırmaya çalışıyor gibiydi.

Rişe gözlerini kırptırdı. "Kapıdan mı?" "Kapının içinden."

"Balkondan atlamak yerine mi?" "Aynen öyle."

Onun sözlerinin mantığını düşündü ve bir sonuca vardı: "Haklısın!" Arnold'dan hırıltılı bir kahkaha yükseldi. Başını kaldırdığında

Rishe'ye çok yumuşak, alaycı bir bakış attı. "Her zaman en kısa yolu seçiyorsun, değil mi?"

"Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok!" Elbette biliyordu ama yine de aptalı oynadı.

Arnold, Rishe söz konusu olduğunda şaşırtıcı derecede açık fikirliydi. Asla bıkmadı ya da onu azarlamadı, asla onu veliaht prenses rolünü ikna etmeye çalışmadı. Bunun yerine, sanki bunu yapmak ona keyif veriyormuş gibi onu izledi.

Önceden, sadece kendi eğlencesi için benimle dalga geçtiğini düşünürdüm.

Ne kadar tuhaf bir . Bunu yüksek sesle söylemedi - bunu ondan duymak istemezdi.

"Bu arada, kılıcınızı neden çıkardınız, Majesteleri?"

parlayan böceklerle baktı. "Işıklar bana meşale gibi göründü."

Mantıklı geliyordu. Ateşböcekleri düzenli aralıklarla titriyor, ışık çizgileri hareket ediyor, kesiliyor ve sonra tekrar yanıyordu. *Şimdi o söyleyince, savaş alanındaki meşalelere benzediklerini anladı.* Özellikle de gölgeler arasında ilerleyen ve yaklaşan bir keşif grubunun meşalelerine benziyorlardı. Yine de benzerlik mükemmel değildi, özellikle de burada, saray duvarlarının içinde. Endişelerinin yersiz olduğunu hemen anlaması gerekirdi ama kılıcını içgüdüsel olarak eline almıştı.

Savaş anıları onu sıkı sıkıya sarmış olmalı. Kendisi bir şövalye olarak yaşamamış olsaydı, Rishe muhtemelen onun hareketlerini anlayamazdı. Hatta onun niyetinden korkabilir ve mesafesini koruyabilirdi. Ama şu anda burada duran Rishe farklıydı; onu anlıyordu.

"Ben olsaydım," diye başladı, karanlıkta bir yerde saray duvarlarını işaret ederek, "o taraf boyunca aralıklarla okçular yerleştirirdim. Her aralığa bir çan yerleştirirdim, böylece davetsiz misafirleri veya diğer tehlikeleri uyarabilirlerdi." Bir zamanlar düşmanı olan adama baktı ve gülümseyerek ona meydan okudu.

Arnold'un şaşkınlığı sadece bir an sürdü, sonra sırtarak karşılık verdi: "Ses caydırıcı olabilir ama okçular pek tehdit oluşturmaz. Her biri şövalyelik erdemlerine takmış durumda. Onlar sadece

destek için iyi. İyi eğitimli değiller ve ne kadar isabetli ateş edebileceklerinin bir sınırı var."

"Ugh... Sanırım haklısın."

"Hedeflerimi önceden araştırırım ama birliklerimi hiçbir zaman sadece okçulardan geri çekmedim."

Rishe'nin bildiği kadarıyla, okçuların becerilerine sadece doğu kıtası değer veriyordu. En azından temel düzeyde bir saygı olmadan, Galkhein'da bu sanatta ustalaşan çok az kişi olurdu. Arnold şövalyelik hayatında okçulardan zerre kadar korkmamıştı. İstilaya uğrayan taraf olarak, temkinli olmayı öğrenmesini diliyordu.

Arnold, "Eğer sarayınız bir savaş alanıysa, o zaman savunmadasınız demektir," dedi. "Daha aşağı bir pozisyon. Bununla nasıl başa çıkarsınız?"

"Düşman generali olsaydınız, savunma hattımızda bilerek bir kırılma yaratır, sizi içeri çekerdim."

"Oh? Düşmanı içeri mi davet ediyorsun?"

"Ama çok temkinli olursunuz," diye devam etti Rishe. "Doğrudan saldırmazdın, değil mi? Kuşatmaya karşı direncimi koruyabilirsem kazanabilirim; ana direktifim düşmana konumumun daha aşağı olduğu izlenimini asla vermemek olurdu. Kaçmak yerine pusuya düşündürürdüm; kendimi size açıkça gösterirdim."

"İlginç." Ateş böceklerinin dans eden ışıkları altında Arnold dirseğini balkon korkuluğuna dayadı. "En önemli ayrıntınız asker sayısı olacak. Sarayın güney tarafı en az savunulabilir yer. Orada ne yapacaksınız?"

"Çevreyi kullanmak zorunda kalacağım. Örneğin tuzaklar kurmak..."

Arnold'un ona karşı koyabileceği savaş taktiklerinin sonu yoktu. Rishe düşündü, önerilerde bulundu ve Arnold bunları çabucak yırtıp attı. Güzel ışıkları seyrederken, Rishe hayal kırıklığının arttığını hissetti.

"İçinizde sonsuz bir savaş taktikleri kaynağı mı var Prens Arnold?" diye sordu sonunda.

"Keşke. Taktikler doğal olarak insanların zayıflıklarından filizlenir."

"Zayıflıklar..."

"Bir kaleye saldırırken bile -ki bu büyük kayıplara yol açabilir- düşmanın zayıflığından kolayca faydalanabilirsiniz. Örneğin, ülkenin kadınlarını ve çocuklarını ele geçirip kale duvarlarının önünde katlederseniz, düşman askerleri onları kurtarmak için kendi başlarına kaçacaktır. Bunun gibi fikirler zor değil."

Rişa gözlerini kırptırdı. Ateş böceklerine bakan prensin profilinden herhangi bir duygu okuyamadı. "Savaşta nefret ediyorsun, değil mi?"

Arnold kaşlarını çatı ve ona baktı. "Normal bir insan tam tersi bir izlenime kapılırdı sanırım."

"Gerçekten mi? Savaş seven birinin senin şu anki halin gibi görüneceğini sanmıyorum."

Kadın ona gülümsedi ve adamın kaşları daha da çatıldı. Rishe'nin gözleri yaklaşan bir ateşböceğinin peşine takıldı. Işık taneciği yanıp sönererek Arnold'un saçlarını ve yüz hatlarını belli belirsiz aydınlattı. Rishe prensin mavi gözlerindeki yıldız tozunu neredeyse görebiliyordu. Deniz gibi masmavi gözleri onu olduğu yere sabitledi ve kalbini ateş böceklerinin harikulade ışıltısından bile daha fazla çaldı. Kendini "Gerçekten çok güzel gözleriniz var..." diye mırıldanırken buldu.

Bunu düşünmeden söylemişti ama onu kızdırmışa benziyordu. Arnold'un bakışları düştü ve uzun kirpiklerine dikkat çekti. "Bu gözler babamınkilere benziyor," dedi sesi titreyerek. "Bunlar benim imparatorun oğlu olduğumun kanıtı. Çocukken onları kafatasımdan çıkarmak istediğim zamanlar oldu."

"Oh, Ekselansları..."

Arnold, Rishe'ye baktı ve sanki bunlar basit gerçeklermiş gibi onunla sessizce, içtenlikle konuştu. "Onlar 'güzel' değil. Onlara herhangi bir değerleri varmış gibi bakma."

Sözleri Rishe'nin yüreğini dağladı. Arnold ondan kaçırarak ateşböceklerinin aydınlattığı karanlığın içinden başkente doğru baktı. Gündüz vakti balkonlarından şehrin sokaklarını görebiliyorlardı ama şimdi her yer sessiz ve karanlıktı.

"Geldiğiniz gün bana hep bu ülkeye istediğinizi söylemiştiniz."

"Evet ve kasabaya indiğimde ne kadar muhteşem bir yer olduğunu fark ettim."

"Senin değer verdiğin şeylere ben değer veremiyorum. Böceklerin ışıklarını savaşın ateşleri olarak görüyorum ve sevgiyle baktığınız kasaba bazen beni tiksindiriyor." Arnold nefesini içine çekti. "Belki de babamın gözlerine sahip olduğum içindir. Ya da belki o ve ben özümüzde aynıyız. Her iki durumda da, bu çirkin bir şey."

Arnold neredeyse her zamanki nötr ifadesini ama Rishe onun sözlerinin altında kaynayan duyguları hissedebiliyordu.

"Buraya gelirken şövalyelere panzehir verdiğim zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu ve Arnold ona baktı. "O zaman onların erdemlerini övmüştünüz Majesteleri. Ve bu erdemleri sadece onları yakından gözlemlediğiniz için biliyordunuz, değil mi? Gördüğünüz diğer her şey de aynı şekilde."

Yavaşça devam etti: "Uzakta gördüğün ışıklar savaşın ateşi mi, yoksa ateş böceklerinin güzel parıltısı mı? Bakış açınız size ebeveynlerinizden aktarılan değişmez bir şey değil, deneyimlerinizle oluşturduğunuz bir şeydir. Tek yapmanız gereken öğrenmek. Bu ülkenin güzelliklerini görmek, ateş böcekleri gibi harika yaratıklar hakkında bilgi edinmek için bolca vaktiniz var."

Rishe konuşurken Arnold'un mavi gözlü bakışlarını tuttu ve kalbindeki acıyı parlak bir gülümsemeye gizledi. Arnold'un başını bir çocuk gibi okşamamak için kendini zor tuttu. "Eminim gelecekte çok sayıda güzellik ve değer verdiğin şeyler bulacaksınız."

"Hah." Arnold kendini küçümseyen bir kahkahayla karşılık verdi: "Benim böyle bir şeye ihtiyacım yok. İhtiyacım olan tek şey hedeflerime ulaşmak için gerekli olan şey. Diğer her şey elenebilir, yükselirken bir kenara atılabilir." "Ama,

Yüksek-"

"Benim için önemli birini kendi ellerimle öldürdüm. Eğer yoluma , seni de bir kenara atarım."

Theodore ona Arnold'un kendi annesini öldürdüğünü söylemişti. Belki de kastettiği buydu.

"Bu Coyolles işiyle ne planladığınızı bilmiyorum ama..." Arnold ses tonunu zalimlikle süsledi. "Beni senden kurtulmaya zorlama."

Rishe dudaklarını birbirine bastırdı ama korktuğu için değil. *Sanki bana yalvarıyor. Neden?* Eğer gerçekten sadece ona izin veren şeyi arzuluyorsa

hedeflerine ulaşmak için neden bu kadar ağlamaklı olsun ki?

Sonra kararını verdi. "Sana bunun sözünü veremem. Karın olsam bile yine kendim için, kendi hedeflerim için hareket edeceğim. Benden kurtulmanız anlamına gelse bile bundan vazgeçmeyeceğim. Ancak..." Rishe göğsünü dışarı çıkardı ve "Beni istediğin kadar bir kenara at. Hemen geri geleceğim."

"Ne?"

"Eğer beni kovar ve nişanımızı bozarsan, hizmetçi başvurur ve bu saraya geri dönerim."

Arnold'un gözleri fal taşı gibi açıldı. Rishe başarılı bir şaka yapmış gibi hissederek . "Eğer bu işe yaramazsa, çapraz giyinip şövalyelere katılacağım. Bu da işe yaramazsa, buraya eczacı olarak gelirim. Bana erişim sağlayacak ve seni görme gücü verecek her türlü beceriyi edineceğim."

Bu ülkeye ilk geldiğinde, bir gün boşanabileceğini ve sürülebileceğini . Sonrasında da bir hayatı olması için çeşitli stratejiler planlamıştı. Ama şu anda Rishe'nin her şeyden çok istediği şey, sarayda Arnold'un yanında kalmaktı.

"O yüzden lütfen endişelenme. Benden bu kadar kolay kurtulmana izin vermeyeceğim."

Açıklamasını yaparken Rishe bir karara vardı. *Prens Arnold için ne yapmam gerektiğini biliyorum.* Onun bakış açısını değiştirmeli, dünyanın yeni yönlerini görmesini sağlamalıydı. Bunu yapmak için ona göstermesi gereken şeyler vardı. Ve belki de sadece Arnold'a değil...

"Özür dilerim, Majesteleri." Rishe ona doğru uzandı, yüzünü ellerinin arasına aldı ve gözlerinin derinliklerine baktı. Ona bu şekilde dokunmanın kabalık olduğunu biliyordu ama kendini durduramadı. "İmparatoru tanımıyorum. Bana göre bunlar babanın gözleri değil; senin gözlerin. Senin için nefret dolu olabilirler, ama bunu söylemem gerektiği kadar çok söyleyeceğim." O donmuş denize baktı ve gülümsedi. "Bence dünyadaki en güzel gözlere sahipsin."

Arnold kaşlarını çattı. Kendi bakış açısını ona zorla kabul ettirmek istemiyordu; eğer gözlerinden gerçekten nefret ediyorsa, bu duyguları geçersiz kılmayacaktı. Ama onun da kendisinin nasıl hissettiğini anlamasını istiyordu.

Prens başını eğdi, ellerini Rişa'nın ellerinin üzerine koyarak her zamanki esrarengiz ifadesini takındı. Kısa süre sonra bu ifade çok daha nazik bir hale büründü ve "Geç oldu. Yatmalısın."

Rishe'nin ellerini yüzünden nazikçe çekti. Rishe istememesine rağmen ellerini bıraktı. Ona sessizce "İyi geceler Prens Arnold" diyerek duygularını gizledi.

"Evet."

İşte o zaman ateşböceklerini artık göremediğini fark etti.

Rişe kendi balkonuna dönüp arkasını döndü ama Arnold çoktan odasına girmişti. Geceliği akşam havasında dalgalanıyordu. Gece manzarası, onsuz manzaraya bakarken daha yalnız görünüyordu.

Gözlerini istiyordu. Arnold'un sözleri babasına duyduğu düşmanlık ve tiksintiyle doluydu. Ancak baba ve oğul arasındaki basit anlaşmazlık, Arnold'un gözlerinin rengine duyduğu nefretin derinliğini açıklayamazdı.

Odasına dönen Rishe yatağına gitti ve yastığının altına sakladığı kâğıdı çıkardı. Üzerinde Arnold'un ona almayı planladığı yüzüğün tasarımı vardı. Rishe birkaç geceyi uyumadan önce ona bakarak geçirmişti. Sonunda kâğıdı tekrar sakladı ve masasına geçti. Arnold'dan ödünç aldığı cep saatini kontrol ettikten sonra bir tüy kalem aldı.

"Gecenin bu saatinde sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim lordum." Arnold'un hizmetkârı Oliver ofisinde prensini selamladı. Arnold, Oliver'ın az önce kendisine verdiği belgeyi elinde tutuyordu.

"değil. Ben de tam bunu konuşmak için seni arayacaktım."

Oliver'ın kaşları çatıldı; bunu beklemiyordu. "Harekete geçmeyi düşünüyor musunuz? Ne yapılması gerektiğinin farkındayım ama sizce de biraz erken değil mi?"

"İşte tam da bu yüzden şimdi yapıyoruz. O da aynı şekilde düşünüyor," dedi Arnold, gözleri soğuk. "Planımdaki potansiyel kayıpları hesaba kattım."

Bölüm 6

“ Bir dakikan var mı Lu?”

O gün erken antrenmanda, Fritz çekingen bir şekilde Rishe'ye seslendi. Yüzündeki gülümsemenin donduğunu hissetti. Onlarla birlikte eğitim gören Sven kuyudan su çekmeye gitmişti. Diğer öğrencilerden hiçbiri henüz gelmemişti, bu yüzden sadece Fritz ve cross-dressing Rishe vardı.

Fritz sabahdan beri garip davranıyordu. Kılıç savuruşları güçten ve düşüncelerinde kaybolmuş gibi görünüyordu. Ve Rishe'nin bunun nedeni hakkında bir fikri vardı.

"Ee, dünkü antrenman hakkında..."

Biliyordum. Bunca zamandır bu konuda stres yapıyordu. Fritz bir gün önce onun idolü olan Arnold'la konuşmasına tanık olmuştu. *Ayrıca prensin beni duvara dayayıp yanaklarımı sıkıldığını görmüştü.*

Fritz ona garip bir bakış fırlatırken Rishe'nin gözleri donuklaştı. Ciddiyetle söyleyecek söz aradı ve duraksayarak ona şöyle dedi: "Eğer bu duyarsız bir soruysa, devam et ve beni yumrukla. Dün, sen ve Prens Arnold..."

"Oh, evet. Gözüme bir şey kaçtı ve Prens Arnold onu benim için çıkardı!"

"Ha?"

Fritz bön bön bakarken Rishe usulca açıkladı: "Dün hava rüzgârlıydı, değil mi? Gözüme bir şey kaçtı ve ben de bağırdım. Prens Arnold sorunun ne olduğunu görmeye geldi. O oradayken onunla konuşabilirdin ama o kadar hızlı kaçtın ki!"

"Gözün mü? Gözünde bir şey mi var?" Fritz sessizleşti ve Rishe gerginliğini belli etmemeye çalıştı. Yutacak mıydı?

Fritz'in ağzını tekrar açmasıyla aynı anda yutkundu. "Vay canına, Lu!"

Prens Arnold'un sana böyle yardım ettiğine inanamıyorum.
Bu!"

Tanrıya şükür! Rishe'nin dizleri neredeyse .

Fritz çok daha neşeli görünüyordu, rahatladığından bahsetmiyorum bile. "Anlıyorum, demek gözüne bir şey kaçtı. Hepsi bu kadar mıydı?"

Prens Arnold'a saygı duyuyor. Eminim kahramanının rastgele bir askeri öğrenciyi bu şekilde duvara dayadığını görmek istememiştir. Fritz'in bütün geceyi nasıl endişelenerek geçirmiş olabileceğini düşününce, onun iç kargaşasındaki rolü için gerçekten üzüldü.

"Ahh, sebebin bu olabileceğini hiç düşünmemiştim! Hemen sonuca atladığım için ne kadar aptalım..."

Fritz kendini , bu yüzden Rishe onu cesaretlendirmeye çalıştı. "Gerçek bir şövalye olduğunda Prens Arnold'u etkilemek için bir sürü şansın olacak. İyi olacaksın, Fritz... Whoa, sorun ne?"

Fritz, Rishe'nin önüne çökmüş, başını öne eğmişti. "Dün gece daireler çizip durdum. Tamamen bitmiş durumdayım." Fritz'in garip ruh halinin başka bir nedeni var mıydı? Fritz ona sessizce, "Şövalye olmak istememin tek nedeni Prens Arnold'du," dediğinde Rishe başını eğdi.

"Hatırlıyorum. Kasabanız savaşta saldırıya uğramıştı ve Prens Arnold sizi kurtarmıştı, değil mi?"

Fritz başını salladı, suratı asıktı. "Her şey güzel anlarmış gibi konuştum, değil mi? Ama değildi. Dürüst davranmıyordum. O zamanlar başka şeyler de oldu..."

Ben de öyle olabileceğini düşünmüştüm. Fritz, Arnold'un kılıcını gördüğünü söyledi ama tahliye edilmiş bir çocuk olarak buna fırsatı olmamalıydı. *Prens Arnold her zaman öndedir.* Fritz o kılıcı gördüyse, savaş sırasında Ceutena'nın en tehlikeli yerinde geride bırakılmış demektir.

"Prens Arnold beni kurtardığında... O gün olan her şey gerçek dışı geliyor, sanki hepsi bir rüyaymış gibi. Ama değildi." Rishe Fritz'i izlerken başını eğdi ve devam etti, "Acınası, değil mi? Hayran olduğum adam tam karşımdayken, o zamanlar ne kadar korktuğumu hatırladım. Dün gece rüyamda o savaşı gördüm. Uzun zamandır böyle bir şey olmamıştı. Ben bir şövalyeydim ve Ceutena'daydım. Ama hiç Prens Arnold gibi değildim. Çok korkmuştum; hareket edemiyordum. Sen de oradaydın Lu... ve seni kurtaramadım."

Rishe aynı hizaya gelene kadar yavaşça diz çöktü. "Korkman normal, Fritz." Dirseğini dizine dayadı ve çenesini ellerinin arasına alarak yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Savaş korkutucu *olmalı*. Şiddetten korkmak çok doğal."

"Ama ben şövalye olmak için yazıldım. Savaşmaktan korkan bir şövalyenin hiçbir değeri yoktur. Ne kadar kılıç eğitimi alırsam alayım, savaş alanında baş belasından başka bir şey olmayacağım."

Başını iki yana salladı. "Sen zayıf değilsin, Fritz. Ceutena'daki savaşın bir kurbanısın ve korkunç bir travma yaşadın. Yine de bu hayranlığı kalbinde sakladın ve gelecek için umuda dönüştürdün ve hayallerini gerçekleştirmek için çok çalışıyorsun." Fritz'in gözlerini yakaladı ve tuttu - Fritz gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Bence savaş alanının dehşetini deneyimlemek seni daha kötü değil, daha iyi bir şövalye yapacak."

Ne de olsa Rishe korkmamıştı. Lordlarını koruma günü geldiğinde, ölüme gitmeye hazırdı. Savaş meydanında hayatını riske atmış, bir şövalyenin arzulaması gereken şeyin bu olduğunu düşünmüştü. Ve bu yüzden ölmüştü. Seçiminden pişmanlık duymuyordu. Ama kesin olarak söyleyebileceği bir şey vardı: "Güçlü olacaksın çünkü neden korkman gerektiğini biliyorsun."

Fritz'in badem şeklindeki gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı. Rishe'nin sözlerini düşündü ve sonra güldü. "Şimdi çok daha iyi hissediyorum. Özür dilerim, Lu." Sesi hâlâ özür diler gibiydi ama daha az yorgundu. Fritz Rishe'ye muzip bir gülümseme verdi. "Eğer yeterince güçlü olduğumu düşünüyorsan, korkacak bir şeyim yok."

Rişe güldü ve ayağa kalktı.

Fritz de onu takip etti, yenilenmiş görünüyordu. "Hadi birlikte şövalye olalım, Lu." Rishe sadece gülümsedi. "Görünüşe göre Sven geri döndü.

Gidip temizlenmeliyiz,
Fritz."

"Ha? Tabii..."

Birlikte geri dönerlerken Rishe yüz ifadesini düzeltti. *Sana yalan söyledığım için özür dilerim.* Onunla aynı fikirde olmaya hakkı yoktu. Bu hayatta Rishe ön saflarda savaşacak bir şövalye değil, onları savaşa gönderecek insanlardan biriydi. *Ama işte tam da bu yüzden bunu engellemek için elimden gelen her şeyi yapacağım.*

Günlük eğitimini tamamlayan Rişa bir kez daha aceleyle müstakil kanada geri döndü, yıkandı ve günün geri kalanı için hazırlandı. Hazırlandığında, iki koruma refakatçisiyle birlikte ana saraydaki VIP odasına yöneldi. Kapıyı çaldı ve içeriden hemen bir cevap aldı. Şövalyelerden biri olan Kamil'e kapıyı açtığı için teşekkür etti ve ardından diğerini.

"Özür dilerim, koridorda nöbet tutabilir misin Volker? Kamil bana içeride eşlik edecek. Bir misafirle görüşürken çok fazla muhafızla içeri girmek kabalık olabilir."

"Anlaşıldı, Leydi Rishe." Şövalyesi eğildi ve koridorda kapının yanında yerini aldı.

Rişe, Kamil'e minnettar bir gülümseme verdi ve ikisi birlikte içeri girdiler.

"Affedersiniz, Majesteleri."

Kyle ayağa kalktı, Rishe'i mükemmel bir açıyla selamladı, bu küçük jest onun çalışkan doğasını örnekliyordu. Dün Kyle bütün gününü başkent akademisyenleriyle tartışarak geçirmiş ve onlarla birlikte yemek . Rishe partiden beri onu görme fırsatı bulamamıştı. Durumu hakkında endişelenmişti ama onu görür görmez endişesi azaldı.

"Sana verdiğim ilaç işe yarıyor gibi görünüyor. Rahatladım." "Tek bir bakışla nasıl hissettiğimi gerçekten anlayabiliyor musun?"

"Daha doğru bir tahmin için sizi muayene etmem gerekir, ancak şunu söyleyebilirim ki

Durumunuzda belirgin bir değişiklik olduğunda. Sanırım sabahları ve geceleri daha az öksürüyorsunuz ve bu nedenle daha iyi uyuyabiliyorsunuz?"

"Gerçekten ilahi bir gözünüz var leydim."

Rishe onun saygılı teşekkürü karşısında ne hissedeceğinden emin değildi. Eskiden onu "Odadaki kitapları temizle!" ve "Araştırmacıyla ne kadar meşgul olursan ol daha erken yatmalısın." diye azarlayan birinden bunu duymak garipti.

Duygularını gizlemek için gülümsedi ve kanepeye oturdu. Kyle da oturdu. Rishe yanında getirdiği küçük şişeyi aralarındaki masanın üzerine koydu. "Sizden de bu hapları almaya başlamanızı rica ediyorum. Bugünden itibaren, Majesteleri."

". Bunlar bana daha önce verdiğiniz sıvı ilaçtan farklı mı?"

"Sıvı ilaç kan dolaşımına daha kolay karışır ve etkisini göstermesi daha kısa sürer, ancak etkisi o kadar güçlü değildir ve uzun sürmez. Bu hapları uygulamadan önce iyi bir gece uykusuyla gücünü yeniden kazandığından emin olmam gerekiyordu."

Ustası ona güçlü ilaçların zayıf bir beden için zehir olduğunu öğretmişti. Kyle'ın hastalığı solunum semptomlarıyla karakterize olsa da, midesinin durumu durumunu büyük ölçüde etkiliyordu. Daha dinlendirici bir uyku, daha iyi bir iştah anlamına geliyordu.

"Bu haplar birkaç şifalı bitkinin ezilmesiyle elde ediliyor ve balla sertleştiriliyor." Küçük şişe şekerli sütlü çay rengine tabletle doluydu. "Solunumunuz bazen sıklaşıyor, değil mi? Sanırım bunun nedeni ciğerlerinizin yorulması ve kalp çarpıntınız. Ayrıca dudaklarınızı sıkıca kapatıp renklerini açma alışkanlığınız var. Bunun dişlerinizi gıcırdattığınız olduğunu söyleyebilirim."

"Ben... farkında değildim. Emin misiniz?"

"Normalde üst ve alt dişlerinizin birbirine değmemesi gerekir; üst dişler alt dişlerden birkaç milimetre yukarıda durmalıdır. Çenenizi gevşettiğinizde üst ve alt dişleriniz birbirine değiyor mu?"

Sorusu karşısında Kyle'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Geçen geceki parti sırasında seni birkaç kez alnına dokunurken gördüm. Baş ağrınız var, değil mi? Bunlar stres altındaki bir vücuttan kaynaklanır, bu yüzden baş ağrısı ilaçları pek yardımcı olmaz."

"Her hareketimden görünüyorsun."

"Renhua'daki ustam daha da fazlasını okuyabilirdi."

"Bir zamanlar beni muayene eden Hakurei adlı bir eczacının da benzer şekilde olağanüstü gözleri vardı. İnsanların ona dünyanın en yetenekli eczacısı duyduğum. Bu kadar bilgili başka birinin olabileceğini düşünmek..."

Hayır, aslında ikisi de aynı şey, diye düşündü Rishe kendi kendine ve hap şişesini Kyle'a doğru itti. "Lütfen yemeklerden otuz dakika önce bir tane al. Etkilerini yavaşça gösterirler ve uzun süre dayanırlar, gün boyunca semptomlarınızı hafifletirler. Ancak tadı en az sıvı ilaçlar kadar kötü..."

Gerçekten iğrençti. Şifalı bitkilerin berbat tadı, bağlayıcı madde olarak kullanılan balın uyumsuz tatlılığıyla daha da kötüleşiyordu.

Kyle yine de ciddiyetle başını salladı. "Eğer bile daha iyi çalışmama yardımcı olacaksa, buna değer."

"Ekselansları." Bugün o gündü. Rishe ellerini kucağına koydu ve sessizce söze başladı: "Geçen gün Prens Arnold'la partide konuştuklarınıza kulak misafiri oldum."

Kyle'in gözleri yavaşça normale dönmeden önce irileşti. "O halde son derece utanç verici bir şeye tanık oldunuz. Prens Arnold isteğimi reddettiğine göre yapılacak en nazik şeyin toparlanıp gitmek olduğunu biliyorum ama henüz vazgeçmeyi kendime yediremiyorum."

"Tehlikenin farkında değil miydiniz? Şu savaşta olmayabiliriz, ancak yakın zamandaki bir çatışmanın galipleri olarak Galkhein bunu bir anda değiştirebilir. Prens Arnold'un düşman bir ulusun tüm kraliyet ailesinin kafasını kestiği savaşın hikayesini biliyor olmalısınız, Majesteleri."

Kyle hafifçe uzakta duran Kamil'e bir bakış attı. Rishe onun ne için endişelendiğini biliyordu. "Merak etme. Burada söyleyeceğimiz hiçbir şey Prens Arnold'a ulaşmayacak."

Rishe'nin muhafızlarının hepsi Arnold'un kişisel şövalyeleri idi ve görevlerinden biri de onun hareketlerini rapor etmektir ama Kamil bir istisnaydı. Kamil aslen varoşlardan geliyordu. Rishe komşularının iyiliği bir politika ortaya koymuş ve Kamil'in tam desteğini almıştı. Theodore onu kaçırdığında, Kamil planını hayata geçirmesine yardım etmişti. Rishe bu nedenle ondan Coyolles ile yaptığı gizli görüşmeler konusunda sessiz kalmasını istemişti.

Rishe ona bir bakış fırlattı ve Kamil selam verdikten sonra arkasını döndü. Onlar.

"Prens Arnold'un kağıt üzerinde yürürlüğe koyduğu politikaları gördüm.

Neyden

Okuduğumda, politikalarının her zaman halkını ön planda tuttuğunu açıkça gördüm.

Bilge bir hükümdar olduğundan bir kez bile şüphe etmedim... Merhametinin savaş zamanında düşman uluslara da uzanıp uzanamayacağını merak ediyorum."

Kyle fark etmişti, tıpkı Rishe'in gibi. Bundan emindi ama sözünü kesmedi, onun devam etmesini bekledi.

"Halkını koruması gereken bir kraliyet mensubu olmama rağmen savaş alanı hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bu tamamen benim varsayımım ama sanırım yaralı askerlerle savaş alanında hareket etmek ölü askerlerle hareket etmekten daha zordur."

Tam olarak Kyle'ın dediği gibiydi. Eğer yoldaşlarınız ölürse, yapabileceğiniz tek şey cesetlerini geride bırakıp yolunuza devam etmektir. Trajik ve kalbinizi parçalardı ama verimliliğinizi düşürmezdi. Ancak yaralanmalarda durum farklıydı. Bir şövalye yaralı bir yoldaşını korumak için savaşırdı. Bu da savaşı kazanmak için daha az güç harcanması anlamına gelirdi ve tüm takımların yok olmasına yol açardı.

"Prens Arnold muhtemelen savaş alanında düşmanlarını bir strateji meselesi olarak katletti. Düşman askerleri arkadaşlarının ölü yattığını görselerdi, yoldaşlarını korumak için ona karşı durmazlar ve savaşma isteklerini yok ederlerdi. Düşman asillerini esir almaz; onları öldürür. Bu aynı zamanda bir çatışmayı sona erdirmenin kararlı bir yolu olarak görülebilir ve her iki tarafın da kayıplarını azaltır."

Kyle'ın savaşla ilgili hiçbir deneyimi yoktu ama Rishe onun teorilerine katılıyordu. *Prens Kyle gerçekten inanılmaz biri. Tüccarlar ve bilginlerle olan yakın ilişkileri bir yana, strateji konusunda da iyi bir kafaya sahip olması... Kişisel deneyimi olmayan şeyleri analiz etme ve hayal etme konusunda geniş bir yeteneğe sahip.* Eğer bu kadar güçsüz olmasaydı ve zaman bu kadar kötü olmasaydı, bilge bir hükümdar olarak tanınacağından emindi.

"Ben de sizin gibi hissediyorum, Majesteleri."

Arnold'un savaşta düşmanlarını bu kadar acımasızca katletmesinin bir nedeni olmalıydı. Bu şekilde, çok kişiyi kurtarmak için az kişiyi feda edebilirdi.

Bu yüzden Prens Arnold haklı olarak bir istilanın Coyolles için babasınınkinden daha iyi olacaktır.

Arnold kibardı ve bu kibarlık ona savaş ve cinayet gibi acımasız seçimleri tereddüt etmeden yapma imkânı veriyordu. Bu yüzden Rishe onu durdurması gerektiğini biliyordu.

Kyle bir kez daha Rishe'nin önünde eğildi. "Sizin gibi bir hanımefendiyle böyle tatsız konuları tartıştığım için özür dilerim. Prens Arnold gerçekten bir tiran olsa bile, bu yapmam gereken şeyi değiştirmez."

"Bahse girerim, 'Coyolles'i bana mal olsa bile koruyacağım' demek niyetindesiniz.

hayat.

""

Kyle şaşkınlıkla ona baktı. Rishe'nin gülümsemesi hüznüydü.

"Bir zamanlar hayatımı koruma arzusuyla riske atmam gerektiğine inanıyordum.

Ama artık bunun doğru olduğunu düşünmüyorum. Ne de olsa kurtardığınız hayat sizinki sona erdikten sonra da devam ediyor." Kyle'ın nefesinin kesildiğini hissedebiliyordu. "İnsanlar hayatlarında sadece bir kez tehlikeye girmezler. İlk sıkıntıyı atlattıktan sonra sizi mutluluk ve tehlike bekler."

Rishe konuşurken, bir şövalye olarak hizmet ettiği asilzadeleri hatırladı. Prensini ve ailesini korumak için hayatını tehlikeye atmıştı. Ölmekten korkmadan savaş durmuş, kalbinde kabaran o hisle kılıcını sallamıştı. Rishe şimdi ne kadar aptalca davrandığını biliyordu. İmparator Arnold kaçan arabalarını yakalayabilirdi. Müttefik uluslarına ulaşabilirlerdi ama orada ihanete uğrayıp yine de öldürülebilirlerdi. Ve eğer şövalyelerinden biri hayatta kalmış olsaydı, onları bu tür tehlikelerden koruyabilirdi.

"Buraya geldiğimden beri, Galkhein şövalyelerinin güçlü olduğunu öğrendim çünkü görevlerini korumak için asilce ölmüyorlar, ne olursa olsun hayatta kalarak görevlerini koruyorlar. Onlara uzuvlarını kaybetseler ya da artık kılıç tutamasalar bile savaşmaları ve yaşamaya devam etmeleri öğretilir." Ve onlara bu dersleri aşıl原因 kişi veliaht prensten başkası değildi.

"Lütfen, Prens Kyle..." Rishe Kyle'ın gözlerinin içine baktı ve geçmişte pek çok kez yaptığı gibi ona ismiyle hitap etti. Coyolles halkı daha resmi olan "Ekselansları" yerine her zaman bu doğrudan hitabı kullanırdı. Bu ona duydukları sevginin bir ifadesiydi. Bu hayatta Rishe'nin de aynısını yapması kabalık olabilirdi ama o yine de yaptı. "Şimdilik, benimle küçük bir ittifak kurmanızı rica ediyorum."

"İttifak mı?"

"Prens Arnold'u ikna etmek için. Siz Coyolles ve Galkhein arasındaki ittifakta gerekli bir faktörsünüz." Rishe elindeki kâğıtları

Bir gece önce Arnold'la balkonda ayrıldıktan sonra bunları alelacele yazıp masanın üzerine koymuştu.

Gözlerini kadının planında gezdiren Kyle zorlukla yutkundu. "Leydi Rishe, siz tam olarak *kimsiniz*?"

"Ne yazık ki bunu size söyleyemem ama bu planı başarabileceğinizden eminim."

"Bu gerçekten Prens Arnold'u ikna edecek mi? Dinleme zahmetine gireceğinden bile emin değilim."

"Öyle olacak," dedi Rishe kesin bir ifadeyle. "Prens Arnold kabul eder mi bilmiyorum ama bu planı uygularsanız en azından sizi dinleyeceğini ."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Şey, doğal olarak..." Rishe sırtarak göğsünü kabarttı ve "Çünkü ben Prens Arnold'un müstakbel eşiyim" dedi.

Kyle hemen o öğleden sonra Rishe'nin planını uygulamaya koyuldu. Arnold'un şüphelenmesini önlemek için Galkhein'in ziyareti için hazırladığı turlara katıldı ve operasyondaki rolünü elinden geldiğince sorunsuz bir şekilde yerine getirdi. Rishe onunla sadece günde bir kez, yaptığı yeni ilacı ona verdiğinde görüşüyordu. Birkaç gün sonra bir gece, planlarını uygulamaya başladılar...

"Lütfen bunları benim için kontrol edin, Leydi Rishe."

Rishe, adamın aralarındaki masaya koyduğu şeyi görünce nefesi kesildi. "Şok oldum. Açıkçası, bana yardım etsen bile zamanında bir araya getirebileceğimizden emin değilim."

Kyle içtenlikle başını salladı. "Galkhein'a giden gemide tanıdık bir yüz vardı. Listendeki diğer her şeyi de hallettim."

"teşekkür ederim. Kullandığım şirket bu tür şeyleri tedarik etmekte zorlanıyor."

Rishe'nin mevcut stratejisi birkaç kişi ve öge gerektiriyordu - ikincisi Aria Ticaret Şirketi'nin kaptan köşkünün dışındaydı.

Tanrıya şükür Prens Kyle buradaydı. Başka bir ülke olsaydı, doğru insanları kendim bulmak benim için çocuk oyuncağı olurdu. Rische'in geçmiş yaşamlarında ziyaret etmediği tek yer burasıydı. Diğer ülkelerdeki ticaret durumları hakkında en azından fena sayılmayacak bir bilgisi vardı ama Galkhein'in pazarına trajik bir şekilde yabancıydı. Neyse ki Kyle'in bağlantıları buraya kadar uzanıyordu.

Dürüst anlaşmalar için pek çok tüccarla yüz yüze , Galkhein tüccarlarıyla da bağlantıları var. Prens Kyle'ı önemli bir müşteri olarak görüyor olmaları ki onun için acele siparişler tedarik etmeye istekliydiler. Tüccarlar kişisel bağlantılara çok değer verirdi ve Kyle gibi biri inanılmaz bir skordu.

"Gerçi bana bu tozun gerçekliğini doğrulamanın bir yolu olmadığını söylediler. Michel bunu anlayabilirdi ama..."

"Bu bir sorun değil Prens Kyle; bileşenlerini doğrulayabilirim. Ve size bu planı Michel'den saklamak istediğimi söylemiştim. Profesör bugün yine şehirde mi?"

"Evet. Deney yapmadığı zamanlarda kendini kitaplara vermeyi seviyor."

Kyle, Michel'in kasabadaki kütüphaneyi ziyaret ettiğini düşünüyordu ama Rische onun davranış biçimlerine daha aşinaydı. Eğer Michel kasabaya inmişse, neyin peşinde olduğuna dair iyi bir fikri vardı.

"Prens Arnold'u sizinle bir kez daha görüşmeye ikna etmeyi başardım. İki gün sonra, akşam."

"Evet. Grubumuz dört gün içinde Coyolles'e dönmeyi planlıyor."

Kyle'in ziyareti görünüşte Arnold ve Rische'nin düğününü kutlamak içindi. Diğer bahaneleri ise bilginleri arasında bilgi alışverişi yapmak ve ülkede gözlem turları düzenlemektir; her iki prens için de bir ittifak kurulması söz konusu değildi. Eğer kalış süresini sebepsiz yere uzatırsa, Arnold'un babası -imparator- şüphelenebilirdi.

Ne yaptığımızı öğrenirlerse iki şeyden biri olur: İmparator Coyolles'i işgal edecek ya da bunu önlemek için Prens Arnold Coyolles'i işgal edecek. Her iki durumda da Prens Kyle tehlikede olacak.

Endişelerini gizleyen Rische, sesi parlak bir şekilde konuştu. "Bu olacak

Peki, Prens Kyle. Prens Arnold'la görüşmenizin yarın olmasını bekliyordum-şimdi hazırlanmak için bir günüm daha var."

"Ne büyük şans. Yardım edebileceğim bir şey varsa lütfen söyleyin."

"Gereğinden fazlasını yaptın. Bu aileye gelin gideceğim için Ülkemde müttefikim olmanızdan büyük memnuniyet duyacağım," dedi Rishe.

Kyle'ın gözleri büyüdü ve onun önünde derin bir şekilde eğildi.

Rişa odasına döndü ve "uyumak" -daha doğrusu planının bir sonraki aşamasını hızla hazırlamak- için hizmetkârlarını kovdu. Biraz çalıştıktan sonra bitişik odayı dikkatle dinledi. Arnold orada görünmüyordu; hâlâ görevleriyle uğraşıyor olmalıydı. Emin olduktan sonra bir iple balkona çıktı. Rishe dördüncü kattaki odasından bahçeye indi ve tarlasına doğru ilerledi. Olabildiğince sessizce yaklaştı ve beklenen çiçek kokusunu aldı.

"Merhaba, Profesör." Tam da düşündüğü gibi.

Kadın ona seslendiğinde, sarışın adam tarlanın yanında durduğu yerden başını kaldırdı, ağzından bitkisel bir sigara sarkıyordu. Michel saçlarını kulağının arkasına topladı ve sigarayı dudaklarının arasından çekerek gülümsedi.

"Hey, Rishe. İyi akşamlar. Benimle bir yolculuğa çıkmaya hazır mısınız?"

Rishe başını salladı. "Sanırım sana bu teklifi etmeyeceğimi söylemiştim. Sadece seninle konuşmak için buradayım."

". Konuşalım."

Michel'e bakan Rishe, bir simyacı olarak hayatında yollarının ayrıldığı o günü hatırlamaktan kendini alamadı. Biraz gergin bir şekilde, "Profesör, barutunuzu gerçekten Prens Arnold'a vermeye niyetli misiniz?" diye sordu.

"Sanırım yapacağım. Sonuçta, bunu etkili ve kararlı bir şekilde kullanacağını umuyorum. Dünyayı değiştirecek." Michel sigarasından bir nefes çekti ve devam etmeden önce dumanını üfledi. "Zehir bu dünyaya zarar vermek için getirilir. Eğer o zehri öldürmek için kullanmazsanız, var olması için bir neden kalmaz, değil mi?" Duymuştu

bu sözleri önceki hayatında da söylemişti. "Barut da aynı şey. Dünyayı değiştirmek için vardır, bu yüzden düzeni altüst etmek için kullanılmalıdır." Michel hâlâ gülümsüyordu, gözlerindeki ışık onları buza çeviriyordu. "Her şey amacına ulaşmalıdır. Ben de bir istisna değilim."

Rishe onun neden bu kadar inatçı davrandığını biliyordu. "Dünyayı altüst etmek için doğmuş biri misyonuna uygun hareket etmeli o zaman?"

"Bu doğru. Ne söylemeye çalıştığımı çok iyi biliyorsun, Rishe."

Elbette biliyordu; ona daha önce de söylemişti. Hatta bunu aynı inatçı ifadeyle söylemişti.

"Eğer bunu başaramazsam, varlığımın hiçbir anlamı kalmaz. Ve eğer barut kendisinden yararlanacak birini bulamazsa, aynı kaderi paylaşacaktır."

"Birçok ölüme yol açacak olsa bile kullanılmalı mı?"

"Heh heh , ne ikilem ama. Özür dilerim, Rishe. Seni gerçekten üzmemiştim." Michel'in gülümsemesi durakladı, yalnızlaştı. "En azından bu kadarı doğru."

Rishe yumruklarını sıktı. "Siz hep böyleydiniz Profesör." "Hm?"

"Tanıdığım herkesten daha dikkatsiz davranıyorsun ama kendini gerçek özgürlükten mahrum bırakıyorsun. İsteddiğin ve istemediğin şeyler var ama sen oynaman gerektiğini düşündüğün bu 'rolün' esirisin. Simya yeteneğinizi deneylerinize harcıyor, keyfi olarak size ait olduğuna karar verdiğiniz bir yükü omuzlamaya çalışıyorsunuz."

"Sen ne-"

"Bu dünyada kesinlikle sadece sizin başarabileceğiniz şeyler var. Ama inanılmaz başarılarla imza atmak senin amacın değil." Rishe nefes almak için durdu ve gözlerini ona dikti. "İnsanların bu dünyada var olmak için bir amaca ihtiyacı yoktur."

Michel'in gözleri birazcık açıldı, o kadar hızlı ve hafifti ki bu bir ifade sayılmazdı. Ama sadece bir saniyeliğine *şaşırmış* görünüyordu. Onunla geçirdiği onca yıl boyunca, Rishe onun yüzünde böyle bir ifadeyi daha önce hiç görmemişti.

"Çok tuhaf şeyler söylüyorsun." Şaşkınlığı gitmiş, yerini her zamanki yumuşak gülümsemesine bırakmıştı. "Bu dünyaya hiçbir şey anlamsız gelmez. Bir kez var olduğunda, o anlamı yerine getirmek için çabalamalıdır."

"Profesör, ben-"

Michel arkasını döndü, ama sadece bir kez ona baktı, "İyi geceler, Rishe. Yarın görüşürüz."

Rishe, vedasının geleceğe dair ipuçları içermesi nedeniyle biraz rahatlamıştı. Üçüncü hayatında, "Elveda öğrencim" gibi yıkıcı bir sözle ayrılmışlardı.

Gözlerini kapatarak derin nefes aldı. Nefes verdi. Sonra gözleri açıldı. *Acele etmeliyim...*

Sadece bir günü kalmıştı.

Arnold ile randevuları sarayın toplantı salonunda gerçekleşti. Kraliyet ailesi tarafından kullanılan pek çok odadan biri olan odanın mobilyaları birinci sınıftı. Odanın ortasındaki yuvarlak masa asla misafir odalarında bulunmazdı.

Sonunda kapı çalındı. Arnold'un Oliver kapıyı açtı ve prensi içeri buyur etti. Çoktan oturmuş olan Kyle ayağa kalktı ve selam verdi.

"Prens Arnold. Beni görmek için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

"Önce şunu söylememe izin verin." Arnold masanın öbür ucundan Kyle'a ters ters baktı. "Geçen geceki konuşmamızı tekrarlamak niyetinde değilim. Coyolles ile ittifak kurmanın hâlâ bir anlamı olduğunu düşünmüyorum."

"Farkındayım."

"Ancak..." Gözleri odanın köşesine kaydı. "Bu benim zamanıma degecek, değil mi Rishe?"

"Elbette, Prens Arnold." Basit bir hizmetçi gibi masadan uzak duran Rishe, Arnold'un bakışlarına gülümseyerek karşılık verdi. *Gözünüz korkmasın. Bu bir iş görüşmesi. Bir dövüş.*

Arnold'ın bakışları saldırgandı ve kavgacı tavrı odadaki tansiyonu yükseltti. Kyle da bunu hissetmiş olmalıydı.

Arnold sırtarak yerine oturdu. "Hadi, otur," dedi Kyle'a. "Hadi başlayalım artık."

"Her şey sırayla, Prens Arnold." Rishe masanın yanına giderek Kyle ve Arnold'un arasında durdu. Yüzünü veliaht prene döndü ve kollarını iki yana açarak ona gülümsedi. "Bugün bende neyin farklı olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Arnold bu soru karşısında kaşlarını çatdı. Dirseğini masaya dayadı ve çenesini ellerinin arasına aldı. "Kolyeniz, bilezikleriniz ve küpeleriniz. tanıyamadım. Onları daha önce benim önümde takmadın, değil mi?"

Onun kaşlarını çatmasını bekliyordu ama tahminini değil. *Keskin gözleri var. Zihni de hızlı. Bazen içimi görüyor gibi hissediyorum.*

Rishe başını salladı ve oturdu. "Aynen dediğiniz gibi. Bunları dün Aria Ticaret Şirketi'nden satın aldım. Tüm bu parçalar Coyolles'de üretildi."

"Coyolles'in endüstrisini açıklamama izin verin," diye araya girdi Kyle. "Mücevher madenciliği yapıyoruz ama aynı zamanda yılın yarısından fazlası boyunca içeride kapalı kalıyoruz. Bu koşullar son derece yetenekli zanaatkârlar ortaya çıkardı."

Coyolles halkının uzun kışlarla başa çıkmak için birçok stratejisi vardı. Erkeklerin kadınları övmek için şarkı söyleme geleneği, aileler birlikte içeride sıkışıp kalırken ev içindeki uyumu korumak için gelişmişti. Zaman geçirmek için zanaatlarını geliştirmişlerdi.

"Coyolles'de zanaatkârlar işlerini başka yerlere kıyasla çok daha hızlı ve hassas bir şekilde tamamlayabiliyor. Bu, dünyanın geri kalanından daha fazla övünebileceğimiz hazinelerden biri."

Kyle'ın söylediği her şey doğrudu. Arnold'ın Rishe için kasabadan satın aldığı yüzüğün tamamlanması normalde bir ay sürecekti ama yaşlı kadından gelen mektupta Rishe'ye yapım süresinin sadece bir hafta olacağı söylenmişti. Bu, Kyle'la birlikte gemide bulunan Coyolles'li zanaatkârlar sayesinde olmuştu.

Coyolles'li zanaatkârlar dünyanın en iyileridir. Bir tüccar olarak yaşamak bana bunu öğretti.

Galkhein, Coyolles'in tam tersiydi. Savaş nedeniyle Galkhein'in yetenekli zanaatkârları -kuyumcular da dâhil- neredeyse yok denecek kadar azdı. Metalden silah yapmak, ince ve narin parçalar yapmaktan farklı bir dizi beceri gerektiriyordu ve Galkhein'dan insanlar hemen hemen sadece ilkini yapabiliyordu.

Zanaatkârlarının hiçbiri detaylı metal işleri yapamıyordu.

Yine de Arnold'un bakışları soğuktu. "Rishe."

Rishe ürperdi ama yumuşak gülümsemesini korudu. *Bu işe yarayacak.*

Arnold'un kuyumcularla ilgilenmediğini biliyordu ama bu işin doğası böyleydi. Bir ürün sunulduğunda müşterinin iki seçeneği vardı: satın almak ya da almamak. İkincisini seçmek iş fırsatını kaybetmekle sonuçlanabilirdi. Ancak birden fazla ürün sunmak müşterinin düşünce yapısını değiştiriyordu. Satın almak ya da almamak yerine, "Hangisini satın alayım?" ve "Bunlardan hangisi en değerli?" diye sordular. Tek bir seçenek yerine bir dizi seçenekle satış daha kolaydı.

Bu tür ucuz taktiklerin Prens Arnold üzerinde işe yarayacağını sanmıyorum. Rishe Kyle'a baktı ve eski müşterisi sessizce başını salladı. Ceketinin cebine uzandı, bir şey çıkardı ve masanın üzerine koydu. Arnold'un yüz ifadesi değişmedi.

"Bu ürün size tanıdık geliyor, değil mi Prens Arnold?" Kyle cevabı zaten bilmesine rağmen sordu.

"O benim, yani evet. Ne olmuş ona?" Arnold'un yanıtı kayıtsızdı. Rishe açıklamak için araya girdi. "Bu-"

"Bekle." Arnold ters ters bakarak onu durdurdu. Daha önceki ilgisizliği gerçektir, ama şimdi bu değişiyordu.

Nedenini anlayan Rishe şaşırdı. "Bunu fark edeceğini bile düşünmemiştim." Rishe'nin yüzünde hâlâ iş gülümsemesi vardı ama içi . Arnold bir şey söylememişti ama muhtemelen onun oyununu anlamıştı.

"Masanın üzerindeki saat aslında sizin değil. Bu tam bir *taklit* "Savaş sırasında çok değer verdiğiniz saatin bir kopyası, Prens Arnold."

Rishe yanındaki çantadan bir şey çıkardı. Tıpkı Kyle'ın gibi, onu önündeki masanın üzerine koydu.

"Saatin burada."

Masanın üzerinde iki cep saati duruyordu. Biraz farklı metalik parlaklıkları dışında birbirlerinin aynısıydılar. Bu küçük fark Arnold'u uyarmıştı.

"Prens Kyle'ın saati sizden ödünç aldığımın bir kopyası." Arnold sessizce Rishe'ye baktı.

"Bu, Prens Kyle ile aynı gemide Galkhein'a gelen bir zanaatkâr tarafından yapıldı. Neye ihtiyacımız olduğu konusunda mücevher satıcılarından birine danıştım ve ekipmanı ödünç aldım. Görünüşe göre, tekerlekler, yaylar ve benzerleri mücevherler için metal dökümüyle aynı şekilde dökülüyor."

Zanaatkârlar balmumundan bir model yapar, bir kalıp oluşturur ve ardından metali bu kalıba dökerlerdi. Model en çok zaman alan adımdı, ancak kalıbı bir kez elde ettiklerinde, kısa bir süre içinde tekrar tekrar kullanılabiliyordu. Dökümün faydası buydu. Yetenekli zanaatkârlar çok ince ayrıntılara sahip eşyaların dökümünü yapabiliyordu. Yine de zamanında bitirmek bir kumardı.

"Coyolles'li yetenekli bir zanaatkâr" ve Prens Kyle ile birlikte kraliyet gemisiyle gelen biri. Kim olduğunu bildiğimi sanmıştım ve haklı olduğuma sevindim.

Rishe cep saatini icat eden kişiyi çok iyi tanıyordu ve bu kişi saatin ince parçalarını Coyolles'li bir zanaatkâra yaptırmıştı. Coyolles'u seçmelerinin nedeni mücevher yapım teknikleriydi. Bu da Galkhein'a gelen zanaatkârın elinde saat parçalarını üretecek kalıplar olduğu anlamına geliyordu. Kendinizi yurtdışına pazarlamak istediğinizde yaptığınız işin başarılı örneklerini getirmek her zaman akıllıca olmuştur.

Eğer parçalarım olsaydı, bir cep saatini kolayca monte edebilirdim. Ne de olsa Michel geçmiş yaşamımda bana çok dikkatli bir şekilde öğretmişti.

Rishe biraz kederli bir ifadeyle Arnold'a döndü. "Savaş sırasında çok değer verdiğin cep saati, yayları ve çarkları bir araya getiren karmaşık metal işleme sanatıyla yapıldı. Yakında birçok başka ürün de aynı şekilde üretilecek." Rishe bundan emindi. Bu metal işleme teknikleri pek çok yol açıyordu. Şimdi kulağa fantastik geliyordu ama dünyanın her yerinde sayısız bilim adamı bu konuda araştırmalar yapıyordu. Rishe bir simyacı olarak yaşamı boyunca onların çalışmalarından pek çoğunu görmüştü.

"Prens Arnold, sanırım bunu isteyeceksiniz." Bu icadın değerini ; kendi entrikalarında kullanmıştı. "Bu teknolojiyi Galkhein'a getirebilirsiniz!"

Arnold gözlerini Rishe'ye dikti. Bakışlarını ondan ayırmadı, tam gaz ilerlerken onun gitmesine izin vermedi.

"Cep saatinin mucizelerinin farkındasınız. Ama ya

Bu inanılmaz derecede nadir teknoloji kitleler tarafından yaygın ve ucuz bir kullanılabilir mi? Böyle bir teknolojinin üretebileceği diğer uygulamaları hayal edin!"

Ona gösterdikleri cep saatinin yapımı sadece birkaç gün sürmüştü. Rishe'nin üretim süresinin kısalığını vurgulamasına gerek yoktu; Arnold bunu açıkça görecekti.

"Dünyanın dört bir yanındaki akademisyenler yayların ve dişlilerin modern teknolojideki uygulamalarını araştırıyor. Bilgilerini birleştirirlerse, her türlü şeyi yaratabilirler! Atlar olmadan hareket eden arabalar! Rüzgâr olmadan yelken açan gemiler! Bu hayaller yakında gerçeğe dönüşecek." Rishe güvenle dolup taşarak gülümsedi. "Ama iş böyle bir teknolojinin gerçek üretimine geldiğinde, dünyanın her yerine baksanız da bunu yapabilecek tek bir yer bulursunuz: Coyolles."

"Hah!" Arnold sırtarak çenesini tekrar elinin arasına aldı. "Sanki geleceği görmüş gibi konuşuyorsun."

Sesi her şeyi gibi geliyordu. Arnold onun sırrını biliyor olamazdı, nasıl bu kadar zeki olabilirdi? Bahsettiği gelecek sadece hayal ettiği bir şeydi. Önceki hayatlarında Coyolles yok edilmiş, zaten yetersiz olan ulusal güçleri Galkhein işgal edene kadar erozyona uğramıştı. Bu sonucun değiştiğinden emin olmalıydı, ne şekilde olursa olsun.

Onu şimdi ve burada ikna gerekiyor. Rishe yumruklarını sıkı.

Arnold'un yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. "Ee?" Sesi odayı ürpertti ve sonra şu ana kadar ilgisini pek çekmemiş kişiye döndü. "Kyle Morgan Cleverly. Tam olarak neyin peşindesin?"

Rishe veliaht prensin buz gibi ses tonu karşısında kaskatı kesildi. Kyle'a bakan Arnold'ın gözlerinde koyu bir ışık parladı. İfadesizdi ve sesi düzdü ama yaydığı yoğunluk Rishe'nin derisinin karıncalanmasına neden oldu. Baktığı kişi o bile değildi ama sinirlerine engel olamıyordu.

Arnold acımasızca devam etti, "Etkileyici bir teknolojiye sahip olduğunuzu kabul ediyorum. Benim ülkemde bir şey." Biçimli parmakları sandalyesinin kol dayanağına çarptı. Ses odanın içinde yankılanarak gerginliği daha da artırdı. Rishe onun tam olarak ne yaptığını bildiğinden emindi. "Saflığın beni iğrendiriyor."

Rishe yutkundu. Öfkesi onu bu kadar, Kyle'ın hissettiği baskıyı hayal bile edemezdi.

Arnold onların tepkilerine aldırmadan devam etti: "Bilginin, teknolojinin ve insanların başka ülkelere götürülebileceğini anlıyorsunuz değil mi? Ülkenizdeki zanaatkarları parayla Galkhein'a çekmeme bile gerek yok; sizi tehdit edebilirim. Orduya sahip olmam, bana istediğim her şeyi vereceğiniz anlamına geliyor. Sonra -ülkem senin tekniklerini mükemmelleştirdiğinde- Coyolles'ten hayatta kalan herkesi öldüreceğim. Bu kadar basit." Sanki hiçbir şey olmamış gibi konuşuyordu. "Bir an olsun durup kendini düşündün mü? Yoksa karım ne derse onu yapan göstermelik bir prens misin?"

"Ekselansları! Prens Kyle-"

"Ben de aynısını sana söyleyebilirim, Rishe." yüzleşti ve Rishe dilini tuttu. "O teknoloji elime geçtiğinde neler yapabileceğimi hayal etmedin mi?"

Onun ne yapacağını çok iyi biliyordu. Ya da *orijinal* Arnold'un ne yapacağını. Ama artık başka bir şey biliyordu. *İşte bu yüzden.*

"Leydi Rishe size inanıyor, Prens Arnold," diye atıldı Kyle. İnanılmaz derecede gergin olan odada dimdik oturdu ve gözlerini Arnold'a kilitledi. "Coyolles'in metal işleme teknolojisini pazarlık kozu olarak kullanmayı önerdiğinde endişeliydim ama Leydi Rishe inancında ısrarcıydı." Kyle'ın mavi gözleri iki kristal su havuzuna benziyordu. ışık saf ve samimiydi. "Geleceği daha iyi bir şeye dönüştürme gücüne olan arzunuzu inanıyor."

Tıpkı Kyle'ın dediği gibiydi. İmparator Arnold Hein birkaç yıl içinde savaş açacak olsa bile, Prens Arnold birkaç yıl önceki savaş zamanı zalimliği nedeniyle korku uyandırса bile, Rishe tam karşısındaki Arnold'un nasıl biri olduğunu çok iyi biliyordu.

"Ben de size inandığım için bu ülkeye geldim," diye devam etti Kyle. "Politika kayıtlarınızdan, düşmanlarının askerlerine bile saygı gösteren mükemmel bir hükümdar olduğunuzu anladım. Şimdi bile benimle görüşmeyi kabul ediyorsunuz."

"Bu sadece... inanç mı? Coyolles'i işgal edip teknolojisini çalmayacağıma mı *inanıyorsun*?"

"Kesinlikle."

"Ne kadar . Şimdi neden güvenebileceğini düşündüğünü Ben."

"Evet, sizin korumanızı istemekle aptallık ettim ama ittifak kurma isteğimin yanlış yönlendirilmiş olduğuna inanmıyorum," dedi Kyle, sesi güçlü ve netti. "Galkhein'a bir hükümdar olarak size duyduğum derin hayranlık yüzünden geldim." Bir elini kalbine götürdü. "Coyolles mücevherlerini kaybettiğinde, bilginlerinin bilgisini ve metal işleme tekniklerini hâlâ muhafaza ediyor olacak. Eğer Galkhein bize siyasi gücünü ödünç verirse, birlikte çalışabiliriz. Leydi Rishe'nin bahsettiği geleceğe ulaşabileceğimize inanıyorum."

"..."

"Güveninizi kazanmak için hiçbir çabadan kaçınmayacağım. Eğer bana bir şans verirseniz-"

"." Odaya giren biri Kyle'ın sözünü kesti.

Rishe kapıya baktı ve gözleri büyüdü. *Prens Theodore mu?!*

"İyi günler Prens Kyle. Böldüğüm için çok özür dilerim kardeşim. Toplantınıza böyle dalarak yaptığım kabalık için özür dilerim." Theodore başını eğdi ve normalde atlayacağı hoş sözleri sıraladı. Ardından Rishe'ye baktı ve belirli sayıda göz kırparak ona bir işaret verdi: *Acil durum!*

Ayağa fırlayan Rishe, Arnold ve Kyle'a seslendi. "Çok özür dilerim. Şimdilik ayrılmak zorundayım." "Leydi

Rishe, neredesiniz-"

"Lütfen vardığınız sonucu bana da bildirin. Ben gerçekten özür dilerim, ama şimdilik hoşça kalın!" Rishe kelimeleri sıkarak söyledi ve Theodore'la birlikte odadan kaçtı, iki muhafızı da peşinden koştu.

"Aceleyle gittikleri kesin," diye mırıldandı Arnold. Çenesi hâlâ elindeydi ve soğukkanlılıkla ekledi: "Ben de özür dilememe izin verin. Karım ve kardeşim çok kaba davrandılar."

"beni şaşırttı ama hiç sorun değil. Daha önce söylediğim şeye dönersek-"

"Oliver. İçeri gel."

Onun emriyle Arnold'un gümüş saçlı hizmetçisi odaya girdi.
Kyle'ın gözleri döndü; adam yalnız gelmemiştir. "Prens

Arnold..."

Yaklaşık bir düzine şövalye de onunla birlikte içeri girmişti. Sessizce odaya girdiler ve Arnold'un arkasında hazırolda durarak sıralandılar.

"Bunun anlamı nedir?"

Şövalyeleri tarafından olan Arnold, Kyle'a sözsüzce baktı.

Bölüm 7

Toplantı odasını terk ettikten sonra, Rishe koridorda aceleyle ilerledi. Gerçekten de koşmak istiyordu ama imparatorluk sarayında bunu yapamazdı. Paniğini bastırmaya çalışarak Theodore'un durumu özetleyişini dinledi.

Theodore onun yanında yürürken, "Bütün kuyruklarını atmış," diye mırıldandı. "En son başkentün güneyindeki on yedinci bölgede bir ara sokakta görülmüş. Bu üç saat önceydi. Şu anda bölgeyi araştırıyoruz."

"Hangi koşullar altında onu kaybettiler? Kuyruğu fark etmiş olsa bile, gecekondü mahallesindeki insanlardan kaçması..."

"Görünüşe göre, hemen öncesinde tatlı bir koku almışlar."

Theodore etkilerini açıkladı ve Rishe "kokunun" bir tür mantardan elde edilen bir anestezi olduğunu fark etti.

"Ara sokağa girdiler ve hatırladıkları son şey bu oldu. Uyandıklarında iki saat geçmişti ve hedefleri kayıptı. Başka bir deyişle..." Theodore sesini daha da alçalttı. "Michel Hévin'i artık gözümüz görmüyor."

Rishe'nin dudakları ince bir çizgi halinde kapandı.

Birkaç gün önce Theodore'dan bir iyilik istemişti. *"Profesör Michel'i izlemeni ve bana ne yaptığını söylemeni istiyorum. Prens Arnold'a yaklaşmaya çalışırsa onu durdur."*

Theodore'un varoşlardan gelen adamları başkent hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyordu, etkileyici bir bilgi ağına ve şehrin her köşesine ulaşma yöntemlerine sahipti. Ayrıca Theodore'un saraydaki gözetleme ağı da Arnold'un faaliyetlerini takip ediyordu. Michel hepsinden kaçmıştı.

"Her ihtimale karşı, lütfen etkilenen kişilerin bol su içmesini sağlayın. Bana söyleyebileceğiniz başka bir şey varsa-"

"Her farklı bir çanta taşıdığını bildirdiler. Sağlam görünümlü metal bir çanta. Onu çok hassas bir şekilde kullanmış."

Rishe'nin nefesi kesildi.

"Hedefler her zamanki rutinlerinde bir değişiklik yaptıklarında ajanlarım rapor verir." Theodore sırttı. Böyle zamanlarda gerçekten de Arnold'a benziyordu. "Haberı alır almaz varoşlardaki tüm bağlantılarımı harekete geçirdim. Şu anda on yedinci bölgeden dışarıya doğru arama yapan çok sayıda adamım var."

"Vay canına, Prens Theodore..."

"Michel Hévin'i kaybettiğimize dair rapor bana yaklaşık iki buçuk saat ulaşmadı. Hedeflerini bulduklarında, tam olarak onlara söylediğiniz şeyi yapacaklar. Bana düzenli güncellemeler gönderiyorlar."

Rishe'nin gözleri şaşkınlıkla açıldı. Onun her şeyin bu kadar üstünde olmasını beklemiyordu. Theodore'a baruttan bahsetmemiştı ve Michel'in onu Arnold'a verme arzusunu saklıyordu. Doğru, ona "hedefe" saldırırken atması gereken adımları söylemişti ama Theodore hiçbir ayrıntıyı bilmiyordu. Sadece "Bu yabancı adama göz kulak ol, belli bir şekilde hareket ederse şunu yap ve bana rapor ver" demişti. Onun doğaçlama konusunda bu kadar iyi olmasını beklemiyordu.

"Neden bu kadar şaşırmış görünüyorsun? Arnold'un küçük kardeşinin sadece akılsızca emirlere uyabileceğini mi düşündün?"

"Tabii ki hayır! Sadece bana güvenmene şaşırdım. Neden onu takip etmeni istediğimi bile söylemedim."

Yanına koşan Theodore ona kızgın bir bakış attı. "Masum biri kendisini takip eden insanlara saldırmaz. Sadece onları atlatmaya çalışır ya da yetkililerden yardım ister. Kendisini takip edenleri tuhaf bir ilaçla bayıltan bir adam belli ki çılgınca bir şey yapmayı planlıyordur."

Rishe cevap veremedi. Koridorlarda hızla ilerlerken bakışları yere düştü. Theodore'un varoşlardan gelen her türden kabadayısı vardı -pratikte suçlular -Onun emri altında. Sözleri doğruydı.

Theodore onları takip eden şövalyelere baktı ve sesini alçalttı. "Sizi kardeşimle toplantıdan çağırdım çünkü durumun acil olduğuna karar verdim. Elimizi ona uzattım, bu yüzden kesinlikle bunu araştıracaktır; bunun için şimdiden özür dilerim."

"Her şey . Teşekkür , Prens Theodore. Teyit etmeme izin verin: Prens Theodore'un

Michel ve Prens Arnold'un herhangi bir teması oldu mu?"

"Sanırım yapmadıklarını söylemek güvenli olur. Onun da Oliver'a yaklaştığını sanmıyorum. Yine de bir şey beni rahatsız ediyor."

"Toplantı odasına nasıl girdiğinizi mi soruyorsunuz?" Rishe de bunu tuhaf buldu.

Başını salladı. "Küçük prens olsam bile, ağabeyimle Prens Kyle arasındaki bir konuşmaya burnumu sokmama izin vermezlerdi. Yine de Oliver beni durdurmaya çalışmadı bile."

"Ve Prens Arnold neredeyse hiç tepki vermedi. Şaşırmadı."

Belki de şaşkınlığı yüzünden okunmuyordu. Ya da belki de her şeyi görmüş ve böyle bir şey bekliyordu.

Belki de Prens Arnold için benim gitmem daha uygundu.

Fazla düşünüyor olabilirdi ama Rishe aklına gelen her fikri sorgulamazsa Arnold'un davranışını asla çözemezdi. Her , temkinli olmak için yeterince nedeni vardı. "Söyle bana, aramanın durumu nedir-"

"Affedersiniz, Prens Theodore." Koridorun sonunda bir şövalye belirdi ve Theodore'a alışık olduğu bir şekilde bir şeyler fısıldadı. Rishe'nin hatırladığı kadarıyla, iri yarı adam Theodore'un imparatorluk şövalyelerinden biriydi.

". , Rahibe. Bu !" "Onu çoktan buldun mu?!"

"Kimin kardeşi olduğumu sanıyorsun? Ayrıca, onu görmenin kolay olduğu bir yere döndü!"

Theodore saraydan çıkarken Rişe koşuyor, eteğini toplayarak avluya . Ne demek istediğini tahmin etmek yeterince kolaydı.

"Ugh..." Uzun süre koştuğu için nefes nefese kalmıştı. Sonunda varacakları yere ulaştığında, omuzları çökmüştü, aradıkları adam oradaydı ve son derece rahat görünüyordu.

"Hey, Rishe." Michel çiçeklerle dolu bahçede dururken sakin bir gülümseme takındı. Arkasında dört şövalye belirdi, üniformaları Arnold'un imparatorluk şövalyelerinden biraz daha farklı bir tasarıma sahipti. Etrafı sarılmış olan Michel bahçedeki beyaz banklardan birine oturdu, otundan tüttürdüğü duman

Dudaklarından sigara yükseliyordu.

"Parlak bir öğrencisin ama laboratuvar nasıl davranman gerektiği konusunda biraz derse ihtiyacın var. Köşeye sıkışmış hayvanların ne yapacağı olmaz. Eğer bir kedinin tırmanacak ağacı yoksa, onu kovalayan köpeğe saldırır. Rowr!" Michel sağ elini bir kedi patisi gibi savurdu. "Gözetleniyor olsam bile davranışlarımı pek değiştirmem gerekmiyor." Başını yana eğdi, omuz hizasındaki saçları hareketle birlikte sallanıyordu.

Theodore da az Rishe kadar nefes nefese kalmıştı ama onu korumak istercesine rahatça önüne geçti. "Bu adamın sorunu ne? Kardeşimin nişanlısına biraz fazla yakın davranmıyor musun?"

Bu noktada Rishe'nin şövalyeleri de yetişmişti; Rishe onlara beklēmelerini söyleyen bir bakış gönderdi. Bundan sonra Michel'in etrafındaki şövalyeleri inceledi.

"Prens Theodore. Profesörün arkasındaki şövalyeler..."

"Biliyorum. Hepiniz gidebilirsiniz."

Bir şövalye beceriksizce eğildi. "Özür dilerim, Majesteleri. Bu emre uymamız mümkün değil."

"Ne?" Theodore hoşnutsuzlukla kaşlarını çatı. Şövalyeler irkildi ama gitmeye niyetleri yok gibiydi.

Bu alışverişi izleyen Michel yavaşça gözlerini kırıştırdı. "Hey, Rishe, neden şövalyelerden kurtulmak istiyorsun? Beni düşündüğün için olduğunu sanmıyorum, mi? Çok nazıksınız. Teşekkür ." Muzip bir gülümsemeyle ekledi: "Ama buna gerek yok."

Bu varlık... Rishe çimlerin üzerindeki botların sesiyle döndü. Kimin geldiğini anlamak için onu görmesine gerek yoktu; daha geçen gün onunla karşılaşmamak için söylediklerini ezberlemişti. *Bu Kont Lawvine!*

"Lucius Alcott..." Uzun boylu asker Rishe'nin önünde durdu, gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. İfadesini çabucak düzeltti ve önce Theodore'un önünde eğildi. "Ekselansları Prens Theodore. Şövalyelerim sizi bir şekilde rahatsız mı etti?"

"Şey, onlara gitmelerini söyledim ama dinlemediler. Bunu açıklayabilir misin Lawvine?"

"Lütfen onları affedin. Sadakatleri, onları takip etmelerine izin vermiyor.

bir prens olsanız bile emirlerinizi yerine
getirirsiniz." "Ve bunun bilmek
isterim."

Lawvine'de savaş alanındaki bir adamın havası vardı. Rishe'nin son birkaç
gündür tanıdığı şefkatli eğitmen gitmişti. "Biz Majestelerine hizmet ediyoruz, size
değil."

Theodore babasından söz edilince neredeyse korkmuş görünüyordu.

"Michel Hévin on beş dakika içinde önemli bir olay
Şu andan itibaren. Kendi yarattığı."

"Profesör Michel, siz..."

"Aynen dediği gibi. Sarayda bulduğum rastgele bir şövalyeye bundan
bahsettim. On sekizinci saatte bir suç işleneceğini ve bunu benim yapacağımı.
Tutuklayın beni."

Michel ne diyordu? Rishe onun amacını hatırlamadan önce bir an için kafası
karışmıştı. "Ve bu strateji sayesinde Prens Arnold barutunuzu duyacak mı?"

"Soruşturmanın ardından her şeyi itiraf etmek zorunda kalacağım. Sanırım
veliaht prens ya da imparator söyleyeceklerimle çok ilgileneceklerdir." Michel
yumuşak ve masum bir şekilde gülümsedi. "Olmak üzere olan şeyin boyutları
düşünüldüğünde, kraliyet ailesinin bunu görmezden gelmesi imkânsız."

Michel gerçekten de barutunu bir komplo için kullanmayı planlıyordu.
Rishe bunun görmüştü. Aslında kabullenmiş ve planlarına dahil etmişti. Ama yine
de haklı olduğunu anlayınca kalbi sıkıştı.

Theodore dilini şaklattı. "Bu hiç iyi değil." Rishe'ye döndü ve fısıldadı,
"Lawvine bir şövalye değil. Bunu yapabilir çünkü Galkhein'in en kuzey bölgesini
yönetiyor."

"Yani Coyolles'den gelen Michel'in Galkhein'in düşmanı olduğuna karar
verdi."

"Bu doğru. Eğer babam bunu çoktan duyduysa, kardeşim de biliyor olabilir.
Babam ona bir şeyler yapmasını emretmiş olabilir."

Rishe yumruklarını sıktı. Michel Galkhein'a bir saldırı yapılacağını ima
etmişti ve Lawvine onu izliyordu. Eğer imparator bundan haberdar olduysa ve

Arnold'a söyledi.

Prens Kyle!

Sakin kalmak için elinden geleni yapan Rishe, Michel'in gözleriyle karşılaştı. "Profesör. Eylemlerinizi ilgisiz kişileri buraya çekti."

"Evet. Bunu biliyorum."

"Profesör!" Rişe sesini yükseltmekten kendini alamadı.

Michel onun bakışlarına karşılık verdi ve sigarasını dudaklarından çekti. "Bu açılış bir gösteriyi hak ediyor, de öyle değil mi? Böylece insanlar barutun gücünü ve ne kadar mutsuzluğa yol açabileceğini anlayacaklar."

"Mutsuzluk...?"

"Aynen öyle. Barut bu yüzden var. Amacını yerine getirmesine yardım etmeliyim."

Michel bu sözleri Rishe'nin üçüncü yaşamında sık sık tekrarlamıştı. Her şeyin bir nedenden ötürü yaratıldığına, yerine getirmeleri gereken bir rol olduğuna inanıyordu. Bu rolü yerine getirmek hayatlarına anlam katmanın tek yoluydu.

Profesör ve ben bu yüzden ayrıldık. Rishe, Michel'in düşünce tarzını asla kabullenemedi. Barutunu kullanmasını engellemek istemiş, yapmaması için ona yalvarmıştı. Sonunda, onu asla dinletemedi. Ayrı hayatlar yaşamaya devam ettiler ve bir daha asla yolları kesişmedi.

"Onu bu dünyaya ben getirdim, varlığından ben sorumluyum. Sonunda insanları mutsuz etse bile, amacını yerine getirmeli." O mehtaplı gecede olduğu gibi şimdi de yüzünde aynı gülümseme vardı. Rishe en son ne zaman karşılıklı konuştuklarını hatırladı.

Tam o sırada bir şövalye uçarak Theodore'un yanına geldi ve kulağına fısıldadı. "Kardeşim!" Theodore bağırdı.

Rishe onun raporunu dinledi ve rahat bir nefes aldı. *Başardık.*

Michel Hévin, Galkhein'in imparatorluk sarayının bahçesinde dururken kendini oldukça tuhaf hissediyordu. Önündeki kız suçluydu. O sadece

Buraya geldiğinde bir hevesle öğrencim demeye başladığı kişinin ona güçlü ve ciddi bakışını anlayamıyordu.

Çok garip. Michel başını eğmiş, sigarasının tatlı tadını çıkarıyordu. Kızgın görünüyor, ama hepsi bu değil. Gerçi ben kimim ki birinin kalbinde ne olduğunu tahmin ?

Aklıma uzak bir günün belirsiz anıları geldi.

"Karım senin yüzünden öldü." Babası bu sözleri sayısız kez söylemişti.

Konakları loş ve kitaplarla doluydu. Babası zayıftı, sanki yavaş yavaş eriyordu. Sonunda hizmetkârlarının hepsi ortadan kayboldu ve Michel her gün babasının sözleriyle baş başa kaldı.

"Bana borcunu ödemelisin. Sen bizi perişan etmek için doğdun. Sen bir Azrail'sin."

Babası bir zamanlar parlak bir bilgindi ya da Michel öyle duymuştu. Ama karısı öldüğünde değişmişti. Ve derin nefretine rağmen karısının ölüm nedenini - Michel'in doğumunu- hep yanında tutmuştu.

"Doğduğum için özür dilerim baba." Babasından özür diledi, cübbesini kendi etrafında tutarak.

Acıktığında ya da yalnız kaldığında bile babasından bir şey istemezdi. Bunun yerine, aç karnına kafasını dağıtmak için konaktaki kitapları okurdu. Ders çalışırken bazen babasının gözleri yumuşardı.

Neyse ki ders çalışmak ona çok uygundu. Bilgiyi çabuk özümseyordu ve uygulamaya koyma konusunda doğuştan yetenekliydi. Kitaplardan öğrendiği şeyler ona nefes almak ya da içmek kadar kolay geliyordu.

Tüm çalışmaları sayesinde, babası sonunda onu dış dünyaya getirdi. Michel'in etrafı hızla yetişkinler tarafından sarıldı. Kümeden biraz uzaklaşan babası, *"Bu çocuk benim yeteneklerimi miras aldı. Benim yerime onu ."*

Yetişkinler arasında bir kargaşa yaşandı ama Michel geçmişti. Hayatında ilk kez, annesini öldüren ve babasının mutluluğunu mahveden çocuktan başka bir şeydi.

"Baba, bunu yapmak sana yardımcı olacak mı?" diye sordu çaresizce.

Babası ona nefret dolu bir bakış fırlattı. *"Elbette."* Michel bu sözlerin ne kadar soğuk hatırlayıp ürperdi. *"Senin gibi bir Azrail yetiştirdiğim için bana borcunu en azından bu şekilde ödeyebilirsin. İyi olduğun tek şey bu."*

Babasının sözlerinin kendisini nasıl hissettirdiğini uzun zaman önce unutmuştu.

Belki ayakta durmakta zorlanıyordu ya da kalbi göğsünde acıyla çarpıyordu. Belki de nefes alamıyordu, diz çöküp nefesinin altında *"Özür dilerim"* diye mırıldanırken dünya dönüyordu.

Ama babası onu kendinden uzaklaştırdıkça Michel kendini çalışmalarına daha fazla verdi. Bir laboratuvara girer girmez dünya ona açılmıştı. Bilmek istediği her şeyi deney ve araştırmayla bulabilirdi. Simya onun için babasının kalbinden çok daha netti, adamın o günkü ruh halini ölçmekten çok daha kolaydı. Ayrıca, laboratuvardaki yetişkinler ona babasından daha iyi davranıyorlardı.

"Michel oldukça şaşırtıcı. Sanırım gerçekten o adamın oğlu."

Gizliden gizliye onları ağabeyleri, hatta belki de babaları olarak düşünmek -Michel onların gözetiminde simya hakkında öğrenebildiği kadar çok şey öğrendi.

Değişim gerçekleştiğinde, bu çok küçük bir şeydi. Michel, yetişkinlerin yazdığı bir makaleyi okuyor ve kendi görüşlerini ekliyordu. Yazılı planda neyin eksik, neyin fazla ve neyin belirsiz olduğunu anında fark etti.

"Bu şekilde yaparlarsa daha iyi sonuç verir." Kalemî kâğıdın üzerinde hızla ilerlerken başı dönüyordu. Yetişkinler, sorunu çözmek için bilgilerini bir araya getirerek istenen belirli bir etkiye sahip bir kimyasal oluşturmaya çalışıyorlardı.

"O zaman bu iki kimyasalı birbirine karıştırın. Deney yapana kadar emin olamayız ama siz ne düşünüyorsunuz?" Michel onlara umutla bakarak sormuştu. Hayatında ilk kez birileri için değerli olduğunu hissetmişti. Ailesini perişan etmek için doğmuş olan Michel'den faydalanmanın tek uygun yolu buydu. En azından kurduğu aptalca hayal buydu.

"Michel," dedi içlerinden biri, sesi buz gibiydi. *"Sen gerçekten de küçük bir Azrail'sin, değil mi?"*

Gözleri onu delip geçti. Michel hareket edemiyordu. Yetişkinler ona baktılar ve birbirlerine fısıldadılar.

" oluyor? İnsanları öldürmek için kimyasal madde yapmakta nasıl bu kadar iyi olabiliyor?"

"Kimse ona öğretmedi. Doğuştan gelen bir yetenek olmalı, tıpkı babası gibi. dedi."

"Eğer bu kimyasalları seri olarak üretebilirsek, ülkemiz savaşı kazanabilir Hem de neredeyse hiç can kaybı olmadan. Ama böyle şeytani bir icadı kullanmak etik midir?"

Babası haklıydı. Michel gerçekten de insanları mutsuz etmek için dünyaya gelmişti.

Sonunda bu kimyasal hiç kullanılmadı. Araştırmanın yapıldığı kraliyet sarayı basıldı ve her şey yakıldı, deneylerinin kayıtları küle döndü. Babası ve diğer simyacılar hayatlarını kaybetti. Michel savaş ateşinden tek başına kurtuldu ve bundan sonra tek başına seyahat etti.

Babasının adı sayesinde Michel, bilimsel uğraşlara değer veren her ülkede yeterince sıcak karşılanıyordu. Babasının yayınlanmış araştırmaları, Michel'in o karanlık malikanede kendisinin bulduğu şeylerle doluydu, ama bu onun umurunda değildi. Sahip olduğu tek şey çalışmalarıydı ve bunu kavradıktan sonra simyayı şaşırtıcı derecede zevkli buldu. Başkasının iyiliği için değil, kendi merakını gidermek için yaptığı araştırmalar onu huzurlu ve dingin hissettiriyordu. Arkadaşlarıyla ya da ailesiyle vakit geçirmenin böyle bir şey olup olmadığını merak ediyordu.

Bu nedenle, sonunda barutu icat ettiğinde Michel tatmin olmuştu. Onu yaratmıştı çünkü felaket getirmekte iyiydi. Tıpkı Michel'in kendisi gibi, barutunun da umutsuzluk getirme gücü vardı. Ve bu dünyaya getirilen her şey amacına ulaşmalıydı.

"Zehirli bir şey ancak birini öldürdüğünde değerlidir, böylece görevini yerine getirmiş olur."

de, geçen gün Rişe "İnsanların bu dünyada var olmak için bir amaca ihtiyacı yok" demişti. Ama bu doğru değildi. Yaşamak için her şeyin bir anlama ihtiyacı vardı. Aksi takdirde, ayıklanırdı.

Ondan biraz uzakta, Rişe doğrudan Michel'e konuşmaya başladı. "Geçmişte birinden bu sözleri duyduğumda ona basitçe, 'Bir zehir gerçekten birinin hayatını iyileştiremez mi?' diye sormuştum. Bu bir hataydı. Hemen gelip ona söylemeliydim." Bir anlık öğrencisi tamamen

Michel'in düşünce tarzını reddetti. "Zehir bile birinin hayatını iyileştirebilir." Gerçekten tuhaf bir kızdı.

"Benim gibi insanların sözlerini bu kadar ciddiye almamalısınız."

"Sanırım bu doğru. Her şeyi akılsızca kabul edemezsin. profesör size öğretir."

Michel yüzünde bir gülümsemeyle Rishe'yi dinledi. Neredeyse on sekizinci saatti. Küçük bir hata payı vardı ama aşağı yukarı o saatte, Galkhein'in başkentine yerleştirdiği üç barut fıçısı patlayacaktı.

Ilıman iklimiyle Galkhein'da bir bahar günü, eserinin çalışması için mükemmel bir koşuldu. Açık havada ıssız alanlarda testler yapmıştı ama bu bir şehir merkezinde yaptığı ilk deneydi. Michel bir süredir böyle uzaktan bir deney yapmayı planlıyordu. İklim, nem seviyesi, hava durumu, binaların yoğunluğu... Galkhein'in başkentinde dolaşmış ve istediği özelliklere uygun yerler bulmuştu. Ve son derece kuru bir günde, bir dizi açık gökyüzünden sonra, kuyruğunu salladı ve deneyi için üç yeri de kurdu. Patlayıcılara zamanlayıcı yerleştirmek için saat parçaları kullanmıştı. Hasarın büyük olmasını bekliyordu; muhtemelen bazı kayıplar olacaktı. Eğer etkileri umduğu gibi olursa, Galkhein'in savaş çığırtkanı kraliyet ailesi icadını mutlaka dikkate alacaktı.

Zaman hızla yaklaşıyordu.

"Üzgünüm Rishe, ama böyle olmak zorunda. İnsan rolü oynamak için seni öğrencim yaptım ama ben her zaman bir canavar oldum."

"Hiç kimse bir insanın değerine karar veremez. Ne sen ne de bir ! Senin için sadece geçici bir öğrencin olabilirim, ama ben farklı bir rol oynamak istiyorum!" Bundan sonra Michel onun, "Bu sefer farklı olacak," diye fısıldadığını duyduğunu sandı.

Arkasındaki uzun boylu, kır saçlı adama döndü. "Lord Lawvine, kimliğim hakkında yalan söyledığım için lütfen beni affedin. Ama önce bu durumla ilgili bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum. Michel Hévin henüz ne yapmayı planladığını açıklamadı. Yanılıyor muyum?"

"Dediğiniz gibi leydim."

Doğru, Michel henüz barutun ne olduğunu ya da planladığı saldırının niteliğini açıklamamıştı. Tahmin edilemeyen değişkenler üzerinde sağlam bir kontrol olmadan deneyler yanlış gidebilirdi ve uzaktan yapılan deneylerde *her zaman* tahmin edilemeyen değişkenler vardı. Gizli barutun patlaması başarısız olabilirdi.

Bu yüzden elini göstermemişti. Rishe onun planını anlamış mıydı? Eğer anladiysa, sanki yıllardır onun öğrencisiymiş gibi kolayca tahmin ediyordu. Bu ona çok garip gelmişti.

Birini uzun süre yanımda tutmamın imkânı yok. Kyle'ın yüzü aklına geldi ama elinin tersiyle itti. Her halükarda, neredeyse zamanı gelmişti.

"Michel Hévin bir yanlış anlamaya maruz kalmış gibi görünüyor, bu yüzden devam etmek ve düzeltmek istiyorum."

Rishe'nin beklenmedik sözleri Michel'in gözlerinin bir kez daha açılmasına neden oldu. *Ah, anlıyorum. Rishe bir şekilde barutun ne olduğunu bilse bile, onu zaman ayarlı bir cihazla patlatabileceğimi bilmiyor.*

Onun bu kadarını bildiğinden bile tam olarak emin değildi. Muhtemelen Michel'i şimdi tutuklarsa, on sekizinci saatteki trajediyi önleyebileceklerini düşünmüştü. Michel böyle düşünürken, Rishe ona döndü.

"Simya öğretmenim bir keresinde bana, deneylerin her zaman öngörülemeyen değişkenleri olduğunu ve bu öngörülemeyen değişkenleri kontrol edemezseniz, onları karıştırmanın kolay olduğunu söylemişti."

Michel'in nefesi kesildi. *Tam olarak düşündüğü şey buydu.*

Rishe'nin berrak yeşil gözleri hiç dalgalanmadı. "Dahi bir simyacı olabilirsiniz ama deneylerinizdeki piyonlar hakkında bilgi olduğu sürece asla istediğiniz sonuçları alamayacaksınız."

Birden sağ elinde altın bir cep saati tuttu. "Deneyiniz başarısız oldu," diye duyurdu. "Tahmin edilemeyen değişken olan beni hesaba katmanızın bir yolu yoktu. Neyse ki, katılan herkes işini çok çabuk bitirdi."

"Ne diyorsun sen?"

Uzaktan gelen bir çan sesi, hem kiliseden gelen bir anons hem de saat kulesinin *çınlaması* olarak işlev görüyordu. Artık saat on sekizdi. Güneş başkentin üzerinde batıyor, gökyüzünü bir

Derin mavi.

Michel batıya, bahçeden görünen şehir manzarasına baktı. Varilleriyle bölgelerden biri olduğunu düşündüğü yeri tespit etti. Tam o sırada.

"Şimşek mi?!"

Dikey bir ışık çizgisi vardı. Şimşek olamazdı; gökyüzü açıktı. Ancak bu ışık yerden yukarı doğru yükseldi ve gökyüzüne doğru hızla ilerledi.

"Hayır... Bu-"

"Yarattıklarınız sadece zehir değil. Onların insanlara zarar verdiğini sadece hayal edebilirsiniz, ancak onları kullanma şeklinizi değiştirirseniz çok daha değerli olurlar."

Bir sonraki anda, ışık tanecikleri büyük bir *gümbürtüyle* başkent'in üzerindeki gökyüzüne fırladı! Bu onun barutuydu. Michel bunu bir bakışta anlamıştı ama beklediği şey bu değildi. Aslında, gördüklerini asla tahmin edemezdi.

Işık devasa bir çiçeğe benziyordu.

Yarattığı kimyasal -insan bedenlerini paramparça etmesi gereken- gece gökyüzünde bir çiçeğin açmasını sağlamıştı.

Biri güvende. Rishe sarayın bahçesinden şehre bakarken rahat bir nefes aldı. Bir yerlere kaçmış Rishe'nin muhafızlarından biri dışında herkes gökyüzüne bakıyordu. Suç ortağı Theodore bile yuvarlak gözlerle -ağabeyininkine benzeyen gözlerle- yukarı bakıyordu.

Michel'in izini kaybettikten sonra, Theodore'un şebekesi tüm başkenti aramıştı. Anlaşıldığı üzere, Michel'in kendisini değil barutu arıyorlardı.

Theodore'dan yardım istediğinde, "*Bu keşfin ana hedefi Michel değil,*" diye açıklamıştı. Olayları ona şöyle aktarmıştı

Birkaç gün önce, bir toplantı odasında masanın üzerine birkaç kağıt parçası koymuştum.

"Michel muhtemelen eşyaları şehirdeki üç belirli bölgeye yerleştirmeyi planlıyor. Adamlarınızın bu şekilde bir şey bulmaları halinde çevredeki herkesi tahliye etmelerini istiyorum. Tuzakları etkisiz hale getirme konusunda yetenekli birileri var mı?"

"Tabii ki. Benim için çalışan insanların yarısı."

"Bu insanlar burada özetlediğim şeyi takip etsinler." Michel'in kullanacağını düşündüğü cihazın bir şemasını Theodore'a uzattı. "Tıpkı tuzaklar gibi, bu adımları tam olarak takip etmezseniz cihazlar da tehlikelidir. Ancak tuzakların aksine, etkisiz hale getirilmeleri zor olacak şekilde yapılmadılar - her şeyi yazdığım gibi yapın ve ilgili tehlikenin derecesi düşecektir."

"Bu diyagramlar bu işi o adamların alışık olduklarından çok daha basit hale getirecek. Onlara her ihtimale karşı son derece dikkatli olmalarını söyleyeceğim."

"Teşekkür ederim. Sırada, hedeflerinizi bulabileceğiniz aday bölgelerin bir listesi var. Michel'i kaybetmeniz bile, bu liste aramanızı önemli ölçüde daraltacaktır."

Rishe'nin Theodore'a yaptığı açıklama bir süre devam etti. Eğer Michel'i her gün takip ederlerse, onun gözlediği yerler hakkında bir fikir sahibi olacaklardı. Bilgi ağları sayesinde, onu takip etmeye başlamadan önce nereye gittiğinin bir resmini bile elde etmişlerdi. Michel göze çarpma eğilimindeydi - çift cinsiyetli ve güzeldi ve kılık değiştirmeye başvuracak bir tip değildi. Ayrıca Rishe, Michel'in deneyleriyle ilgili planlarını bir simyacı olarak yaşadığı hayattan bilme avantajına sahipti.

Kimyasalı kentsel bir alanda test etme planında üç cihaz hazırladı. Küçük binaların ve çok fazla hava akımının olduğu bölgeleri kullanmak istiyordu. Para kazanmak için şehrin dört bir yanını dolaşan gecekondu sakinleri bu tür yerlere aşinaydı. Adayları Michel'in günlük rotaları üzerindeki yerlerle sınırlandırmak, aradıklarını bulmalarını kolaylaştırdı.

Michel, seçtiği yerlerin uzaktan deneyleri için mümkün olduğunca çok sayıda öngörülemeyen değişkeni ortadan kaldıracak şekilde optimize edildiğinden emin olacaktı.

Mükemmel iklim, nem, hava ve konum. Hatta bana farklı rüzgar koşullarını hesaba katmak için üç cihazı birbirinden bir kilometreden fazla uzağa yerleştirdiğini söyledi. Tekrar tekrar üzerinden geçtim ve

Hepsini hatırla.

Patlamaları gün batımından hemen önce, sonuçları gözlemlemek için yeterli ışığın olacağı ama sokaklarda daha az insanın bulunacağı bir zamana ayarlayacaktı. Yılın bu zamanında Galkhein'da bu saat akşamın on sekizine denk geliyordu. Michel'le daha önceki konuşmasını bitirdikten hemen sonra Theodore zamanında yetiştiklerini haber aldı.

Rishe elindeki cep saatini kapattı ve küçük bir iç çekti. Michel ayağa kalktı ve öne doğru titrek bir adım attı. "Neydi o...?"

Şövalyeler kılıçlarını ona doğrulttu, sonra da hızla indirdi. Anlattığı olay, anlattığı anda, sadece kafalarını karıştırmıştı.

Lawvine tek kelime etmeden Michel'e baktı, yüzü okunmuyordu.

"Renkli alevler. Barut kokusu. Onları gökyüzünde mi patlattın? Ne eklediniz...?" Michel sözünü yarıda kesti, beynini zorluyordu.

Michel'in yaptığı aletler tam da düşündüğüm gibi çok hassas ve anlaşılması kolaydı. Rishe'nin zaman kaygısı, barut demetlerini - havai fişeklerini - gökyüzüne ateşlemek için doğru an üzerindeydi. Cihazları bulduklarında, Theodore'un ajanlarının onları yeniden bağlayıp bağlayamayacağına dair bir tür kumar oynuyorduk. Daha önce onları hiç görmemiş insanların sadece kısa bir talimat dizisiyle onları kullanabilmeleri tasarımlarının bir kanıtıdır.

Cihazlarda gereksiz hiçbir şey yoktu; sadece bakarak çok şey anlayabilirdiniz. Onları kullanmak isteyen herkes için basitleştirilmiş ve kullanışlı hale getirilmişlerdi.

Rishe gökyüzüne yükselen güzel alevleri "havai fişekler" olarak adlandırdı. Onların ihtişamı Michel'in gözlerine canlı bir şekilde kazınmış gibiydi. Yıldızlara hayret eden bir çocuk gibi yukarı bakıyor, bilinmeyene hayranlık duyuyordu.

İkinci tur havai fişekler yukarı doğru yükseldi. Michel'in dikkati , Rishe ona, "Öğretmenim bir keresinde bana bir aurora göstermişti," dedi.

Michel yavaşça ona doğru döndü, yüzündeki tüm ifade silinmişti. "O

sırada bir sorunu çözmeye çalışıyordum. Bunun bir sorun olup

olmadığını bilmek istiyordum.

bir metal yığınındaki zararlı maddeleri tespit etmek mümkündü. Benim

Öğretmen bana o ışıkları gösterdi, bana bir şeyi hatırlattılar: ateşe bazı maddeleri attığınızda meydana gelen reaksiyonu."

"Bu doğru. Metali yaktığınızda, alevin rengi türüne göre değişir. Mavi ve yeşil alevler bir aurora'yı andırır..."

Rishe, Michel'in biraz şaşkın sözlerine başıyla onay verdi. Havai fişekleri için Coyollesli bir zanaatkârın verdiği metal talaşlarını kullanmıştı. Toz sadece bir yan üründü, bu yüzden Kyle onu kolayca tedarik etmişti.

"Aurora'yı görmek bana farklı metalleri birbirinden nasıl ayırt edeceğimi öğretti. Hepsi bu kadar da değil." Kısa bir nefes aldı. "Olaylara bakış açımı değiştirdi ve bana alevlerin rengini değiştirmenin bir yolunu verdi."

Michel'in gözleri büyüdü.

"Karanlıkta gördüğünüz küçük ışıklar savaş meşaleleri mi, yoksa ateşböcekleri mi? Bakış açınızı değiştirdiğinizde, bir olgu yeni bir anlam kazanır." Rishe bunu Arnold'la balkonda konuştuğu gece fark etmişti. Michel'i durdurmak için ne yapmalıydı? Arnold'a Coyolles'i nasıl kabul ettirebilirdi? Cevabı, onlara manzarayı farklı açılardan göstermek, değersiz gördükleri şeylerin değerini göstermekti.

"Tek bir olgu birçok farklı şekilde yorumlanabilir." Sonunda tatmin olduğu bir sonuca ulaşmıştı. "İnsanlar ve icatların aynı olduğunu düşünmüyor musunuz?"

Michel başından beri hayattaki amacının başkalarına sefalet getirmek olduğuna inanıyordu. Rishe'nin bir amacı olmadan var olabileceği iddiasını reddetmişti ama bu çok doğaldı. *Ne de o bir simyacı*. Kanıt olmadan, kelimeler sadece tahminlerden ibaretti. Michel gibi dahi bir bilim insanı, destekleyecek bir şey olmadan bir başkasının hipotezine asla inanmazdı. *Eğer bunu ona ölçülebilir kanıtlarla ispatlamazsam, söylediğim hiçbir şey ona ulaşamaz!*

O da kanıtını sundu. "İnsanlar ve icatlar tek bir etki yaratmaz. Sadece mutsuzluk getirmek için var olan bir şey imkansızdır."

"Tüm bunları bir noktayı kanıtlamak için mi bir araya getirdin? Neden bu kadar uzak mı?" Sorusunun cevabı açıktı: "Çünkü ben senin öğrencimim." Michel, Rişe'nin bunu söylerken gerçekte ne demek istediğini bilemezdi.

Yine de sözleri bir dua gibiydi. Geçmiş yaşamında Michel, Rishe'ye bilmek isteyebileceği her şeyi öğretmek için hiçbir çabadan kaçınmamıştı.

Bunu bilmese bile... dünya yeniden kurulsa bile... bu ortadan kalkmayacak. Rishe bunu hala hatırladığı sürece, gerçek onun içinde, kalbinin derinliklerinde var olacaktı.

"Varlığınızda ısrar ediyorsunuz ve yarattığınız şeyler sadece umutsuzluğa neden olabilir..."

Başkentin uzak bir köşesinde üçüncü bir alev parıltısı yandı. Michel bile cihazları aynı anda patlayacak şekilde ayarlayamamıştı. Üçüncü atış geç patladı ve arkasında bir ışık kuyruğuyla gökyüzüne doğru süzüldü.

"Bu yüzden kanıtlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım!" Havai fişekler patlamadan önce bir ışıkları söndü. "Kendi gözlerinizle görün. Bu dünyaya getirdiğiniz bir şeyin, hayal bile edemeyeceğiniz bir değere sahip olduğunu izleyin!"

Şiddetli bir patlama oldu ve gece gökyüzünde yaprakları kayan yıldızlar gibi düşen devasa bir çiçek açtı. Mavi ve yeşil ışıltılar saçarak gece gökyüzünü taklit etti. Gökyüzünün bir bölümünü aurora kadar parlak renklere boyadılar, aşağı süzülürken çatırdıyorlardı.

Michel gözlerini ışıklara baktı. "Bilmiyordum..." dedi usulca. "Alev testlerini ve barutun nasıl çalıştığını biliyordum ama bu hiç aklıma gelmemişti."

"Eminim başka pek çok uygulama vardır. Bakış açınızı değiştirirseniz, icat ettiğiniz her zehirli şey başka amaçlarla kullanılabilir."

"Heh heh. Haklı olabilirsiniz." Michel'in gülümsemesi kederliydi. "İnanılmazsın, Rishe."

"Hayır, Profesör." Başını iki yana salladı. "Siz inanılmazsınız. Eşsiz bir dâhisiniz, dünyaya harikalar armağan edecek bir simyacısınız."

Michel başını sallayarak, "Gerçekten çok tuhaf şeyler söylüyorsun," dedi. Tekrar gökyüzüne baktı. "Anlıyorum... Buna inanmakta güçlük çekiyorum." Yüz ifadesi kırılıyordu, sanki her an ağlamaya başlayabilirdi. "Bu kadar güzel bir şey için temel oluşturduğumu düşünmek."

Ona doğru bir adım attı. "Profesör, ben-"

"Burada neler oluyor Lawvine?"

Rishe etrafında döndü. Hava gerginlikle çatırdıyor, şövalyelerin hepsi aynı anda diz çöküyordu. Bahçenin girişinde hiç beklemediği biri vardı.

Prens Arnold?!

Yanında bir düzine imparatorluk şövalyesi vardı. Aralarında, ilk havai fişekler patladıktan sonra kaçan Rishe'nin muhafızı da vardı. Arnold'a rapor veriyor olmalıydı.

"Michel!" Kyle koşarak geldi. O da diğerleriyle birlikte buraya getirilmişti. Onlar.

Arnold, Rishe'ye bir bakış bile atmadı, soğuk bakışları Rishe'ye odaklandı. Vassal. "Sanırım burada neler olduğunu sormuştum."

"Özür dilerim, Majesteleri." Lawvine, Arnold'un sesindeki ağırlık karşısında başını daha da aşağı eğdi. "Bu adam bir tehditte bulundu, bu yüzden onu gözetim altında tutuyorduk. Geciken rapor için özür dilerim."

Arnold'un mavi gözleri yavaşça Michel'in üzerine yerleşti. Rishe kaskatı kesildi. Yüzündeki ifade, ince ayrıntıları olmasa da genel anladığını açıkça gösteriyordu.

"Ne yapacağız, Rahibe?" Theodore fısıldadı. "İmparatorluk

Şövalyeler Kyle'a eşlik ediyor mu? Michel Hévin'in amiri olduğu için Kardeşin onu yakaladığını mı düşünüyorsunuz?"

Bu arada Lawvine'in Arnold'a gönderdiği rapor devam ediyordu. "Michel Hévin saat on sekizde şehirde şiddetli bir olay çıkarma niyetini açıkladı. Başkent imparatorun koruması altında olduğu için, Majestelerinin sadık hizmetkârı olarak onu izlemeye devam ettim."

"Anlıyorum. Bakış açınızı anlıyorum."

Rishe kendini çelikleştirdi. *Sorun değil. Prens Arnold ile pazarlık yapmaya hazırdım. Coyolles ile ittifakı savunmak için hâlâ yerim var ve şimdi Michel'in icabına bakıldı!* Arnold'la konuşmak için ağzını açtı.

"Ancak..." Arnold geldiğinden beri ilk kez Rishe'ye baktı. "Nişanlım Michel Hévin'in yanlış anlamasını düzeltmeyi planladığını açıkladı, değil mi?"

Herkes ona odaklandığında Rishe'nin gözleri büyüdü.

"Aynen dediği gibi. Bu fenomenler sadece Coyolles'in mühendislik becerisinin bir ."

oluyor?! Yani, belki gardiyan ona söylemiştir, ama...

Kulaklarına inanamıyordu. Arnold onun planına uyuyordu. Lawvine'in

kaşları çatıldı. "Tam olarak ne söylemeye çalışıyorsun? Majesteleri?"

"Coyolles'ten gelen misafirlerimize hakaret etmek gerçekten çok ağır olur. Prens Kyle buradayken şövalyelerinizi geri çekin."

"Bir soru sorabilir miyim, ? Neden Coyolles'li bir bilim adamı mühendislik hünerlerini ülkemizde sergiliyor?"

Arnold, Lawvine'in sorusu üzerine gözlerini indirdi. Rishe'in kalbi küt küt atıyordu.

Gerçekten söyleyecek mi?

Sonra Arnold, Rishe'nin tam da sözleri net ama kayıtsız bir şekilde söyledi: "Ülkemiz Coyolles ile teknolojik bir ortaklık kuruyor."

Şaşkınlık ve sevinç Rishe'nin içinde patlayacağını düşünene kadar kabardı. Kyle'a baktı, o da ona muzaffer bir baş hareketiyle karşılık verdi. O yokken bir anlaşmaya varmışlar demek ki.

O anlamıştı. Kalbi göğsünde zonkluyordu. Askeri gücün her şey demek olmadığını anlıyordu. Coyolles'in sahip olduğu tekniklerin inanılmaz olduğunu. Bir gün gerçekten inanılmaz icatlara yol açabileceklerini. Ve her şeyden önemlisi, Galkhein'in diğer ülkeleri işgal etmek yerine onlarla ilişkiler geliştirebileceğini!

Bu sadece ilk adımdı ama Arnold'a döndüğünde Rishe hâlâ kendinden geçmişti. Prens diz çöktüğü yerde Lawvine'e bakmadan önce mavi gözlerini onaylarcasına hafifçe kısmıştı.

"Askeri destek karşılığında Coyolles akademik bilgi birikimini bizimle paylaşacak. Başlangıç olarak, buradaki imparatorluk şövalyelerini benimle birlikte Coyolles'e göndereceğim. Gökyüzümüzü süsleyen havai fişekler, Coyolles'in şimdiye kadar bilinmeyen mühendislik tekniklerine sahip olduğunun kanıtıdır." Arnold'un sesi düzdü ama içindeki tehdit açıktı. "Anlıyor musunuz? Yeni bir ilişki kuruyoruz. Müttefiklerimize saygısızlık ederek müdahale edemezsiniz."

"Ama, Ekselansları-"

"Söyleyecek başka bir şeyim yok. Derhal geri çekilin." Arnold onun sözünü kesti, gözleri kısılmıştı. "İşler kızırsa, babamın bunu duymayacağına söz veremem."

Bu Rishe'yi şok etti ama yüzüne yansımasına izin vermedi.

Lawvine bir süre sessiz kaldı. Sonra Kyle'a döndü ve hâlâ diz çökmüş vaziyette derin bir şekilde eğildi. "Majesteleri Prens Kyle, kabalığım için özür dilerim. Tedbirsizce davrandım ve muhakeme hatamın tüm sorumluluğunu üstleniyorum. Eğer beni affetmenizi sağlayacaksa, özür dilemek için size başımı sunuyorum."

"Sözleriniz fazlasıyla yeterli efendim. Lütfen ayağa kalkın. Ayrıca size bir özür borçluyum. Michel'in davranışları ışığında verdiğiniz tepki anlaşılabilir." Kyle içtenlikle konuşmuştu. Muhtemelen Arnold'un duyduğu raporun aynısını duymamıştı; sadece Michel'in yapmaması gereken deneyler yaptığını ve her zamanki gibi baş belası olduğunu düşünüyordu.

"Kendimizi daha fazla rezil etmeden buradan ayrılıyoruz. Ekselansları, adamlarımın ve kendi davranışlarım için bir kez daha özür dilerim." Lawvine bir kez daha eğildikten sonra sessizce ayağa kalktı ve Rishe'ye baktı. Ona da kibar bir selam verdi ve Rishe de ona reverans yaparak karşılık verdi.

Theodore ona doğru kaydı. "Görünüşe göre ortalık . Ben

kasabaya bir göz atmaya gidiyorum." Rishe ona teşekkür bile bahçeden ayrıldı. Sanki yardımları için ona yeterince teşekkür edebileceği gibi. Ona borcunu ödemenin bir yolunu bulması gerekecekti.

Bölgeye doluşan imparatorluk şövalyeleri de Arnold tarafından kovularak ayrıldılar. Böylece Rishe, Arnold, Michel ve Kyle bahçede baş başa kaldı.

"Şimdi, Michel." Kyle boğazını temizledi ve Michel'i bir çocuk gibi azarladı. "Ne sanıyorsun sen?! Gökyüzünde açan şu ateş çiçekleri! Şok oldum. Bu senin yeni bir icadın mı?!"

"Kyle..."

Nostalji Rishe'nin üzerine çöktü. Alışılmadık olan tek şey Michel'in pişmanlıkla çatılmış kaşlarıydı.

"İttifaka yardım etmek istemenize sevindim ama bu tür şeyler yapmadan önce bana söylemeniz gerekir. Galkhein'a bu konuyu daha az üzülerek öğretebilirdik, değil mi?"

"Her şeyi yanlış anladın, Kyle. Bunun için hayatım boyunca tövbe etmeliyim-"

"Profesör Michel." Rishe onun adını seslendi ve Michel ona sıkıntılı bir bakış attı. Şu anda Kyle'a her şeyi itiraf etmek onun için iyi olmazdı. Kyle gerçeği öğrenirse, Coyolles'in prensi olarak olayın sorumluluğunu üstlenmek zorunda hissedecekti. "Şimdilik Prens Kyle'ın seni azarlamasına izin ver."

Kadın ona gülümsediğinde Michel'in kaşları daha da aşağı indi. Denizde kaybolmuş gibiydi. Sonunda mırıldandı: "Özür dilerim Kyle. Üzgünüm, Rishe."

"Michel...?"

"Bunu bir daha yapmayacağım. Teorimin öncülünün hatalı olduğunu şimdi anlıyorum." Michel laboratuvar önlüğünün eteklerini elleriyle sıktı. "Söz veriyorum... Bir daha yapmayacağım." Sözleri, ciddi bir yemin eden bir çocuğunki gibi saf ve samimiydi.

Onun bu tavrı Kyle'ı şaşkına çevirmişti ama Rishe rahatlamıştı. Tekrar Arnold'a baktı ve gözleri buluştu.

Arnold soğuk bir tavırla, "Bunu kalbimin iyiliğinden dolayı yapmadığımı bilinmesini isterim," dedi. "Eğer şövalyenin bana anlattıkları doğruysa, çirkin bir şey planladığı çok açık. Ama eğer ona alenen bir suçlu gibi davranırsam

Babam bunu duyacak. Arkasında olduğunuzdan şüphe duymadığım bu planı kullanarak bundan kaçındım."

". Teşekkür ."

Arnold havai fişeklerin arkasında Rishe'nin olduğunu bile fark etmişti. Şövalyenin ona çok ayrıntılı bir rapor verdiğinden şüpheliydi ama Arnold'un Lawvine'e verdiği bahane -Coyolles'un ileri teknolojisini sergilediği -Rishe'nin Arnold'a anlatmaya hazır olduğu hikâye tam da buydu. Her şeyi yoluna , ona her şeyi anlatmayı planlıyordu.

"Michel'in asıl planını daha sonra açıklayacağım, Majesteleri." Bu sadece bir suça teşebbüstü, ancak başarılı olsaydı sonuçları çok ağır olurdu. Gerçeği gizliyorlardı ama o masummuş gibi davranamazlardı. "O zaman ona ne yapacağınıza karar verebilirsiniz."

"Hah. Çok cömertsiniz." Arnold arsızca güldü. "Ve onu benden uzak tutmak için çok uğraşıyordun. Theodore'u bile işin içine soktun."

Fark etti! Ama tabii ki. Michel'in kuyrukları Theodore'un saray çevresinde hizmetkâr ve bahçıvan kılığında konuşlanmış astlarıydı. Theodore onları aslında Arnold'un kendisi hakkında bilgi toplamak için kullanmıştı, bu yüzden onların varlığına karşı hassas olması doğaldı. Sanırım bu, Arnold'ın kardeşinin kendisi hakkında bilgi topladığını her zaman bildiği anlamına geliyor. Bunca zaman bunu yapmasına izin verdi... Gerçekten de ona karşı oldukça yumuşak.

Bunu Theodore'a da anlatmaya karar verdi. Son zamanlarda ona çok yardım etmişti. Ona elinden gelen her şekilde teşekkür edecekti.

"Açıkçası ben de en az Michel kadar . Planını durdurmak yerine, ona bir ders vermek için planı devraldım... ve sana da. O havai fişekleri görmeni istedim."

Her cihazın zamanlamasının biraz olacağını ve Arnold'un ilk patlamayı duyduğunda gökyüzüne bakacağını . Planının bu yönü tıkr tıkr işlemişti.

"Havai fişekler tehlikeli maddeler içerir, ancak gördüğünüz gibi, daha önce gördüğünüz hiçbir şeye benzemeyen manzaralar yaratabilirler. Buna tanık olduğunuzda, bu bilgiyi heyecan verici yeni şekillerde kullanabileceğinizi umuyorum."

Barutu tek bir barışçıl kullanımla da sınırlamıyordu. Barutun

Coyolles'in üretim teknikleri için -özellikle Arnold'un geleceğinde- pek çok olasılık var.

"Sadece savaş için özelleşmiş yeteneklere sahip olduğunuza inanıyorsunuz, ama..." Ondan barutu saklamıyordu, bunun yerine ona bu konuda güvenmeyi tercih ediyordu. Bu Rishe'nin kararıydı. "Bir gün bunun doğru olmadığını sana kanıtlayacağımı biliyorum," dedi kendinden emin bir şekilde.

Arnold kaşlarını çatı. Kısa bir sessizlikten sonra, "Buna pişman olabilirsiniz, biliyorsunuz. Kamuoyu önünde olmadığım sürece Michel Hévin ile istediğimi yapabilirim."

Rishe, Arnold'un karakteristik düşmanlığı karşısında dudaklarını büzdü.

"istediğim, onu gizlice öldürüp ortadan kaldırırsam bana kızmayın. Bu senin için hala iyi mi?"

"Prens Arnold." Kız onun kolunu çekiştirdi ve Arnold da mecburen eğildi. Aralarında yaklaşık yirmi santimetre boy farkı vardı.

"Ne oldu?"

Rishe uzanabildiği kadar uzandı ve kulağına fısıldadı, "İster inanın ister , tam karşınızda duran adam cep saatinin mucidi." Arnold'un yüzünü göremiyordu ama kaşlarının çatık olduğunu biliyordu. "Bunu deneyleri sırasında zamanı takip etmek için yarattı, ya da ben öyle duydum."

"..."

"Dikkat çekmekten hoşlanmıyor, bu yüzden kamuoyu tarafından bilinmiyor, ancak cihazı Coyolles'de yarattığına dair pek çok kanıt var. Örneğin, Coyolles'li ustalarda cihazın parçalarının kalıpları var."

"..."

"Galkhein ve Coyolles arasındaki ortak araştırmalar söz konusu Michel'in bilgi birikiminin vazgeçilmez olacağına inanıyorum."

Rishe topuklarının yere yerleşmesine izin verdi, sonra başını eğdi. "Buna ne diyorsun?"

"...Sana inanamıyorum." Kaşları çatılan Arnold küçük bir iç geçirdi. "En başından beri beni bu işe ikna etmeyi planlıyordun, değil mi?"

"Tabii ki hayır! Sadece sana kim olduğunu söylersem Michel'le ilgileneceğini biliyordum." Gerçek buydu. Arnold'u manipüle edebileceğini düşünecek kadar cüretkâr olamazdı. Yine de yüzündeki garip ifadeye bakılırsa, planı işe yaramıştı.

Bu gerçek bir kumardı. Bu akşamki toplantımızdan önce imparatorluk şövalyelerini Coyolles'e göndermeyi planlamış olamaz. Önceden toplanmışlarsa bile bunun ittifakımız için olduğunu sanmıyorum. Muhtemelen savaş açmak istiyordu. Bu kadının tüylerini diken diken etti.

Yine de merak ediyorum. Daha önce Lawvine, imparator yüzünden Theodore'un emirlerine itaat edemediğini iddia etmişti. Theodore'un daha güçlü olan babasına bağlılığını öne sürerek prence itaatsizlik etti. Ancak Prens Arnold sadece bu olayı babasına anlatmakla tehdit etti. Henüz kimse bunu ona bildirmedi.

Eğer doğru hatırlıyorsa, Lawvine sadece bağlılığını belirtmiş, şu anda emir altında olduğunu söylememişti. *Garip. Kraliyet ailesinin bir misafiri bu kadar sorun çıkarırsa, imparatorun bundan haberdar olacağını düşünürdünüz. Özellikle de Lord Lawvine sadakatiyle ünlü olduğu için.*

Rishe derinden huzursuz hissetti. Ne olsa geleceği biliyordu. *Kont, Prens Arnold'a danışmanlık yapmaya çalışacak ve vatana ihanetten idam edilecek.*

Başını kaldırıp Arnold'a baktı. Yüz ifadesinden herhangi bir duyguyu okumak imkânsızdı. Yüzü güzeldi, ama bir heykelin güzel olduğu şekilde.

"Sorun nedir?"

Başını yavaşça salladı. "Hiçbir şey görmedim. Eminim kasabadaki insanlar da o havai fişekleri görmüştür."

Michel'e baktığında Kyle'ın hâlâ onu azarladığını gördü. Rishe, Kyle'ın sinirlendiğinde korkutucu olduğunu biliyordu ama Michel'i bununla kendi başına başa çıkması için bıraktı.

"İnsanlar bu gösteriyi mümkün kılanın Coyolles'in teknolojisi olduğunu öğrendiklerinde, ittifak için kamuoyu desteği olacağına inanıyorum."

Kimse barutun ne olduğunu bilmiyordu ve havai fişekleri görerek barutun amacını ve gücünü anlamaları da pek olası değildi. Gösterinin insanların hafızalarında sadece güzel bir sanat eseri olarak kalacağını umuyordu.

Güçlü Galkhein ulusu ile küçük Coyolles ülkesi arasında eşit bir ilişkiye giden yolda bir sıçrama tahtası.

"Muhtemelen haklısın."

"Heh heh!" Arnold'un kendisiyle aynı fikirde olmasından memnundu.

Rishe hâlâ pek çok şeyden habersizdi ama artık ne yapması gerektiğini çok biliyordu. Derin bir nefes alarak kararlılığını tazeledi ve geleceğe doğru ilerledi.

Sonsöz

“BAŞKENT gerçekten inanılmaz! Gökyüzündeki şu şeyleri gördünüz mü?!”
Sven'in sesi o sabah erkenden eğitim alanında yankılandı. "Onları oldukça net görebiliyordum. Eminim sen de görmek isterdin, Lucius."

"Evet, keşke yapsaydım. Sadece çok meşguldüm, gerçekten zamanım yoktu bak."

"Heh heh. Gerçekten . Ve bana teşekkür etmelisin, Fritz! Sen sadece manzaranın tadını çıkarabildim çünkü seni çalışmaya davet ettim!"

Harbiyeli kılığındaki Rishe, Sven'in heyecanlı konuşmalarını yüzünde kocaman bir gülümsemeyle dinledi. Bugün şövalye öğrencilerinin özel eğitimlerinin son günüydü. Bu nedenle, aynı zamanda sabah erken seanslarının da son günüydü ve temizliklerine ekstra özen gösteriyorlardı. Gökyüzü açıktı ve sıcak bir gün vaat ediyordu. Her yönüyle harika bir sabahtı ama Fritz bir kez daha aşağıya bakıyordu.

"Fritz ilk başta onların kayan yıldızlar olduğunu düşündü. Onlara dilek tutmaya başladı. Öyle değil mi, Fritz?"

"Hmm... Huh?! Oh, evet!" Fritz telaşla başını kaldırdı. O gerçekten dışarı.

Sven bir şeylerin ters gittiğini sezmiş gibiydi ve elini onun omzuna koydu. "Lucius, Fritz kılıçlarınızı bana verin. Onları sizin için kaldıracağım."

"Ha? Bunu yapmak zorunda değilsin, Sven. Birlikte yaparız." "Sorun değil! Ama bana borçlusun!"

Fritz, başını eğip sessizce teşekkür etmeden önce gözlerini kocaman açarak Sven'e baktı. Sven, Rishe'yi sabahın erken saatlerinde eğitim alanında Fritz ile yalnız bıraktı. Onun gidişini izledi ve sonra Fritz'e döndü. "Sesi çok heyecanlı geliyordu."

"Ah...evet, sanırım öyle." Fritz hâlâ başını sallıyordu. Gergin görünüyordu. "Lu, Kont Lawvine dün bizi çağırdı."

Rishe bunun ne anlama geldiğini kolayca tahmin edebiliyordu. "Sen olacaksın

şövalyeler, o zaman?!"

"Evet. Başkente dönmeden önce hazırlanmak için önce memleketlerimize geri döneceğiz. Ondan sonra da Galkhein'in resmi eğitim şövalyeleri olacağız."

"Tebrikler, Fritz!" Rische bunu duyunca kendi müjdesi gibi sevindi. Tüm öğrenciler gelecek vaat ediyordu ama Fritz ve Sven özellikle yetenekliydi. "Seçileceğinden emindim ama yine de bunu duyduğuma sevindim. Ailene henüz yazmadın mı? Tabii ki bunu onlara yüz yüze söylemek de harika olurdu! Gerçekten, congra-"

"Bugün buraya gelirken Lord Lawvine ile karşılaştım." Rische şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Fritz'in sözcükleri, sanki onları sıkmak acı veriyormuş gibi sıkıştırılmış bir şekilde . "Bana, 'Lucius Alcott şövalyelere katılmayacak,' dedi. Bu senin kendi kararın, dedi."

Lawvine, Rische'in sırrını açıklamamıştı. Önceki gece Michel ile yaşadığı olaydan sonra Rische ona bir mesaj yazdı. Kimliği hakkında yalan söylediği ve onun hayati önem taşıyan eğitim seanslarını böldüğü için özür diledi. İnanılmaz derecede meşgul olduğuna şüphe yoktu ama hemen bir yanıt aldı. Onu bu gece Coyolles'den gelen konukları uğurlamak için düzenlenecek bir partide görecekti. Mesajında ayrıca şöyle yazıyordu: "Eğer zamanınız elveriyorsa, lütfen son güne kadar aday olarak eğitimlere katılmaya devam edin."

Dün geceki olaydan sonra Lord Lawvine'a ne kadar güvenebileceğimden emin değilim ama... "Lucius Alcott'un" şövalye adayı olarak hayatını korumaya çalışıyor.

Rische sevgili arkadaşından özür diledi. "Özür , Fritz." Onun gözlerinin içine baktı. "Gerçek şu ki, bunca zamandır gerçekten büyük bir yalan söylüyordum."

"Bir yalan...?"

"Bu yalan buraya ve sizinle birlikte eğitim almamı sağladı ama yine de bir yalandı. Şu anda bir şövalye olamam." Bu yolu seçtiği altıncı hayatı ile yedinci hayatı birbirinden dünyalar kadar farklıydı. "Size bile yalan söyledim... Gerçekten üzgünüm."

Fritz'in gözleri doldu. "Ben de üzgünüm Lu."

"Neden? Neden üzgün olman gerekiyor, Fritz?"

Fritz tereddüt etti, ama sonunda kararını verdi ve hala

"Sanırım bir süredir ne hakkında yalan söylediğini biliyordum!" diye bağırdı.

"Ha?!" Rişe'nin gözleri kocaman açıldı.

"Bunun hep garip olduğunu düşünmüşümdür! Yani, çok küçüksün, gerçekten narin görünüyorsun ve sesin yüksek! Yani, um...!"

artık! Kız olduğumu mu anladı?!

Rişe paniklemeye başladığında, Fritz yüzünde ciddi bir ifadeyle vardığı sonucu dile getirdi. "Sen gerçekten on dört yaşındasın, değil mi?!"

Rişe dondu kaldı. "Ne?"

"Evet, bu eğitime ancak on beş veya daha büyükseniz katılabiliyorsunuz. Ama sanırım buraya ailen için geldin, gerçek yaşın hakkında yalan söylüyorsun, değil mi?"

"Şey. Aslında, görüyorsunuz-"

"Hayır, değil! Eğer yalan söylediğin ortaya çıkarsa, gelecek yılki sınavda diskalifiye edileceğini biliyorum! Ve haklı olup olmadığımı bana söylemene gerek yok!" Fritz saçmaladı. Görünüşe göre *anlamamıştı*.

Doğru. Bir şövalye olarak yaşadığım hayatta bile, kadın olduğumu sadece kaptan fark etti! Rişe hâlâ keşfedilmediğini bildiği için rahatlama ve suçluluk duygusunun karmaşık bir karışımını hissetti. Dürüst olmak gerekirse, dün gece Arnold, "Lawvine'in öğrenmesi konusunda yapabileceğin bir şey yok ama diğer şövalye öğrencilerinin kız olduğunu fark etmediğinden emin ol," demişti.

"Özür dilerim, Fritz. Bir gün sana gerçeği söyleyeceğime söz veriyorum..."

"Gerek yok! Bunun için endişelenme!" Rişe başını kaldırdığında Fritz'in yüzünde güneşli bir gülümseme vardı. "Yine de 'bir gün' dedin. Bu, bugün eğitim bittikten sonra beni tekrar görmeyi planladığın anlamına geliyor, değil mi?"

Bunun üzerine Rişe birdenbire Fritz'in son günlerdeki kötü ruh halinin nedenini anladı: Ayrılmalarından korkuyordu. Sadece on gündür birlikteydiler ve Rişe ona doğruyu bile söylememişti ama Fritz arkadaşlıkları için her şeyini ortaya koymuştu. Rişe o kadar mutluydu ki, gülümsemekten kendini alamıyordu.

"Tabii ki. Aramızdaki şeyler biraz farklı olabilir, ama kesinlikle yapacağım!"

"O zaman daha güçlü olacağım, söz veriyorum."

Rishe, Fritz'in uzattığı eli sıktı. "O zaman ikimiz de elimizden çabalayalım, Fritz."

Bir anlığına Fritz ağlayacak gibi oldu ama Rishe bunu hayal ettiğini düşündü. Bir an sonra, her zamanki gibi aynı ışıltılı gülümsemesine geri döndü.

Umarım sonunuz trajik bir savaş alanı olmaz.

Rishe birinin varlığını hissetti ve eğitim alanının girişine baktı. Galkhein'in kuzey sınırının kontu Lawvine içeri girdi. Rishe'ye baktı ve başını sadece onun fark edebileceği bir şekilde eğerek selam verdi. Rishe de bu jeste karşılık verdi ve bir kez daha eğitmen ve stajyer oldular. Aralarındaki koşullar ne olursa olsun, yine de bu son günü bitirmek zorundaydılar.

Öğleden sonra saat üçte, çeşitli işlerini bitirdikten sonra Rishe müstakil sarayın koridorunda yürüdü. Yolda Oliver'la karşılaşınca Arnold'u nerede bulabileceğini sordu. Ofisinde olduğunu öğrenince, saraya doğru giden Oliver'a veda etti.

Rishe ofise doğru ilerledi ve kapıyı çaldı. İzin verilmesini bekledi ve odaya girdiğinde Arnold'un kendisini şaşkınlıkla incelediğini gördü.

"Çok hızlıydı."

"Yeterli zamandan çok daha fazlasıydı. Gerçekten teşekkür ederim."

Arnold gözleriyle ona oturmasını işaret etti. Rishe ofisin sağ tarafındaki bir kaydı. Arnold onu izledi, sonra tekrar ellerine baktı. Kalemmini eline aldı ve "Tatmin oldunuz mu?" diye sordu.

"Evet. Profesörle her şeyi açıkça konuştum."

Sabah antrenmanından sonra Riş Michel'i ziyaret etmişti. Coyolles'deki herkes sabah ilk iş olarak yola çıkacaktı. Bu onların son tam

Galkhein'da bir gün vardı ve Kyle vedalaşmakla meşguldü. Çıkardığı karışıklık yüzünden Michel odasına kapatılmıştı ama Arnold Kyle'la konuşmuş ve Rishe'nin içeri girmesine izin verilmişti.

"Keşke kafamı koparabilseydiniz ve bilgilerimi alabilseydiniz." Michel'in ağzından çıkan ilk şey bu açıkçası dehşet verici yorum olmuştu. Onun maskaralıklarına alışık olan Rishe bile şaşırmıştı.

Rishe çayına bal ekledi ve uyardı: "Bunu yapmanın bir yolu yok ve bir anlamı da olmaz. 'Aydınlanmalar mevcut bilgilerden değil, yeni deneyimlerden gelir', değil mi?"

"Ne hakkında konuştuğunu gerçekten biliyorsun. Yine de biraz fazla açık fikirli olduğunu düşünüyorum." Çok tatlı çayı alan Michel yere baktı. "Savaş için bir sürü kimyasal madde üretebilirim ama Coyolles ve Galkhein'in dünyada olumlu bir etki yaratmak için yaptıkları ortak araştırmanın sorumluluğunu üstlenmenin bana uygun olduğunu sanmıyorum."

"Profesör."

Bir gece önce, Michel'in izniyle Rishe Arnold'a her şey hakkındaki gerçeği anlatmıştı - barut ve Michel'in onu nasıl kullanmak istediği ve Michel'in muhtemelen yaptıkları için pişmanlık duyması gerektiğini düşündüğü hakkında. Ama Arnold her zamanki ilgisiz yüz ifadesiyle, "*Michel Hévin'in rolü aynı kalacak,*" demekle yetinmişti.

En başta kargaşaya neden olan Michel aynı görünmüyordu. Rishe onun duygularını anladı ve onu ikna etmeye çalıştı. "Sen tatmin olmayabilirsin ama normal bir insan bunu oldukça yorucu bir görev olarak görür. Demek istediğim, işin içinde iki ülkenin kraliyet ailesi var ve sürekli olarak uygulanabilir sonuçlar üretmeniz gerekecek. Sizin konumunuzda normal bir insan bu baskı altında ezilirdi."

"Hmm, haklı olabilirsin. Bu durumda, sanırım geleni yapmam gerekiyor." İfadesi biraz boştu ama yine de dikkat çekiciydi. Bir simyacı olarak geçirdiği onca zaman boyunca Rishe, Michel'in kendini bir şeye adanmış olduğunu hiç görmemişti. "Buna alışık değilim ama elimden geleni yapacağım. Daha önce hiç dünyayı iyileştirmek amacıyla araştırma yapmamıştım."

"Yeni ruh halinle neler görmek için sabırsızlanıyorum," dedi Rishe, son derece ciddi bir ve Michel kıkırdarak güldü. Ama o da mutlu görünüyordu. Rishe onu ilk kez görüyordu.

Bu şekilde gül.

Michel saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve gözlerini tekrar aşağıya dikerek mırıldandı: "Geçen gün sana söylediklerim için özür dilemek istedim. İmparatoriçe olmaya uygun olmadığınızı söylediğim zaman."

Rishe bunu tamamen unutmuştu. "Yanıldığımı sanmıyorum."

"Hayır, bence sen iş için gerçekten uygunsun. Ama yine de bunun çok kötü olduğunu düşünüyorum." Menekşe rengi gözleri yumuşadı. "Hayatını Arnold Hein'in gelini olarak geçirdiğin için pişman değil misin?"

"Bilmiyorum Profesör," dedi Rishe açıkça. Düşündüm de, geçen gün ona söylemek istediklerini tamamlayamamıştı. Gülümsedi ve ona "Şu anda en çok çalışmak istediğim şey kocam olacak adam" dedi. Bunu herhangi bir bilimsel araştırma ya da teoriden çok daha fazla, kalbinin derinliklerinden hissediyordu. "İşte bu yüzden burada kalacağım. Nişanımızı bozsa ve beni kovsa bile."

"O halde sizi durdurmaya hakkım yok."

Anladığına sevinen Rishe ayağa kalktı ve onu selamladı. "Bu kadar vaktinizi aldığım için özür dilerim. Eve dönüşünüz için hazırlık yapmanız gerektiğini biliyorum."

"Hayır, seninle konuştuğum için mutluydum. Sanırım bir süre birbirimizi göremeyeceğiz." Michel ayağa kalktı ve aynı nazik gülümsemeyle, "Sonra görüşürüz öğrencim," dedi.

Vedası ona bir simyacı olarak hayatında sarf ettikleri son sözleri hatırlattı, ama o aysız gecede söylenenlerin aksine, bunlar başka bir buluşma vaat ediyordu.

"Hepsi sizin sayenizde Prens Arnold."

Arnold çalışma masasında, gözle görülür bir ilgisizlikle, "Önemli bir şey yapmadım," dedi.

"Ama sen yaptın. Çok cömert bir karar verdiniz."

"Sadece bir girişimden başka bir şey olmayan bir şey hakkında palavra sıkmak yerine onu kullanmak daha verimli olacaktır. Oh, ve bir rapor aldım

adamın davranışları. Michel Hévin yetenekli bir akademisyen olabilir ama onunla kişisel olarak hiçbir şey yapmak istemiyorum. Coyolles ile ortak araştırmamızı onun ellerine bırakacağım. Faydalarını göreceğim ama onu kendim yönetmeyeceğim."

"Hâlâ çok cömert olduğunu düşünüyorum."

"değil. Ayrıca, kötü bir şey üzerinde çalışmadığından emin olmak için zaman zaman onu gözetleyeceksin, değil mi?"

Rishe ona sert bir şekilde başını salladı. "Tamam. Ben icabına bakarım!"

Arnold ilk kez ona bir şey emanet ediyordu ve bu fikri heyecan verici buluyordu. "Bunu dört gözle bekliyorum. Prens Arnold, Prens Kyle ve Profesör Michel'in ortak güçlerinin neler icat edebileceğini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Sonra da bahsettiğiniz atlar olmadan hareket eden arabaları yapmanın ne kadar süreceğini göreceğiz."

"Heh heh."

Bahçedeyken pek dikkat etmiyor *gibi*di ama bu, onun bu konu hakkında düşündüğünü gösteriyordu. Bu Rishe'yi garip bir şekilde mutlu etti. Sürekli gelecek üzerine kafa yormak onu yoruyordu ama Arnold ve onunla birlikte çalışan başka insanlar varsa, olasılıklar sonsuz görünüyordu.

Daha iyi bir gelecek için çalışmak, en kötüsünden kaçınmaya çalışmaktan daha tercih edilebilir geliyor! Arnold'un planlarının ne olduğunu hâlâ bilmiyorum ama ilerleme kaydettiğimi hissediyorum.

Yapabileceği tek şey, yeni bir gelecek doğana kadar her şeyi teker teker değiştirmeye devam etmektir. Bir şövalye adayı olarak eğitim gördüğü günler sağ salım sona ermişti. Bir sonraki planı: evlilik törenleri için son hazırlıklarına başlamaktı.

kilise , yani ben-

O kafasında planlar yaparken Arnold kalemini bıraktı ve onu inceledi. "Görüyorum ki yine entrikacı yüzünü takınmışsın."

"Tanrım, hayır! Aklından bile geçirme!" Rishe gülümsedi ve konuşmayı konudan saptırdı. "Coyolles'in teknolojisi hakkında bildirmem gereken bir şey daha var, Prens Arnold!" Başı dönerek çantasından küçük kadife bir kutu çıkardı.

Arnold içinde ne olduğunu tahmin edebiliyordu. "Bitti o zaman."

"Öyle."

Kutunun içinde Arnold'un ona aldığı yüzük vardı. Coyolles'li bir zanaatkâr tam da bu öğleden sonra Rishe'ye hediye etmişti. Rishe henüz onu da görmemişti, hâlâ kutunun içindeydi. Eğer bir hediyeyi açacaksa, bunu ona veren kişinin önünde yapması gerektiğini düşündü.

"Tamamlanır tamamlanmaz sana göstereceğime söz , değil mi?" Arnold cevap vermedi.

"Kısa bir süre önce tasarıma göz attım ve muhteşemdi. Eminim bitmiş ürün de-"

O heyecanla kutuyu açamadan Arnold onu durdurmak istercesine adını seslendi. "Rishe."

Başını kaldırdı ve onu doğrudan kendisine bakarken buldu. Daha önce takındığı aynı boş bakışla sessizce, "bana göstermene gerek yok," dedi.

Rishe'nin kalbi göğsünde gümbürdedi. Birden Arnold'un yüzüne bakamadığını fark etti. Başını eğdi, yüzündeki acınası ifadeyi gizlemeye çalıştı.

Bu his de ne? Kendini kucağındaki yüzük kutusunu sıkarken buldu, kabaran duygularla kafası karışmıştı. Neden birdenbire keder ve yalnızlık duygusuna kapılmıştı?

"Yani...?" diyebilirdi sadece, sesindeki kısıklığı çalışarak. Neden bu kadar mutsuz hissediyordu? Normalde, başkalarının fikirlerinin onu rahatsız etmesine izin vermeden sevdiği şeyleri kendi başına takdir etmekten son derece mutluydu.

"Sanırım sana yapmak istediğim tek şeyin sana bir araba almak olduğunu söylemiştim. yüzük."

Bundan sonra bile ona bakacak cesareti kendinde bulamadı. Kalbi o kadar acıyordu ki, ona bir daha asla bakamayacağından korkuyordu. Ve kocasını görmeye bile tahammül edemeyen bir veliaht prensesin endişelenmesi gereken daha çok şey vardı.

Ben ne yapacağım?

Düşünceleri sarmal halindeyken Arnold tekrar konuştu. "Daha fazlasını istemeye yok."

"Ha?" Rishe'nin kafası bir anda yukarı kalktı. İşte o endişe gitmişti. Ona gayet iyi bakıyordu.

Göz göze geldiklerinde Arnold kalemını bıraktı ve sandalyesinde geriye yaslandı. "Neyi seviyorsan onu giymelisin. Sırf ben verdim diye seni bir şey giymeye zorlayacak değilim."

"Oh, Prens Arnold..."

"Bu düşün için de geçerli. Başkalarının ne düşüneceğini umursamadan istediğinizi giyebilirsiniz."

Bunu duyduğunda Arnold'un ne yapmaya çalıştığını nihayet anlamıştı: onun isteklerine saygı duymak. Normalde bir veliaht prensese bu düzeyde bir özgürlük tanınmazdı. O sadece bir dükün kızıydı ama Rishe'ye küçük yaştan itibaren bazı şeylerin kendi arzularından daha öncelikli olması gerektiği öğretilmişti. Şimdi bile bazen bu şekilde düşünmekten kendini alıkoyamıyordu. Kuyumcуда, düşünlerini ve veliaht prenses olarak konumunu kendi tercihlerinden üstün tuttuğunda da böyle olmuştu.

Ama Prens Arnold benim isteklerime saygı duyduğunu söylüyor. Benim için almış olsa bile kendimi bu yüzüğü takmaya zorlamamalıymışım. Arnold hep . İster erkek gibi giyinsin ister simya çalışsın, onun istediğini yapmasına izin verirdi. Sadece kayıtsız ya da düşüncesiz değil. Özgürlük arzumu aktif olarak destekliyor.

Bu düşünce onu mutlu etmeliydi. *Memnun olmalıyım. Daha fazlasını istemenin çok fazla olduğunu biliyorum ama...*

Rishe kendini somurtkan bir şekilde "Hayır..." diye mırıldanırken buldu. "Ne?"

O bile sesinin çocukça geldiğini düşünüyordu. Arnold şaşırmıştı. bir tepki vermesini beklemiyordu. Onu şaşırtmak nadir görülen bir şeydi, bu yüzden sır olarak saklamak istemesine rağmen gerçeği açıkladı. "Beni ölçtüklerinde sol elimin yüzük parmağını nasıl seçtiğimi hatırlıyor musun?"

"Evet. Sana nedenini sordum ama bana söylemedin."

"Benim ülkemde, bir çift evlendiğinde, koca evlenme cüzdanını

bir yüzük ile. Bu ilk kral ve kraliçe ile başlayan bir gelenektir. Yüzük her zaman sol yüzük parmağına takılır." Rishe bu yüzden o parmağı seçmişti. Bunu ona söylediğinde Arnold nedense kaşlarını çatı. "Benim gibi biri bile bu geleneğe saygı duyar."

Muhtemelen söylememesi gereken bir şey söylemişti ama yine de kendini durduramadı. İnatçı bir duyguyla hareket eden Rişe, yüzük kutusunu tutarak ayağa kalktı. "Törende bu yüzüğü takmak istiyorum ve ona uygun bir elbise seçeceğim! olmadığını söylüyorsunuz ama ben bunu her zaman takmayı planlıyorum!"

"Rishe, sakın ol."

"Aslında hemen giymek istiyordum ama kendimi tuttum ve önce buraya geldim!" Arnold'un masasının tam önüne gelene kadar tepindi. Sinirle yutkundu. "Öyleyse... lütfen hemen parmağıma takın Prens Arnold." Kutuyu onun önüne koydu ve sol elini uzattı.

Arnold kaşlarını çatı ve "Şu anda eldiven giymiyorum" dedi. "Ugh..."

Onunla bu hayatta ilk tanıştığında, Arnold'u Ona dokunmayacağına dair yemin etmişti ve partilerde ve benzeri yerlerde eldiven giyerek bu sözünü özenle yerine getiriyordu. Ancak şu anda elleri çıplaktı. Derisinin altında normalde eldivenlerin gizleyeceği tendonların esnekliğini görebiliyordu.

"Onlara ihtiyacın yok." Ona bunu söylemek utanç vericiydi ama "*Hadi git ve tenime dokun*" demekten daha kolaydı.

Arnold, Rishe'den çok az şey istiyordu. de olsa bir yarışma yapmışlardı ve Rishe kazanırsa Arnold'un istediği her şeyi yapacağına söz vermişti. Kazanmıştı ve tek istediği ona bir yüzük almaktı. Rishe o yüzüğü takmak istiyordu. Ve Arnold'un onu takarken görmesini istiyordu.

"Hemen giymek istiyorum." Arnold, Rishe'nin bencilce davranmasını sağlamakta çok iyiydi. Cesaretini toplayarak derin bir nefes aldı. "Lütfen, Majesteleri."

Arnold içini çekti ve yere baktı. Kutuyu aldı ve masanın etrafında yürüyerek ayağa kalktı. Rishe'ye ulaştığında bileğinden tuttu ve onu kanepeye götürerek oturmasını söyledi. Rishe oturdu ve kirpikleri titreyerek ona göz kırptı. Arnold onun önünde diz çöktü ve sol elini büyük elinin içine aldı.

Bir. Sadece bu temas bile yanaklarının alev alev yanmasına neden oldu. Daha da kötüsü, Arnold kızın elini dudaklarına götürdü, gözlerini aşağı dikti ve kızın yüzük parmağının altını öptü.

"Rishe." Dudakları hâlâ ona dokunurken adını söyledi.

"Mmh..." Rische'nin boştaki eli ağzını kapatmak için havalandı. Arnold başını kaldırdı ama sonra parmaklarını onunkilerle birleştirdi.

Bu da ne?! Baş döndü. Arnold'un sadece göz rengini beğenmediğini ilk kez fark ediyordu. Ellerin ve parmaklarının şeklinden de çok hoşlanıyordu. Ama bu tür düşüncelerin zamanı değildi.

Arnold kesinlikle onunla oynuyordu ama yüzündeki ifade her zamanki gibi soğukkanlıydı. Hafif boğuk bir sesle, "Sana dokunmamın bir sakıncası var mı?" diye sorarken samimi görünmeyi başarmıştı.

Biraz geç değil mi?! Sanki sadece onun cevabını duymak için soruyormuş gibiydi. "Evet..." Elinden geldiğince başını salladı.

Arnold'un gözleri memnuniyetle kısıldı. Bir yüzük kutusunu açarken, diğer elini Rische'ninkinin üzerinde tuttu. İri elleri hünerliydi ve yüzüğü tek eliyle kolayca çıkarabildi.

Bu arada, Rische sınırına ulaşıyordu. *O öpücük neydi?*

Galkhein'daki soylular arasında diz çöküp bir kadının elinin arkasını öpmenin evlilik teklifi geleneği olduğunu duymuştu ama Arnold ona evlenme teklif ettiğinde sadece diz çöküp elini tutmuştu. Belki de bu o gecenin bir tekrarıydı.

Ona evlilik geleneklerine saygı duyduğumu söylediğim için mi? Eğer durum buysa, o zaman önceki sorusu aslında ikinci bir teklif anlamına geliyordu.

Ack, yüzüm neden bu kadar sıcak?! Rische bunu fazla düşündüğünü biliyordu ama yine de gözlerini sıkarak kapattı. Arnold'un parmakları şimdi bileğindeydi, belki de yüzüğü ona takmasını kolaylaştırmak için. Ona dokundukları anda Rische'nin kalbi daha da hızlı çarpmaya başladı ve soğukkanlılığını yok etti.

Ellerimiz sadece dokunuyor! Bu basit bir tokalaşmadan daha samimi bir şey değildi, yine de temas neredeyse Rische'nin paniklemesine neden oluyordu. *Bütün bunlar başladığında ona bana dokunmamasını söylememeliydim.* O kadar pişman oldu ki ağlamak istedi. Bu isteği geri almanın bu kadar utanç verici olacağını hiç düşünmemişti.

Kız titrerken ve dudakları Arnold ona bikkın bir bakış attı ve "Hey, nefesini tutma," dedi.

"Ben-ben değilim." Bu bir *yalandı*, nefesini tutuyordu. O sevmedi

Ondan bir şeyler saklıyordum ama gerçek çok acı vericiydi. "Sadece nefes almanın nasıl çalıştığını gerçekten hatırlayamıyorum..."

"Heh."

Güldü! Onu bu kadar telaşlandırdıktan sonra nasıl cüret ederdi? Bu ilk kez olmuyordu ama şikâyet edecek enerjisi de yoktu.

Soğuk yüzük parmağına dokunduğunda Rishe , vücudunun sıcaklığıyla tezat oluşturarak onu daha da utandırdı. Arnold'un elinin normalde ne kadar sıcak olduğunu hatırlayıp hatırlamadığını merak etti. *Lütfen normalden daha sıcak olduğunu fark etme!*

Arnold yüzüğü kaydırarak taktı, dokunuşu neredeyse saygılıydı. Belki de Rishe'in gözleri kapalı olduğu için sonsuza dek sürecekmış gibi geldi ama sonunda yüzük Arnold'un onu öptüğü noktaya yerleşti.

"Pwah..." Rishe tuttuğu nefesi dışarı verdi, gözleri hâlâ kapalıydı.

"Nasıl nefes alacağını hatırladın mı?"

"Bir şekilde..."

"Görünüşe göre artık gözlerini nasıl açacağını unutmuşsun," dedi, Eğleniyorum.

Bu, gözlerini açmasını daha da zorlaştırdı. Kalbi göğsünde bir alarm zili gibi çalıyordu ve yüzüyle ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Bunun yerine saklamak için başını eğdi ve Arnold'un ellerinin ona uzandığını hissetti.

"Mmh..." Adam kapalı göz kapağına dokunduğunda Rişe'nin omuzları irkildi. Başparmağı kirpiklerine sürtündü, sanki gözyaşlarını siliyormuş gibi çizdikleri çizgiyi takip etti. Ya da derin uykudaki küçük bir çocuğu uyandırır gibi. Parmağı nazikçe dokundu ve gözünün köşesine doğru ilerledi.

"Rishe."

Sesi bile yumuşak ve yatıştırıcıydı ve Rishe sonunda -çekingen de olsa- gözlerini açabildi. Açtığında Arnold'un parlak kırmızı yüzüne değerli bir şeymiş gibi gördü, gözleri sevgiyle kısılmıştı.

"Benden bu kadar."

Elleri yavaşça geri çekildi ve nedense Rishe onları bıraktığı için üzgündü. Adam ona yere bakmasını işaret etti ve o da baktı, "Vay canına..." diye geveledi.

Parmağında mavi safir taşlı bir yüzük parlıyordu. Yüzüğün kordonu altın bir iplikten örülmüş gibi ışıltılı parlıyordu; iki iplik dalgalar gibi kıvrılıyordu. Gösterişli bir parçaydı ama zarif bir güzelliği vardı. Böyle bir tasarımı yapmak için ne kadar incelik gerektiğini düşününce. Ortadaki taş küçük, yıldız benzeri elmaslarla işlenmişti. Koruyucu ışıklar gibi parıltıyor, kahramanca ve sevimli bir şekilde ışıltıyorlardı.

Güzel ve... sevimli mi? Hepsinden önemlisi... Ortasında parlak, göz alıcı bir safir vardı; soğuk kuzey ülkesindeki donmuş bir göl gibi derin, sonsuz bir mavi. Rishe elini havaya kaldırarak güneş ışığının süzülmesine izin verdi ve mırıldandı: "Gerçekten de gözlerinizle aynı renkte, Majesteleri..."

İçinde tuhaf bir sevinç . Dükkânı işleten yaşlı kadın gülümsemiş ve ona mücevherlerin iyi şans getirdiğini söylemişti. Rishe onun ne demek istediğini nihayet anlayarak mutluluğunun tadını çıkardı.

"Bu yüzüğü taktığımda her şeyi yapabileceğimi hissediyorum." Bir an sonra nefesi kesildi. Arnold gözlerinin renginden nefret ediyordu. Onlara uygun olarak seçtiği yüzüğü gördüğünde ne düşünecekti?

"Siz ne düşünüyorsunuz, Majesteleri?" Rishe kaşlarını çatı ve çekingen bir tavırla ellerini kucağına koydu. Ellerini şimdi kaldırırsa Arnold yüzüğü yakından görebilecekti. Öyle yaptı ve Arnold'un gözleri yüzüğe takıldı.

"Şey..." Sesi savunmalardan arınmıştı. Tekrar Rishe'nin elini tuttu, parmaklarını bir kez daha birbirine doladı ve nasıl hissettirdiğini görmek istercesine başparmağını yüzüğün şekli üzerinde gezdirdi. Gıdıklandı, Rishe'nin içinde garip bir karıncalanma hissetti. Omuzlarını kamburlaştırdı ama elini çekmedi.

Arnold yere baktı ve gülümsedi. "Düşündüğümde daha iyi hissettiriyor."

Rishe'nin nefesi kesildi. *Ben de...* Rishe yüzeye çıkan düşüncenin ağzından kaçmasını engellemek için dudaklarını sıkıca kapattı. *Ben de seni böyle gülümserken gördüğümde nedense mutlu hissediyorum...* Biraz ağlamak istediğini de geç fark etti.

"Ne , Rishe?"

Tam olarak ne hissettiğini söylemeye cesaret edemiyordu. Başını usulca salladı ve ne yapacağını bilemez bir halde, "Sizi başka bir şey için rahatsız etmek istiyorum, Prens Arnold," dedi.

"Söyle bana." Ses tonu, istediği şeye sahip olacağını ima ediyor gibiydi ve Rishe kalbinin yeniden çarpmaya başladığını fark etti. "Şu anda dinleyeceğim. Ne olursa olsun."

Gözleri onun üzerindeyken fısıldadığını duymak daha önceki tedirginliğini yeniden alevlendirdi. Arnold, ulusal politikayla ilgili olmadığı sürece genellikle ondan istediği her şeyi yapardı. Sonuç olarak, korkunç derecede şımartılmıştı ama o gemi çoktan kalkmıştı.

Rishe, sesindeki titremeyi zorlayarak dileğini söyledi. "Sizinle bir yolculuğa çıkmak isterim, Majesteleri. Harika bir tur rehberi olurum, biliyorsunuz."

"Bir yolculuk mu?"

"Evet. Dünyadaki tüm güzel şeyleri görmek için bir yolculuk." Hemen şimdi olması gerekmiyordu ama Rishe gelecek için bir söz istiyordu. "Sadece ateş böcekleri ve havai fişekler değil... Sana görülmeye değer her türlü şeyi göstermek istiyorum."

Arnold'un gözleri ışığa karşı kısılmış gibi kısıldı. Ofisin pencerelerinden içeri dolan güneş ışığında renk daha da netleşiyordu. Rishe bininci kez o gözlerin büyüüne kapılmıştı.

"...Senin sayende bunlardan bir tane daha var."

"Ha?" Rişe bunu beklemiyordu. Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Ne var Bu mu?"

"Kim bilir. Eğer kendin çözemiyorsan, ben de çözmeyeceğim. açıkla."

"Bu hiç adil değil!" Bir cevap talep etmek istedi ama Arnold parmaklarını çekti ve ayağa kalktı. Rishe protesto için suratını astı. "Normal insanların senin bilmecelerini çözebileceğini mi sanıyorsun?"

"Rishe, normal insanlar kayınpederlerinin evinin semalarında garip kimyasalları havaya uçuramazlar."

"Ugh..." Bunun konuyla pek ilgisi yoktu ama yine de duymak istemedi. Kadın isteksizce razı oldu ve Arnold elini kızın başına koyarak

şaşkın bir gülümseme.

"Bunun o kadar da zor bir bulmaca olduğunu sanmıyorum."

Onu okşamaya devam ederek Rişe'nin nutkunu tutmasına neden oldu. Ona şaka olsun diye dokunduğunda bile soğukkanlılığını korumak zordu. Onun durmasını diledi.

Rişe neden bu kadar telaşlandığını merak ederek başını öne eğdi. Elleri kucağındaydı, parmağındaki yüzük okyanus gibi parlıyordu.

*Umarım bir gün bunu ne kadar güzel bulduğumu anlayabilir.
Renkli.*

Şimdilik, bu geceki partide yüzüğü takacaktı. Bu gece Kyle ve Michel'i uğurlarken ısıltı ısıltı parlayarak iki ülke arasında harika bir geleceğin ateşini yaktı.

Devam edecek...

Bonus Hikaye:

Kısa Süreli Eğlenceler İçin Sahte Randevular

Başkent pazarının iyi bir üne sahip bir pastane vardı. İşler patlıyordu, ancak mekâna girebilmek için müşterilerin belirli koşulları yerine getirmesi gerekiyordu. Görünüşe göre dükkân sadece çiftlerden iş kabul ediyordu. Rishe bunu Arnold'la yaptığı ikinci gizli gezintide, yüzüğü için kuyumcu dükkânının sahibine teşekkür ettikten sonra dönerken keşfetmişti.

"En azından ben öyle duydum. Bu sırada beklerken lütfen bir çiftmişiz gibi davranın!"

Onun yanında Arnold bir elini alnına bastırdı ve içini çekti. "Sana inanamıyorum."

Dükkânın dışındaki kuyruk uzundu. Bu muhtemelen Arnold için alışılmadık bir durumdu ama suratının asık olmasının nedeni Rishe'nin çift *gibi davranmayı* teklif etmiş olmasıydı.

"Neden rol yapmamız gerektiğini anlamıyorum. Biz nişanlıyız. Bu yeterince iyi değil mi?"

"Görünüşe göre, sırf evli olduğunuz için sizi içeri almıyorlar. Satış noktaları çiftlere özel atmosfer. Eğer kısıtlamaları gevşetirlerse, itibarları zarar görür. Resmi olarak nişanlanmış olsaydık bizi geri çevireceklerini düşünüyorum."

Rishe'e göre "çift" olmak ve "nişanlı" olmak birbirinden tamamen farklı iki şeydi. Arnold bunu anlamış görünüyordu ve sonunda yumuşadı. Rishe kendini Arnold'un kız arkadaşı rolünü oynamaya hazır bir şekilde sırada beklerken buldu ve tam da beklediği gibi rahatlamakta zorlandı.

"Hattı izleyen çalışanın bize kötü kokular verdiğini hissediyorum. göz."

Arnold umursamaz bir tavırla, "O sadece sıradan bir vatandaş. Sen de paranoyak."

"Bir tüccarın gözlem becerilerini hafife alamazsınız. Onlar

Sahte para birimlerini ve ödeme yapmadan kişileri tespit etmek için her gün pratik yapıyoruz."

"Bunlar oldukça spesifik suçlar gibi görünüyor, ama..."

Rishe çevresini ciddi bir dikkatle inceledi. *Hareketlerimizde titiz . Belki de diğer insanların yaptıklarını taklit etmeliyiz.*

Şövalyelik hayatı boyunca geliştirdiği duyularını sonuna kadar kullanan Rishe bir şey fark etti. Bunun şokunu atlattıktan sonra Arnold'a baktı. İradesini çelikleştirerek ona doğru yaklaştı, ancak Arnold yüzünü buruşturarak ona baktı.

"Şimdi ne var?"

"Etrafımızdaki insanlara bak." Rishe Arnold'u kolundan tutup aşağı çekti ve ona fısıldadı, "Gerçek çiftler birbirlerinin hemen duruyorlar. Ama bizim aramızda bir kişi için yeterince yer var, değil mi?"

"..."

Önceki hayatımdan kalma, kılıcımı çekecek alanı koruma alışkanlığım hâlâ devam ediyor. Ve sanırım Prens Arnold da aynı.

Diğer çiftleri taklit ederek yaklaştı ve omzu neredeyse Arnold'un koluna değecekti.

"Düşündüm *de*, insan bir beyefendiye biraz sokulunca onunla samimi görünüyor. Bunu uzun zaman önce, yani ülkemdeki veliaht prenseslik dersleri sırasında öğrendim."

"Ah?" Arnold'un sesi normalden daha alçaktı. Rishe nedenini merak ederek ona baktı. Yeşil gözleri onun mavisiiyle buluştu. Parıltıları da normalden biraz koyuydu. "Bunlar başka bir adamın kraliçesi olmak için aldığın dersler mi?"

"Ha?" Rishe bu beklenmedik soruya tepki veremedi Arnold bir hışımla kolunu onun beline doladı.

"Peki. Madem bu kadar ısrarcısın, ben de rol yaparım." "Ne?"

Bekle, Prens-eep!"

Arnold onu daha yakına çekti ve Rishe'nefesi ona doğru bastırılma hissiyle kesildi. Arnold onu itip kakmıyordu, bu dans etmek için normal bir mesafeydi ama o kadar beklenmedikti ki Rishe bunu algılamakta zorlanıyordu. Ve sonra kulağına fısıldadı.

"Eğer bu kadar katı olursanız, 'inanılmaz gözlem gücü' olan o çalışan bunu fark edecektir."

Rishe nefesini tuttu. Haklıydı, aslında ideal olan buydu. Arnold artık gemide olduğuna göre, eylemlerinde daha titiz davranabilirlerdi. Gözlerini sıkıca kapadı ve yüzünün ne kadar kızardığını gizlemek için birkaç kez başını salladı. Buraya kadar geldiğine göre ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Arnold kolunu ona doladığında diğer çiftleri gözlemleyerek edindiği tüm bilgiler aklından uçup gitmişti.

"Ben de bir şey yapmalı mıyım?" Bir ipucu bulmak için umutsuzca Arnold'a baktı.

Gülümseme şekli oldukça kötü niyetliydi. "Peki, küçük görgü kuralları dersinde ne öğrendin, hmm?"

"Unuttum! Her ne öğrendiysem, uygulamaya koyamıyorum! Şu anda kafam tamamen boş!"

"Pfft." Arnold kıs kıs güldü. Anlaşılan Rishe'nin itirazları eğlenceliydi. Kendinden memnun bir bakışla, Rişa'nın beline dolanmayan koluyla uzandı ve sol elini tuttu.

"biraz gürültülü mü görünüyor?"

Arnold kayıtsızca, "Sadece hayal gücünüz," dedi ama insanlar kesinlikle onları izliyordu. Gerçekten de şaşılacak bir şey değildi. Böylesine güzel bir yüze sahip bir adam toplum içinde böyle davranmaya başladıysa, yakındaki kadınların dikkatini çekmesi kaçınılmazdı. Yine de konuşmaya devam etti, ses tonu son derece samimiydi. "Şehirde dolaşmaktan ayakların ağrııyor, değil mi? Sırada beklerken seni taşımamın bir sakıncası yok."

"Ben, um...! Ben-ben-ben iyiyim! fazla enerjim kaldı!"

Rolünü o kadar ciddiye alıyordu ki, sanki onu gerçekten baştan çıkarmaya çalışıyor gibiydi. Başı dönüyordu. Ve sonra Arnold *tekrar* kulağına mırıldandı.

"Böyle bir zamanda, seninle ilgilenmeme izin vermen daha iyi olur."

Gerçekten mi?! Bu şok ediciydi ama o sadece dürüstçe cevap veriyordu. Belki de bir çift olmaları gerektiği için bunu söylemek yanlıştı.

Kafası karışan Rishe ona geri fısıldadı, "Bu çok fazla!"

Beni taşımak çok fazla!"

"Ne yapmak istiyorsun o zaman? Sen neye karar verirsen ben de ona uyacağım."

"Beni zor durumda bırakmanın yolu!"

Etraflarındaki çiftleri referans olarak kullanmak artık işe yaramayacaktı çünkü sıradaki herkesin gözleri Rishe ve Arnold'a takılmıştı. *Olamaz, yeterince çift olmadığımız için mi göze batıyoruz?!*

Bütün işi Arnold'un yapmasına izin veremezdi. Rishe cesaretini topladı ve Arnold'un elini sıktı. *Bu nasıl?!* Kendini başarılı hissederek ona baktı ve gözlerinin hafifçe irileştiğini gördü. Onu şaşırtmayı başarmak onu memnun etmişti.

Kız gururla yukarı bakarken Arnold belli belirsiz kıkırdadı. *Vay canına...* Yüzündeki ifade o kadar yumuşaktı ki, Rishe kalbinin küt küt attığını hissetti.

"Geçen gün yüzüğünüzü elime aldığımda ne kadar küçük hissettiğime şaşırdım ama sanırım bu çok doğal..." Arnold parmaklarını onunkilerle birleştirdi. Tenin tene teması Rishe'nin içini tatlı bir karıncalanma hissiyle doldurdu. "Parnakların çok narin. Dikkatli olmazsam onları incitecekmişim gibi hissediyorum."

Arnold aniden onun elini bırakana kadar Rishe'nin tek tepkisi kekelemek oldu. "Bu kadar yeter."

"Hwha?!"

"Çalışan içeri geri döndü. Bu yeterli bir bahane olmalı, değil mi?" Elini kadının belinden çekerken Arnold'un yüzü tamamen boştu.

Sonunda onun kollarından kurtulan Rishe, zayıf dizleri onu yere batırmadan önce duruşunu düzeltmek için çabaladı. *Çok mu utangacıım?! Belki de öyleyimdir... Yani, Prens Arnold sadece kalbinin iyiliğinden dolayı benimle işbirliği yapıyordu, değil mi?* Ama sonra gözleri Arnold'unkilerle buluştu ve o da sırıttı.

"Neyin var? Telaşlı görünüyorsun."

Rishe inleme ile çığlık arasında bir ses çıkardı. Adam onunla alay ediyordu. İtiraz etmek istedi ama adam ona yardım ediyordu. Şikâyetlerini yuttu ve bunun yerine ona teşekkür etti. Nedense bu, adamın bir kez daha kıkırdamasına yol açtı.

Bu deneyimden biraz daha kötü bir şekilde çıkan Rishe, yine de dükkânda bazı değerli bilgiler elde etti. Ve böylece tatmin oldu.

Sonsöz

BEN TOUKO AMEKAWA. *Yedinci Zaman Döngüsü* Cilt 2'yi aldığınız için çok teşekkür ederiz! Bu ciltte kahramanımız Rishe, üçüncü hayatındaki bazı insanlar ve bu hayattaki nişanlısı Arnold arasında biraz hücum ve savunma oynuyor.

Wan☆ Hachipisu, illüstrasyonları bir kez daha çizdiğin için çok teşekkür ederim! Kapak resminde tasvir edilen canlı dünyadan karakterlerin ifadelerine, yüzlerine ve tasarımlarına kadar her şeye bayıldım. Wan illüstrasyonlar çok güzel ve çok sevimli!

Her zaman olduğu gibi editörüme de teşekkür ederim. Hatalarıma karşılık olarak "bir yolunu buluruz" sözünü duymak çok güven verici.

Son olarak, ilk ciltten sonra burada kalan okuyuculara tüm kalbimle teşekkür etmek istiyorum!

Bu cildin sonunda kahramanımız Arnold, Rishe'ye göre "duyguları ifade etme" ölçeğinde 10 üzerinden yaklaşık 3'e ulaştı. Neyse ki hikayeye 3. Ciltte devam edebileceğiz, bu yüzden ona ve bu ciltte ve Hinoki Kino-sensei'nin fantastik manga versiyonunda meydana gelecek değişikliklere göz kulak olursanız çok sevinirim!

Umarım bir sonraki ciltte görüşürüz.

Okuduğunuz için teŖekkürler!

En sevdiğiniz Seven Seas kitaplarıyla ilgili en son haberleri ve yepyeni lisansları
her hafta gelen kutunuza alın:

[Haber bültenimize kaydolun!](#)

Ya da bizi çevrimiçi ziyaret edin:

gomanga.com/newsletter

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

